

Giới thiệu Áp Trại Tiểu Phu Nhân

Đang trong tình cảnh chạy trốn khỏi bàn tay mưu mô của bà mẹ kế, nàng lại rơi vào tay sơn tặc. Hắn đã lấy đi toàn bộ tài sản của nàng, không những thế hắn còn định lấy luôn nàng.

Quả là tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dưa mà, nàng đương nhiên biết số phận mình sẽ chẳng ra gì nếu cứ phục tùng mệnh lệnh của hắn, vậy mà nàng lại sa lấy vào niềm vui mà hắn mang đến, không thể nào thoát ra được.

Truyện Áp Trại Tiểu Phu Nhân của tác giả Tứ Nguyệt sẽ đưa tới bạn đọc diễn biến của nàng kiều nữ trong trại của sơn tặc này.

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

“Tam đương gia, hôm nay thu hoạch không tệ, chúng ta đã bắt tới khuê nữ của vài gia đình, đây là đại nữ nhi Trương Tam, kia là con gái của Lý Tứ Tâm, còn có người kia.” Nam nhân tên A Hầu giới thiệu từng người một.

Thủy Tàn Tâm ở trước mặt một hàng nữ nhân đi tới đi lui, nhìn từ trên xuống dưới bọn nữ tử bị thủ hạ bắt được, khuôn mặt tuấn mỹ càng ngày càng khó coi.

Hắn túm lấy cổ áo A Hầu, nghiêng răng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi đừng hòng gạt ta! Đây rõ ràng là cô nương trong Hoa Lâu, Lý A Trân, Mai Hương, Tú Văn cùng Thiên Quyên!”

“Cái này.” Tam đương gia thật thông minh, muốn lừa gạt hắn cũng không lừa được.

Nhưng vào lúc này, hành lang có người đi qua, người trong nhà lập tức áp vào cạnh cửa, chỉ thấy hai nam nhân đang đi về phía bên này.

“Ta cảm thấy phải nhu thuận một chút, vậy không cần tốn tâm tư chinh phục.” Nói chuyện là Nhị đương gia Cuồng Phong trại, Hỏa Vô Tinh.

“Không.” Nhân vật linh hồn của Cuồng Phong trại, Đại đương gia Lôi Diệt Thiên mở miệng.

Nghe Lão đại lên tiếng, lỗ tai mọi người cũng dựng thật cao.

“Ta thích tính tình mạnh mẽ một chút, đủ kích thích.”

Chờ hai người đi xa, tất cả nhân mã bên trong nhà liền tụ tập lại tranh nhau nói.

“Thì ra là Lão đại thích cay!”

“Cũng đúng. Nhìn hắn bình thường băng băng lãnh lãnh, nhất định phải có một quả ớt cay hòa tan hắn, để cho hắn biến thành phạm nhân.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Nhưng, xung quanh đây, cô gái nào có khả năng này, có thể hòa tan Lão đại, một tòa băng sơn ngàn năm này?”

“Ta biết!” A Hương vui vẻ giơ tay, giống như trúng giải thưởng gì lớn.

Ánh mắt toàn bộ mọi người rơi vào trên người nàng. Thủy Tàn Tâm liếc nàng một cái, “Nàng biết sao? Vậy thì nói mau.”

“Nói về cô nương tính tình mạnh mẽ cứng đầu nhất, không phải là tiểu dã miêu trong thành kia sao?”

Nàng vừa nói ra khỏi miệng, tất cả các cô gái sắc mặt đại biến, trầm miệng một lời kêu. “Giang Tiểu Mễ!”

Các nam nhân nghi hoặc nhíu mi, biết rõ tiểu dã miêu trong lời các nàng nói. Nhưng vì lão Đại, bọn họ nhất định sẽ đem nàng mang về!

“Này nha đầu chết tiết kia, không được chạy!”

“Nương, đừng đánh! Đau.”

“Cũng biết đau? Vậy ngươi ngoan ngoãn lập gia đình cho ta!”

“Nhưng tuổi của đôi phương có thể làm cha ta rồi! Phải gả thì nương gả đi, ta không lấy chồng!” Giang Tiểu Mễ chu cái miệng nhỏ, mặt không vui.

Giang Tiểu Mễ, người cũng như tên, là một con mèo nhỏ khá ái lại khiêu gợi.

Một đôi mắt to tròn thông minh lanh lợi, thân thể nhỏ nhắn mặc y sam màu vàng, giống như mèo con đáng yêu. Lỗ mũi nho nhỏ hơi nhếch, cái miệng nhỏ hồng nộn kiều ngạo, làm người ta không nhịn được muốn hôn nàng một cái.

“Ta có thể gả, thì đã sớm gả đi.” Mẹ kế Giang Tiểu Mễ cãi lại.

“Nương cố ý! Cha vừa mới chết, nương liền ăn hiếp ta!”

“Vậy thì sao? Không thích thì có thể bỏ đi mà, ta sẽ không đi tìm người.” Mẹ kế lạnh lùng nói, làm bộ mọi chuyện không liên quan đến mình.

Giang Tiểu Mễ trong lòng thầm nghĩ, mẹ kế nhất định là vì di sản của cha! Sau khi đem nàng gả đi, chẳng những có thể lấy nhận được một khoản sinh lễ, lại có thể độc chiếm di sản cha.

Nha! Thật là độc nhất tâm mẹ kế.

Những lúc thế này, nàng sẽ rất nhớ thân nương (mẹ đẻ) đã mất. Quả nhiên có thân nương thật tốt. Ô.

“Có lấy chồng hay không không theo ý người. Bất quá đừng hy vọng xa vời rằng ta sẽ nuôi người. Nuôi một bà cô già ở nhà rất lãng phí cơm gạo.” Mẹ kế nói không chút khách khí.

Giang Tiểu Mễ liếc mắt, sau đó giả bộ nhỏ bé, đáng thương nói: “Nương nói cũng đúng. Thân là một nữ nhi hiếu thuận, ta hết thầy nghe nương an bài, không phản kháng nữa.”

“Sớm ngoan như vậy là tốt, đỡ phải để ta tức giận. Vậy ngày mai người liền mặc hi phục (áo cưới), kiệu tới thì lên kiệu, đừng để cho ta thúc giục.”

“Vâng, nương.”

“Ta mệt rồi, đi vào nằm một lát.”

“Được. Ta sẽ mang vào cho nương một chén trà sâm thượng đẳng.”

“Trà sâm?” Mẹ kế vẻ mặt thay đổi, quan sát Giang Tiểu Mễ, “Người trộm giấu nhân sâm thượng hạng từ lúc nào?”

“Là lần trước cha mua lúc đi thu nợ, ta vẫn không dám ăn, muốn tìm thời cơ tốt, hiếu kính nương.”

“Có thật không?”

“Nương không muốn thì thôi vậy. Ta vốn là nghĩ mẫu nữ chúng ta sau này không gặp mặt, cho nên mới.”

“Được được được, bụng tôi, bụng tôi.”

“Dạ.”

Đến khi mẹ kế biến mất ở trước mắt, trên mặt Giang Tiểu Mễ chậm rãi nhếch lên một nét cười làm người ta phát run.

Uống chén trà sâm này, bà sẽ ngủ rất say, ngay cả nhà bị mang đi cũng không biết!

Dĩ nhiên, nàng chính là người mang đi —

Thủy Tàn Tâm mang theo hai huynh đệ đi tới trước cửa nhà Giang Tiểu Mễ, len lén nhìn vào trong.

“Xác định nha đầu này tính tình đủ nóng?”

“Dạ. Phải.”

“Được, vậy các người đi vào bắt người.”

“Nhưng chúng ta không xác định bên trong có bao nhiêu người.” Căn cứ theo quy tắc sơn tặc, không biết địa phương có bao nhiêu nhân số thì không thể dễ dàng tiến vào, để tránh trúng mai phục.

Thủy Tàn Tâm quay đầu lại nhìn người đáp lời một chút, “Người mới tới?”

“Báo cáo Tam đương gia, đúng vậy.”

“A Hâu, nếu muốn dẫn người mới ra cửa, hãy dạy cho tốt!”

“Tam đương gia, ta cũng dạy như vậy mà thôi.”

“Cái gì?”

“Có chuyện lính mới sẽ là xung yếu nhất.”

A Hầu nói xong, ánh mắt liền rơi người mới, những người khác cũng cùng nhau dùng ánh mắt uy hiếp hắn.

Qua một khắc, người mới áp lực cùng sợ hãi, rốt cục phát ra một tiếng reo hò, dũng cảm xông vào Giang gia.

“Lúc này mới thấy đúng.” Thủy Tàn Tâm gật đầu một cái.

Một lát sau, người mới liền ôm một nữ nhân vọt ra. “Tam đương gia!”

“Hur!” Người này không biết ban ngày ban mặt bọn họ đi bắt phụ nữ đảng hoàng sao? Thật là muốn chết! Trờ về nhất định phải chỉnh sửa tay mơ này.

“Nữ nhân hòa tan Lão Đại tới rồi!” Người mới hưng phấn hướng đoàn người tuyên bố.

Nhưng khi mọi người thấy nữ nhân nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh thì hiện trường một mảnh an tĩnh trước nay chưa từng có, chỉ có gió thổi vào lá xào xạc.

Thủy Tàn Tâm dụi mắt, nhìn nữ nhân hôn mê trên đất, lại nhìn những người khác.

Những người khác cũng dụi mắt, nhìn nữ nhân hôn mê trên đất, lại nhìn Thủy Tàn Tâm.

Tiếp đó ánh mắt của mọi người lại rơi vào người mới, mà người mới không sợ chết còn vui vẻ nói: “Không nghĩ tới Lão Đại thích nữ nhân giống nương thân Lão Đại là không phải là thiếu hụt tình thương của mẹ chứ?”

“Người cũng nhìn ra nữ nhân này già đến mức có thể là mẹ ngươi?” Thủy Tàn Tâm nghiêng răng nghiêng lợi nói. Mỗi khi hắn nói chuyện như vậy thì chứng tỏ tính tình của hắn đã gần như bộc phát theo. “Ta hỏi ngươi, bên trong không có ai sao?”

“Vâng! Trong phòng trống trơn, giống như bị ăn trộm, chỉ có nữ nhân này ở trên giường ngủ được rất say, cho nên hắn nhất định là muốn chúng ta cướp người!”

Thủy Tàn Tâm nghe thiếu chút nữa bất tỉnh. Ở đâu ra thiên tài?

“A, còn có phong thư, ta thiếu chút nữa đã quên rồi.” Tay mơ lấy lòng đem thư đưa cho Tam đương gia.

Thủy Tàn Tâm nhìn thư xong, gương mặt tuần tú có thể nói khó coi tới cực điểm. Người không thuận thời điểm, chuyện gì đều không thuận! Ngay cả muốn bắt nữ nhân cũng bắt không được!

“Tam đương gia, trong thư viết cái gì?” Những người khác tò mò hỏi.

“Nàng rời nhà đi rồi.”

Hiện trường an tĩnh.

Đại gia nghĩ từ trại đi tới nơi này đường xá xa xôi lại gian nguy, hôm nay lại phải tay không mà trở về.

“Quản hắn khi gió ! Dù sao trong trại có Lão đại cùng Nhị đương gia, chúng ta ở trong thành chơi mấy ngày thì trở về cũng được!” Thủy Tàn Tâm bất chấp.

“Tam đương gia!” A Hầu cảm động nước mắt đã lăn xuống, tiến lên ôm lấy Thủy Tàn Tâm. “Vẫn là người đối với chúng ta tốt nhất!”

Những người khác có lòng đồng cảm, cũng tiến lên ôm, một đồng đại nam nhân khóc thành một đoàn.

Lát sau, một đám nam nhân lau nước mắt, hướng về nơi náo nhiệt nhất trong thành.

Về phần Giang phu nhân ngủ mê man ở trên cỏ ——

Mặc kệ nàng! Dù sao nàng cũng là người xấu!

Đi, đi, đi một chút đi, chúng ta cùng đi giao du.

Kỳ quái, chung quanh đây thế nào lại không có khách điểm? Thậm chí ngay cả hộ nhân cũng không có.

Giang Tiểu Mễ ôm vợ vết toàn bộ tài sản từ nhà mình một mình ra đi, cố gắng xem nhẹ đêm tối kéo tới mà rừng càng ngày càng đáng sợ.

Từ nhỏ đến lớn, nàng cái gì cũng không sợ, cũng chỉ sợ tối.

Giang Tiểu Mễ dùng sức lắc đầu, trong lòng lầu bầu: Giang Tiểu Mễ, không được nghĩ quá nhiều, bắt quá chỉ là không có thái dương công công mà thôi, còn có nguyệt lượng tỷ tỷ !

Nàng ngẩng đầu lên tìm ánh sáng hi vọng —— bắt quá lão thiên gia dường như muốn trừng phạt ý đồ xấu của nàng, để cho nàng thất vọng.

. Nàng không muốn nhất là gặp phải sơn tặc, chẳng lẽ sẽ để cho nàng gặp?

Ý niệm này vừa mới thoáng qua trong đầu, đã có một nhóm người lớn bao vây quanh nàng.

Không. Không thể nào? !

“Không được cử động! Cây này là ta trồng, đường này là ta mở. Ha ha ha!” Tiểu Lý ngay cả nói cũng không có nói xong đã cười lớn. Bình thường những lời này đều là A Hầu nói. . . , hiện tại hẳn cùng Tam đương gia đi xa nhà, rốt cục đến phiên hắn ra uy phong!

Hắc! Hắc! Hắc!

Giang Tiểu Mễ trong lòng rung mình. Nha! Nàng thật là quá xui xẻo.

“Vị đại ca này nói thật hay, thật là đọc đủ thứ thi thư, văn chương đầy bụng! Bắt quá trời tối đường không dễ đi, ngươi cũng mau dẫn các huynh đệ của ngươi trở về nhà, tránh cho vọ ở ngoài nhớ, vậy cũng không tốt.”

Nàng miễn cưỡng nặn ra nụ cười rớt rớt nhất.

Nói xong, nàng liền xoay người muốn chạy, lại đụng vào bức tượng thịt cứng rắn chắn ngang, còn bị bắn ra ngồi dưới đất.

“Đau quá!” Bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt lỗ mũi đáng thương, lại nhất thời quên bọc quần áo trong ngực, để nó lăn xuống đến bên chân một người.

“Này! Ngươi không có việc gì thì đứng ở phía sau ta làm gì?” Nàng nổi giận gào to. Cái mũi của nàng là quý giá nhất. Người ta luôn khen cái mũi của nàng có dáng đẹp đây!

Nàng vốn là muốn mắng nam nhân đứng phía sau nàng một trận, nhưng khi nàng nhìn thấy tay hắn cầm một bọc quần áo nhìn thật quen mắt.

“A! Tài sản của ta! Đồ cưới của ta.”

“Một nữ tử đơn thân nửa đêm canh ba chạy đến nơi hoang giao dã ngoại, hơn nữa trên người còn mang theo một khoản lớn. Thật là khiến người ta nghi ngờ.”

Tất cả mọi người dùng sức gật đầu, đồng ý lời của Lão đại.

Giang Tiểu Mễ không mở miệng, chỉ giương mắt muốn nhìn rõ xú nam nhân đang nói chuyện.

“Ngươi hẳn là sơn tặc, chứ không phải Huyện thái gia? Quan nhiều như vậy!” Nàng nhanh mồm nhanh miệng, quên tình cảnh trước mắt mình hết sức bất lợi.

Lôi Diệt Thiên nhieu mi, nâng con ngươi lên muốn nhìn rõ bộ dạng của nàng, nhưng trừu nhìn ra nàng có vóc dáng nho nhỏ, giống như tiểu cô nương.

Hắn không phải là cướp được của tiểu cô nương chứ?

Nếu chuyện này truyền đi, mặt mũi Cuồng Phong trại sẽ mất hết.

Khi hắn đang tính toán cách xử lý thật tốt thì tiểu nữ nhân trước mắt này lại phát ra mấy tiếng thét chói tai muốn chọc thủng màng nhĩ người ta, tiếp theo một thân ảnh nho nhỏ đã nhào tới phía hắn.

“Xú sơn tặc! Đem đồ trả lại cho ta!”

“A!” Đáng giận, nàng lại dám dùng miêu thảo cáo mặt hắn, muốn phá hủy gương mặt anh tuấn của hắn.

Không thể tha thứ!

“Nàng nữ nhân đánh đá này! Dám động tay động chân với ta? Không muốn sống!” Hắn cũng đang hoảng không khách khí kéo đuôi sam nàng, nàng đau đến kêu oa oa.

“Sơn tặc đáng chết! Hào nam không cùng nữ đấu, ngươi lại dám đánh nữ nhân. Ngươi là heo! Ngươi là cẩu!”

Nàng dám chửi hắn là cẩu, là heo? !

“Hừ, bọn đại gia hôm nay chẳng những muốn cướp tiền của nàng, ta còn muốn đem nàng trở về trại, biến nàng thành nô lệ, làm từ sáng đến tối, cho nàng mệt chết!”

“Không muốn!” Hai tay nàng dùng sức đánh lên ngực hấn. Đừng xem nàng dáng người nhỏ, khí lực đánh người cũng mạnh đó.

Hai người không báo trước liền vịn vẹo đánh nhau, làm hại người xung quanh cũng sững sờ tại chỗ, trợn mắt há mồm.

Ừ Có cần giúp một tay hay không ?

Đây là vấn đề trong lòng mọi người. Nhưng nếu như bọn họ nhúng tay, Lão đại chẳng những sẽ không cảm kích, còn có thể có thể sẽ tức giận.

Dù sao một đại nam nhân thế lại không chế ngự được một tiểu nữ oa, truyền đi sẽ cười chết người.

Cho nên đại gia không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đứng tại chỗ, quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, nhìn màn kịch hay.

Hơn nữa bọn họ đối với tiểu nữ nhân này cũng có nhiều chỗ kính nể, lại dám nhỏ lông ngoài miệng cọp.

Giang Tiểu Mễ không cam lòng yếu thế nắm mặt của hấn, “Người ăn hiếp một cô gái yếu đuối, cũng là nam nhân sao?”

“Nàng như vậy cũng coi là cô gái yếu đuối sao?” Mặt của hấn bị nàng bóp thật đau! “Nàng đánh đá nhần tâm như vậy, để cho ta xem một chút bộ mặt xấu xí của nàng!”

“Hừ, người là nam nhân xấu mới không có chỗ nào đẹp mắt!” Nàng quát lại.

Dường như là nghe thấy lời nói hai người rất đúng, nguyệt lượng tỷ tỷ vốn là trốn đi giờ lạng lẽ lộ đầu ra, chiếu ánh sáng thuần khiết để cho hai người nhìn thấy đôi phương rõ ràng.

Rốt cục nàng đã thấy rõ xú son tặc kéo bím tóc đáng yêu của nàng bộ dạng như thế nào! Thì ra bộ dạng hấn vô cùng vô cùng Vô cùng

Vô cùng tuần tú!

Thật là “Người này chỉ có ở trên trời, nhân gian kia phải mấy lần thấy” (câu này để nguyên theo cv) Cực phẩm, thật là cực phẩm!

Hơn nữa đôi mắt kia, tràn đầy mị lực trí mạng, giống như là trong ác ma bóng tối, muốn câu dẫn tâm thiếu nữ ngây thơ hoạt bát, hào phóng lại thiện lương của nàng.

Lôi Diệt Thiên gặp rất nhiều nữ nhân, trong đó đương nhiên cũng có mỹ nữ tuyệt sắc, nhưng nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), tim đập thình thịch cũng chỉ có người trước mắt này.

Nàng tựa như một tiểu miêu, mắt to tròn, hơn nữa cùng như một tiểu dã miêu bắt người, cắn người.

Nếu như hấn không thể thuần phục nàng tiểu dã miêu này, hấn cũng không cần làm Lão đại, đổi làm dân chúng thiện lương tốt hơn!

“Tiểu dã miêu, nàng——”

“Ta có tên có họ.” Nàng cắt đứt lời hấn, hai tay vẫn nắm hai gò má hấn. “Ta gọi Giang Tiểu Mễ!”

Hấn lại dùng lực kéo đuôi sam nàng một chút, “Ta tên Lôi Diệt Thiên, nàng nghe rõ chưa?”

“Không liên quan! Ta mạn phép gọi người xú son tặc!”

“Tiểu dã miêu, ta muốn bắt nàng về hành hạ thật nhiều!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Người không có quyền!” Nàng cố gắng muốn tránh khuỷu tay của hấn, ai ngờ hấn giống như bắt mèo con, đem nàng ôm ngang, sải bước đi tới ngựa của hấn.

“Lão Đại” Mọi người thấy nam nhân nổi giận đùng đùng bắt một con mèo nhỏ không ngừng giãy giụa lên ngựa, tất cả đều ngây ngẩn cả người, không biết phải phối hợp diễn xuất thế nào.

Mãi cho đến khi nhìn không thấy lão Đại cỡi ngựa, bọn họ mới khó hiểu, lần lượt lên ngựa theo sau.

Cuồng Phong trại mặc dù có danh xưng hung ác, trên thực tế trong trại lại tương hòa (cát lợi, tốt lành), đại gia an cư lạc nghiệp, nam nhân canh tác, nữ nhân canh cửi (nam làm ruộng, nữ dệt vải), trẻ nhỏ chơi đùa đọc sách, như bồng lai tiên cảnh.

Mà toàn bộ công lao đều ở ba vị đương gia Cuồng Phong trại. Mặc dù bên ngoài coi bọn họ là son tặc, cho rằng bọn họ nhất định là người xấu giết người không chớp mắt, chỉ có chính bọn họ biết, lòng của bọn họ hết sức thiện lương.

Trên thực tế, tất cả người đến Cuồng Phong trại đều là người bị ăn hiếp hoặc bị đối xử không công bằng. Nếu như không phải là Cuồng Phong trại thu nhận bọn họ, vận mạng của bọn họ không biết sẽ bị thảm đến đâu.

Cho nên mỗi người đều rất cảm tạ, cũng rất tôn kính ba đương gia, đối với bọn họ có thể nói là mạng sống, là trời cao.

Ba đương gia Cuồng Phong trại mặc dù là đồng môn sư huynh đệ, cá tính lại hoàn toàn bất đồng. Tam đương gia khiêm tốn gần gũi thân thiết, Nhị đương gia thích chôn ở trong biển sách, Đại đương gia lại bí hiểm, hi vọng không rõ.

Nữ nhân trong trại đều tràn đầy ái mộ với ba vị đương gia này, đáng tiếc ba đại nam nhân chẳng lo chuyện tình mình, cũng không thấy bọn họ cùng cô gái nào có cái gì.

Nhưng hôm nay bọn họ thấy Đại đương gia mất không chế, cảnh tượng tức giận bất tiểu miêu ——

“Lão Đại trở về!” Một tiểu tử trên đường vừa chạy vừa kêu, vội vội vàng vàng đưa tin tới tất cả mọi người.

Xa xa, một trận bụi đất tung bay, Lôi Diệt Thiên vùng roi thúc ngựa chạy như bay.

Chờ thân ảnh Lôi Diệt Thiên rõ ràng hơn nữa, mọi người phát hiện ở trên ngựa hấn tựa hồ có một vật gì đang vận vẹo, cực kì nguy hiểm, cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

“Nữ nhân đáng chết, buông tay!”

Con ngựa ở trước mặt mọi người rít lên, kèm theo tiếng rống giận không bình thường của lão Đại, ánh mắt của mọi người cũng nhất tề đi theo hấn.

Cho đến khi người và ngựa cùng biến mất, chỉ còn lại bụi cát mù mịt, mọi người ngây ngốc tại chỗ.

Chỉ chốc lát sau, con ngựa lại lần nữa xuất hiện ——

“Xú son tặc! Ta không muốn hô cha gọi mẹ nguoi, Giang Tiểu Mễ ta không gọi!”

Chỉ thấy Lôi Diệt Thiên đem tiểu miêu đánh đá này đè ở trên lưng ngựa, đánh vào mông nàng, gây nên tiếng kêu to kinh thiên động địa, lập tức mọi người không hện mà cùng che lỗ tai.

Thì ra khẩu vị lão đại thích là thế này.

Con ngựa ở trước mặt mọi người đã chạy tới chạy lui vài chuyển, nhưng không ai có thể ngăn cản con ngựa điên cuồng cùng với hai người trên ngựa đánh đến đỏ mặt tía tai.

Rốt cục, nhân vật nữ chính kịch liệt gãy giữa đã làm kinh động con ngựa đang chạy ——

“A!”

Tiếng kêu một nam một nữ kịch động hòa với tiếng ngựa hí lớn, màn kịch khôi hài cuối cùng cũng bị gián đoạn.

“Đáng chết!” Lôi Diệt Thiên thấp giọng nguyên rủa.

“Nguoi đừng đề ta nữa!” Giang Tiểu Mễ ở dưới thân thể cao lớn của hấn oa oa gọi. Nàng khả ái mà bị bộ ngực rắn chắc của hấn đè ép Thật là tội ác tày trời, không thể tha thứ!

“Không nghĩ tới đại ca hôm nay cũng gặp phải đối thủ.” Hòa Vô Tình đứng ở trước mặt hai người, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước. Hấn cố gắng muốn thấy rõ tiểu nữ oa bị lấy làm đệm thịt kia, đáng tiếc trừ hai cái tay quơ múa giữa không trung, hấn cái gì cũng không thấy được.

“Son tặc đáng chết, nguoi nhanh lên một chút! Ta sắp không thể thở!”

“Không có cách.” Lôi Diệt Thiên lạnh lùng phun ra một câu, khiến cho mọi người cũng choáng váng.

“Nguoi sẽ không đứng lên?” Nam nhân này có phải quá lệ thuộc thành thói rồi không? !

“Thất lung của ta bị trật rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

“Chuyện không liên quan đến ta!”

Giang Tiểu Mễ bị trời gô vút xuống phòng chứa củi, nàng đứng trước cửa sổ nhỏ nhỏ gào ra bên ngoài, “Chuyện không liên quan đến ta! Ta là tự vệ. Này! Có người hay không?”

Không có người trả lời nàng.

Vì hai chân nàng cũng bị trời chặt, nàng không thể làm gì khác hơn là nhảy lại nhảy, nhảy đến bên ghế.

Nàng muốn uống nước, nhưng

Giang Tiểu Mễ nhìn hai tay mình bị trời sau lưng. Muốn nàng dùng miệng rót nước, uống nước?

Nàng không lợi hại như vậy.

Giang Tiểu Mễ ngồi ở trên ghế, mắt mở to nhìn chăm chăm bình trà trên bàn, kỳ vọng mình có siêu năng lực có thể bay lên rót nước.

Nàng cứ như vậy tròn mắt nhìn hơn một canh giờ.

Mà ở bên kia, trong Lăng Thiên Uyển Cuồng Phong trại, hai đại nam nhân vui vẻ uống rượu ngon, ăn món ngon.

“Đại ca, nghe nói tiểu tử bình đó vẫn nhìn chăm chăm nước trà trên bàn, con người cũng thiếu chút nữa trùng ra ngoài.”

“Đáng đời! Ai bảo nàng hại ta bị trật thất lưng. Cũng may sau khi xoa rượu thuốc đã không có chuyện gì, nếu không nửa đời sau của ta sẽ bị phá hủy trong tay nàng!”

Hỏa Vô Tình khẽ mỉm cười. Xem ra cô gái nhỏ này chọc giận đại ca thật, mới có thể để cho đại ca luôn tỉnh táo bình tĩnh mất đi không chế.

“Ăn hiếp một cô bé? Đại ca, huynh làm sao vậy?”

Lôi Diệt Thiên ngó ngán, vẻ mặt có chút không tự nhiên. Hắn im lặng uống rượu, tâm tư không biết飄 bạt nơi nào.

“Thật ra thì tiểu nha đầu kia cũng không có lỗi. Có son tặc muốn cướp tiền của nàng, nàng có thể dùng cảm chống cự, điều này không phải một nữ tử tầm thường có thể làm được, thực một kỳ nữ.”

“Cái gì kỳ nữ? Một nữ nhân đánh đá thôi.”

“Dám đánh nhau với Đại đương gia của Cuồng Phong trại chúng ta, hơn nữa nàng vừa nhìn cũng biết chưa từng học qua võ công, ta từ đáy lòng bội phục nàng. Nếu như huynh không quan tâm nàng, vậy giao cho ta đi.” Nói xong, hắn để chén rượu xuống liền hướng bên ngoài đi.

Người còn chưa đi tới cửa, liền nghe Lão đại mở miệng.

“Đi đâu?”

Hỏa Vô Tình khẽ mỉm cười. Đại ca vậy mà lại quan tâm đến nữ nhân đánh đá trong miệng hắn? Xem ra chuyện quả nhiên thú vị.

“Ta thấy vị cô nương kia hiện tại nhất định vừa đói vừa khát, ta thân là chủ nhân, tự nhiên cũng ——”

“Nàng là nữ nhân của ta, người không được chạm vào một sợi lông của nàng!”

Hỏa Vô Tình nhíu mày, “Nữ nhân của huynh?”

Lôi Diệt Thiên đi tới trước mặt hắn, sắc mặt không tốt nhìn huynh đệ mình. “Nàng là nữ nhân do ta thiên tân vạn khổ (chịu trăm ngàn cay đắng) bắt về, chỉ thuộc về một người là ta!”

Lôi Diệt Thiên mới đi gần đến phòng chứa củi, liền nghe thấy nàng ô ô khóc, trong lòng có loại cảm giác phức thù, nhưng ngay sau đó lại có chút chán chờ.

Có phải hắn đối với nàng quá đáng quá không? Bất quá mới nửa ngày không để cho nàng ăn uống, nàng sẽ không có chuyện gì chứ?

Nhưng vào lúc này, thanh âm nức nở của con mèo nhỏ trong nhà ngưng bật, tim hắn không khỏi ngừng đập.

Hắn đẩy cửa đi vào, nhìn thấy nàng cầm bình trà trên bàn đang cố gắng muốn uống nước, nhưng nước chảy toàn thân, chứ không có chảy vào trong

miệng.

Nàng tức giận, dùng sức ngửa về phía sau, trọng tâm không ổn định, làm bình nước đổ trên mặt đất, mình cũng lui về đằng sau, mắt thấy sắp ngã xuống

“Cẩn thận!”

Cả người nàng ngã vào trong ngực của hắn, tránh cho cái hông khỏi ngã bị thảm xuống đất.

Khi Giang Tiểu Mễ định thần lại, giương mắt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ này, lửa giận trong lòng cũng ùy khuất lập tức trào lên — nếu như không phải do hắn, nàng làm sao lại thảm hại như vậy? Ngay cả uống chén nước cũng phải dùng kỹ xảo!

“Nàng muốn uống nước phải không? Ta giúp nàng rót.”

Nàng vốn là muốn mắng hắn một trận cho đã, nhưng hắn đã đưa một chén trà mát lạnh tới, nàng cũng cố há cái miệng nhỏ muốn hắn nhanh lên một chút đưa nàng.

“Từ từ uống, cẩn thận sặc.”

Uống sạch chén nước sinh mệnh này, nàng há miệng to hít một ngụm khí lớn, chuẩn bị đem hắn mắng đến thối đầu.

Nhưng

“Ngươi. Ngươi.” A! Đáng ghét! Lúc này không thể khóc. Nhưng nàng không không chế được, nhất là khi nàng cảm thấy quan tâm trong mắt hắn kia không dễ dàng thấy được.

Nàng không quan tâm hắn, nhưng tại sao khi trong cánh tay hắn, nàng cảm thấy mình thật yếu ớt, thật đáng thương, thật ùy khuất?

“Nàng. Tại sao khóc?”

Hắn tưởng rằng sẽ có một phen khẩu chiến, hắn cũng chuẩn bị tốt để tiếp chiêu rồi, không nghĩ tới nghênh đón hắn lại là nước mắt của nàng.

Hừ, bị ta tìm được nhược điểm của ngươi rồi! Giang Tiểu Mễ trong lòng âm thầm đắc ý, càng khóc to hơn.

“Ô ô ô. Người ta quân tử ái tài, lấy chỉ có câu, ngươi có tay có chân, sao lại ăn hiếp một thiếu nữ ngây thơ xinh đẹp, tay trái gà không chặt như ta? Ngươi đại bại hoại này.”

“Nàng cũng thật là lợi hại, còn có thể vừa khóc vừa mắng chửi người.”

“Ta bị trời rất đau. Ngươi thả ta ra.” Nàng cố ý dùng đôi mắt to ngập nước nhìn hắn, ý đồ hòa tan tâm địa sắt đá của hắn.

Cho nên hắn ngoan ngoãn giúp nàng cõng dây trời, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy bất khả tư nghị. (không thể tưởng tượng được, không thể hiểu nổi)

Hắn nổi danh là tâm địa sắt đá! Làm sao lại bị nước mắt của một nữ danh đá hòa tan?

Hắn thô lỗ ôm lấy nàng đi ra ngoài.

“Này! Ngươi muốn ôm ta đi đâu?”

“Nếu nàng muốn ở chỗ này, vậy ta.”

“Không muốn!” Nàng giống như tiểu nữ hài sợ bị vứt bỏ, đưa tay ôm thật chặt cổ hắn, chết cũng không để hắn lại đem nàng một mình nhét vào nơi đáng sợ lạnh lẽo này.

Thấy nàng bộ dáng đáng thương, thật không thể nghĩ đến bộ dạng hung dữ lúc đầu của nàng. Bất quá tốt nhất là nàng nên giống như bây giờ ngoan ngoãn nghe lời, nếu không hắn cũng không dám bảo đảm sẽ không đem nàng tiểu dã miêu danh đá này làm gì.

Giang Tiểu Mễ mặc hắn ôm, hai tay vẫn vòng thật chặt ở cổ hắn, gương mặt cũng không nhìn được mà dựa vào lồng ngực vừa ấm áp vừa rộng rãi của hắn.

Mệt quá! Nhưng nàng không thể ngủ, nàng còn phải cùng xú sơn tặc này âm ỉ một trận, muốn hắn trả lại tiền cho nàng, sau đó đưa nàng xuống núi.

Nhưng. Hắn chẳng những không thú, hơn nữa còn rất thom, ngực của hắn cũng khiến người ta một loại thật cảm giác thoải mái, thật ấm áp, làm nàng muốn dựa vào không muốn rời đi.

Hơn nữa bước chân vững vàng kia như tiếng hát ru, làm nàng buồn ngủ. Cả ngày nàng chịu đủ rồi, cũng mệt mỏi vì phản kháng nữa, trong lúc lơ mơ, nàng tiến vào mộng đẹp.

Lôi Diệt Thiên ôm nàng đi tới chỗ ở của mình. Thật ra thì hắn có thể tùy tiện đem nàng vứt vào bất kỳ một gian phòng, cũng không biết vì sao, hắn không muốn bỏ lại nàng một mình.

Hắn đặt nàng nằm thoải mái trên giường, mới phát hiện nàng đã ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Quên đi, để cho nàng ngủ, dù sao nàng cùng hắn đánh nhau một hồi, lại bị hắn trói nửa ngày, có thể mệt mỏi.

Hắn ngồi ở bên giường nhìn khuôn mặt nàng ngủ say, hoàn toàn không hề ngang ngược như lúc tỉnh, tựa như cô gái nhỏ khả ái, lông mi thật dài trên gương mặt trắng nõn tạo thành hình cung mê người, phảng phất có thể ngủ một giấc là chuyện rất tuyệt.

Vì vậy hắn cũng cỡi áo khoác ra nằm bên cạnh nàng. Toàn thân đau nhức, xương cùng bắp thịt từ từ thả lỏng, thật là cực kỳ thoải mái.

Nhưng vào lúc này, tiểu nữ nhân bên cạnh lật người, hai tay khoác lên ngực hắn, cánh tay hắn tìm được vị trí thoải mái nhất trên người nàng, nặng nề tiến vào giấc ngủ.

Lôi Diệt Thiên vốn cho là mình không cách nào ngủ ngon, không nghĩ tới hắn ôm thân thể nhỏ nhỏ của nàng chìm vào cõi mộng đẹp.

Mà ở ngoài cửa, Hòa Vô Tình len lén dò xem tình cảnh trong nhà, còn có mấy người tò mò dính vào bên cửa sổ, tất cả mọi người bàn luận xôn xao.

“Đó! Hai người ngủ thật ngon!”

“Ừ, tiểu nữ oa này cùng Đại đương gia chúng ta cũng thật xứng đôi.”

“Đúng vậy! Hôn nữa nàng là cô gái duy nhất Đại đương gia bắt về, có thể thấy được Đại đương gia nhất định rất thích nàng.”

“Vậy chúng ta có phải hay không nên giúp Đại đương gia? Tiểu nữ oa đó tựa hồ không tốt lắm.”

“Ta thấy không cần. Nam nhân là càng khó lấy được càng quý trọng, hôn nữa ta cảm thấy người nữ kia oa cũng không phản kháng được bao lâu, sẽ cúi đầu dưới chân Đại đương gia.” (Chỗ này là “lạy dưới quần Đại đương gia”, vì thấy hơi thô nên sửa lại thành “cúi đầu dưới chân Đại đương gia”).

“Ừ, dù sao Lão đại cũng là mỹ nam tử hiếm thấy, cô gái nào kháng cự được? Huống chi là mối tình đầu của nữ oa kia, nhất định rất nhanh đầu hàng.”

“Đúng vậy đúng vậy! Lão đại đối với chúng ta tốt như vậy, chúng ta cũng có thể từ từ báo đáp hắn, để cho hắn tìm được hạnh phúc cả đời.”

Hòa Vô Tình liếc nhìn trong nhà một cái, lại nhìn về phía đám huynh đệ nhiệt tâm, trong lòng có một cảm xúc tuyệt diệu.

Nếu phải giúp Lão đại tìm được hạnh phúc cả đời, vậy sao không trực tiếp cho hắn một hôn lễ oanh oanh liệt liệt?

Hôn nữa nếu như đại ca có nương tử trông nom . . . , sẽ không còn xen vào chuyện của hắn nữa.

Vì tự do của mình, hắn không thể làm gì khác hơn là thật xin lỗi đại ca. Bất quá nữ nhân này cũng là đại ca mình trối trối, hắn chẳng qua là tôn trọng lựa chọn đại ca mà thôi, không thể trách hắn

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Hôm sau —

“A a a —”

Một tiếng tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân vang lên bên tai Lôi Diệt Thiên, thiếu chút nữa chọc thủng màng nhĩ hắn.

“Chuyện gì?!” Hắn đột nhiên ngồi bắn dậy, còn chưa hiểu rõ cuộc xảy ra chuyện gì, một bàn tay đau rát in trên mặt hắn.

“Không biết xấu hổ!”

Một cái bạt tai này thật mạnh, đem cơn buồn ngủ của hắn đánh bay.

“Hạ lưu! Vô sỉ!”

“Nữ nhân điên, nàng đủ chưa? !” Hấn bắt lấy bàn tay nhỏ bé không ngừng đánh hấn, rống to với nàng.

“Ngươi hèn hạ vô sỉ hạ lưu! Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ăn hiếp ta đây tiểu cô nhi không nơi nương tựa, đoạt lấy thanh xuân cùng thân thể mềm mại của thiếu nữ xinh đẹp ta đây! Ô ô.” Nàng khóc như có chuyện xảy ra vậy.

Hấn vờn tay giữ lấy cằm nàng, sắc mặt vừa lạnh vừa thú nói với nàng: “Muốn thật hạ lưu, là giống như vậy!”

“Cái gì? A ——”

Giang Tiểu Mễ thét lên, hai tay liều chết giãy giụa, muốn ngăn cản hấn xé rách y phục trên người nàng.

“Ngươi xú sơn tặc này! Có gan thì nhìn đi! Ta nhất định sẽ đến quan phủ tố cáo ngươi! Ừ.”

Hấn nổi giận cầm khăn vải bên cạnh bàn trực tiếp nhét vào miệng của nàng, để cho nàng một câu cũng nói không nên lời.

Tiếp hấn lại không biết từ nơi nào lấy ra đai lưng, nhanh chóng cột hai tay nàng lại đầu giường, hai chân cũng bị cột luôn vào góc giường, làm nàng không thể động đậy.

“Ừ.” Xú sơn tặc, buông ta ra!

Lôi Diệt Thiên hơi cười, bắt đầu cởi y phục đã bị rách của nàng, làm nàng liếc mắt mào suýt chút nữa lòi ra.

“Ừ.” Ngươi muốn làm gì? Không muốn không muốn!

“Nàng không phải nói có gan thì thử nhìn một chút sao? Để chứng minh ta có gan, ta chỉ thử nhìn một chút.” Ngữ khí của hấn lạnh lùng.

Nha! Nàng bắt quá là thuận miệng nói, hấn không cần nghe lời như thế chứ? Giang Tiểu Mễ ở trong lòng không ngừng gào khóc. Nàng lúc này có phải rước họa vào thân rồi không?

Có lẽ hấn vốn cũng không có bất kỳ tà niệm, nàng lại không biết tốt xấu nhắc nhở hấn, để cho hấn chú ý tới tiểu mỹ nhân trước mắt cái này vừa trẻ tuổi lại dung mạo xinh đẹp hấp dẫn, nổi lên dâm niệm.

Ô ô, ai tới cứu nàng?

“Đúng rồi, nàng một ngày không có sạch sẽ, như vậy làm sao cùng ta thân thiết đây?” Hấn vừa cởi vừa nói.

Nam nhân chết tiệt! Xú thổ phỉ! Nếu như không phải là hấn bắt nàng, nàng đã sớm ở trong nhà mới tắm rửa, để toàn thân thơm mát như đóa hoa!

“Cái gì? Muốn ta giúp nàng?” Hấn cố ý hiểu lầm kháng nghị của nàng.

Giang Tiểu Mễ mở to mắt. Nàng nào có nói? !

“Được rồi. Chỉ có nàng mới được, người khác cũng không có loại vinh hạnh này đó.”

Cứu mạng ! Nàng sẽ thất thân mất!

Lôi Diệt Thiên cố đề xuống kích động muốn cười to. Nàng cũng biết sợ? Vốn là hấn chỉ muốn trêu chọc nàng, nhưng khi y phục của nàng càng ngày càng ít, da thịt trắng như tuyết càng lộ nhiều, hô hấp của hấn cũng không kìm hãm được càng ngày càng dồn dập.

“Không nghĩ tới thân hình nàng cũng thâm tàng bất lộ.” (thâm tàng bất lộ: giấu đi, không để lộ ra)

Vóc dáng nàng mặc dù nhỏ bé, nhưng là dáng người hết sức cân xứng. Một thân hình với da thịt mịn màng như tuyết, tuyết nhũ đầy đặn điểm thêm hai hoa nhị màu hồng, trên đỉnh hơi run rẩy, thoát nhìn hết sức mê người. Cái eo thon nhỏ, cái bụng bằng phẳng trơn bóng, hai chân ngọc trắng dài, còn có mắt cá chân khả ái.

Nàng quả thực là kiệt tác trời cao !

Hấn lấy cái khăn ở chậu nước bên cạnh giường, nhẹ nhàng giúp nàng lau sạch thân thể, mà nước lạnh như băng vừa chạm vào da thịt của nàng, toàn thân nàng không nhịn được một hồi run rẩy.

Hấn dám dùng nước lạnh? ! Hấn nhất định là cố ý muốn hại nàng bị phong hàn, sau đó bệnh nặng mà chết. Quả nhiên là người xấu!

Nhưng miệng của nàng bị bịt, căn bản không cách nào mắng hấn, chỉ có thể ừ ừ a, một tiếng quát ngưng lại cũng không được.

Khi hấn lau đến ngực của nàng, còn cố ý dùng khăn ướt khẽ vuốt nhũ hoa nổi lên của nàng, làm nàng thiếu chút nữa bởi vì khoái cảm từ ngực truyền tới kia mà rên rĩ.

“Nơi này phải đặc biệt sạch sẽ, bởi vì ta muốn thương yêu nó.”

“A.” Nam nhân dâm đảng này!

“Dĩ nhiên còn có. Chỗ này.”

Không! Không thể! Nàng mở to mắt liếc nhìn, nhưng vẫn không ngăn cản được tay của hắn đưa về phía hai chân của nàng.

“Không cần lo lắng, ta sẽ rất cẩn thận, rất cẩn thận giúp nàng lau sạch sẽ.”

Không muốn! Bình thường chính ta đã tắm rất sạch sẽ, không cần bàn tay đáng ghét của người ở vườn hoa bí mật của ta làm loạn!

“A.” Thân thể nàng ngổ nguẩy như một con sâu, nhưng tứ chi bị trói chặt, nàng gầy gù như thể nào đi nữa, cũng chỉ làm mình mệt mỏi hơn.

Ánh mắt Lôi Diệt Thiên mê muội nhìn cô thom rậm rạp trước mắt, trên cánh hoa béo mập còn dính ái dịch trong suốt.

“Tiểu mèo hoang, nàng ướt.” Hắn tà mị cười với nàng một tiếng, làm nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống như quả táo.

Son tặc đáng chết này, có bản lĩnh cũng không để cho nàng tự do, nếu không nàng nhất định cắt roi đầu lưỡi hắn, khâu miệng lại, trừng phạt cái miệng của hắn không biết ngậm lại!

Giang Tiểu Mễ nàng dù gì cũng là hoàng hoa khuê nữ, sao chịu nổi mắc cỡ chết người cùng vũ nhục như hôm nay? !

“A A A.”

Lôi Diệt Thiên khẽ nhin cười. Nàng nhất định tức chết, đáng tiếc nàng tức giận cũng không làm gì được hắn, dù sao hiện tại nàng như con cừu nhỏ, khó thoát vận mệnh bị thảm.

Hắn không muốn buông nàng ra, bởi vì hắn đã bị thân thể vừa đáng yêu vừa mê người của nàng mê hoặc. Tay hắn tà khí lau qua cánh hoa ướt át của nàng, Giang Tiểu Mễ nhất định phải vô cùng tự chủ để đè nén khoái cảm đột nhiên xuất hiện kia.

Nàng sao lại có cảm giác? Không thể!

Giang Tiểu Mễ mặt đỏ bừng, cả người vô lực nằm trên giường, toàn thân tê tê dại dại, bởi vì khăn vải trong tay hắn không biết đã bị ném đi nơi nào, thay vào đó là đôi tay không an phận của hắn.

Hắn lấy miếng vải nhét trong miệng nàng ra, hôn lên đôi môi anh đào hồng nộn của nàng, cái lưỡi nóng rực xâm nhập trong miệng nàng, nhưng nàng ngậm chặt miệng, không để cho hắn được như ý.

“Mở miệng”

Không muốn! Miệng nàng càng ngậm chặt hơn.

“Lại không nghe lời?”

Hừ! Nàng chưa từng có ý định ngoan ngoãn, mặc cho con cộp thú này muốn ăn tươi nuốt sống hay muốn làm gì thì làm!

“A.” Hắn đưa tay bịt chặt mũi nàng, ép nàng mở to miệng!

Hắn nhân cơ hội tiến vào, cái lưỡi nóng rực xâm nhập dây dưa nàng, hoàn toàn không để ý tới phản kháng của nàng không có hiệu quả, như một đứa trẻ tham lam khéo léo trên đũa cái lưỡi dính hương của nàng, mặc sức thưởng thức ngọt ngào của nàng.

“A.”

Bàn tay không an phận của hắn ở trước ngực nàng lay động, dùng sức vuốt ve bộ ngực đầy đặn co dãn kia, khiến nàng thờ gáp.

“Tay của người.” Nàng muốn kêu hắn bỏ ra, nhưng lại không nỡ, bởi vì hắn vuốt ve làm nàng rất thoải mái.

“Thoải mái sao?”

“Không.”

“Không? Vậy thế này?” Môi của hắn dọc theo cái cổ tuyết trắng của nàng đi tới bộ ngực bạch ngọc. “Thật đẹp.” Tay hắn xấu xa xoa nắn điểm nhỏ nhạy cảm kia, cô ý trêu chọc, lôi kéo hai điểm nhỏ đáng yêu, làm người ta không nhịn được muốn kêu thành tiếng.

“A. Xú son tặc, dừng tay!”

“Dừng tay? Được.”

Hắn dừng tay thật. Cũng không biết tại sao, hắn dừng tay, trong lòng nằng nặc có cảm giác mất mát nồng đậm.

Ô! Mới đến hang thổ phi chưa được một ngày, nàng đã bị ô nhiễm.

“Xú thổ phi, xú cường đạo! Ta nguyện rửa nguoi không được chết tử tế. A!” Hành động của hắn làm nàng thờ dốt. vì kinh ngạc.

Hắn đột nhiên há miệng ngậm tiểu anh đào đã sớm trở nên đỏ bừng, mót thật sâu giống như tiểu nam hài dúi bụng đã lâu, thỉnh thoảng dùng hàm răng tà ác gặm cắn.

“Mùi vị nàng thật ngọt ngào, làm người ta không nỡ buông ra.” Thanh âm của hắn tràn đầy tình dục, làm người ta nghe cũng không nhận được mà hơi run lên.

“Vậy. Cũng không tới phiên. Nguoi thử!” Nàng cắn răng cắn lợi nói, cố gắng muốn kháng cự khoái cảm từ ngực bật ra, nhưng thật là rất khó.

“Nàng có ý gì?” Hắn ngừng đầu lên nhìn nàng, trông mắt ngăm đen lóe ra tia làm người ta rét run.

“Ý của ta chính là ý của ta!” Nàng cố ý cùng hắn làm trái lại.

“Nàng đã có người?” Hắn làm sao có thể sơ xuất, tiểu dã miêu này có phải hay không trong lòng đã có nam nhân khác?

Kỳ quái, vẻ mặt của hắn thật kỳ quái. Lúc này hiện lên một ý niệm muốn chinh hắn một chút, nàng cười cười với hắn, “Không sai. Hơn nữa tướng công tương lai của ta rất tuyệt, rất mạnh, hơn nguoi gấp trăm lần! Cho nên nguoi tốt nhất nhanh một chút thả ta ra!”

“Phải không. Đã như vậy, ta chỉ có thể ra tay trước.”

“Cái gì? Không thể. Không muốn!”

“Ta mạn phép muốn!” Hắn vươn ngón trỏ đặt ở trên bụng nàng, sau đó chậm rãi xuống phía dưới, lần đi tới này nàng bị buộc phải mở hai chân ra.

“Không được! Không thể.” Nàng liều mạng uốn éo nguoi, lại vẫn không ngăn cản được ngón tay hắn xâm nhập.

“Nàng không phải nói ta vô lại, hạ lưu?”

“Không sai!”

“Đã như vậy, ta cũng không khách khí!”

“Cái gì. A ——”

Hắn vậy mà. Vậy mà đem ngón tay hung hăng đi vào!

Nàng vừa muốn mở miệng, hắn đã tà ác từ từ di động ngón tay, cũng gọi ra một cảm giác trước nay chưa có từ từ lan ra toàn thân.

Lôi Diệt Thiên chỉ cảm thấy tiểu huyết chắt chẽ kia của nàng có một lực hút mạnh, cứ như vậy vây lại ngón tay của hắn. Nếu như nếu đổi lại là.

Nghĩ đến đoạn này, một cổ khó chịu nóng ran xông thẳng bụng của hắn, tốc độ ngón tay hắn từ từ tăng nhanh ở trong cơ thể nàng, khiến nàng thờ gáp, trong cơ thể như có dòng nhiệt không ngừng từ huyết mềm chậm rãi chảy ra.

“Đáng ghét. Dừng tay.”

Nàng ra sức kêu hắn dừng tay, nhưng nghe vào trong tai hắn, lại trở thành tiếng thúc giục hấp dẫn tinh tế làm người ta không cách nào kháng cự.

“Nàng tiểu mèo hoang này còn không nghe lời! Nàng càng phản kháng, ta càng hưng phấn.” Miệng hắn hôn như đang đùa giỡn nàng.

“Im miệng!” Nàng dụng hết toàn lực rống to. “Nguoi xú son tặc này, im miệng!”

Hắn nhủ mảy, mà ngón tay vẫn không dừng lại, chẳng qua là không giống như vừa nãy làm người ta thờ không nổi, mà là biến thành làm người ta khó có thể chịu được động tác chậm chạp.

“Nàng kêu đi! Kêu càng lớn càng tốt, như vậy mới có thể gọi tất cả mọi người tới, để cho mọi người nhìn xem.” Hắn xấu xa cười, “Bộ dạng khiêu gợi hiện tại của nàng.”

“Nguoi.” Nàng muốn mắng hắn, nhưng tay của hắn làm nàng rất thoải mái, mà mỗi lần hắn ra vào đều làm nàng cảm thấy thân thể mình như sắp tan chảy, toàn thân run rẩy.

“Thế nào? Gọi đi!”

Nàng mới không muốn để cho hắn được như ý nguyện! Giang Tiểu Mễ cắn môi dưới, không để cho tiếng xấu hổ kia bật ra. Mà hắn tựa hồ hiểu rõ ý nàng, cúi đầu ngậm nhũ hoa đỏ hồng của nàng, ý đồ để cho nàng ý loạn tình mê, không còn cự tuyệt hắn nữa.

Hắn mãnh liệt như vậy đồng thời công kích cũng đúng là thành công.

“Không.” Thân thể của nàng không chịu được ngo ngoáy, cái miệng nhỏ hồng nộn rốt cục chịu đựng không nổi, bật ra thanh âm yêu kiều mê người.

Cảm giác thật kỳ lạ!

Phảng phất cả người bị một loại sức mạnh không biết tên đẩy lên cao, nàng kháng cự không được, chỉ có thể giữ chặt lấy sợi dây đang trói hai tay nàng, vô lực thở gấp.

“Dừng tay.” Nàng sắp không thở nổi!

Hắn xấu xa cười, “Vờ kịch hay sắp diễn rồi!”

“Cái gì kịch hay?” Nàng thở hổn hển hỏi, phát hiện hắn đang cúi trói hai chân của nàng.

Hắn muốn thả nàng sao? Nàng có thể hiểu rõ hắn, hắn mới không có hảo tâm như vậy!

Quả nhiên, hai chân của nàng vừa tự do, hắn liền cường bách nàng dùng hai chân vòng qua hắn, mà nàng cũng không dám lộn xộn, bởi vì vật nóng rực của hắn đang chống đỡ nơi mềm mại của nàng, nếu không cẩn thận, vậy thì.

Nhưng, nàng đã không có khí lực phản kháng hắn. Bởi vì nàng tựa như băng sơn gặp phải nhiệt, tan chảy vào hắn.

“Không thể. Ta còn muốn lấy chồng.”

Hắc mâu của hắn lạnh lùng, “Nàng cho là nàng có thể ra ngoài lấy chồng sinh con sao? Đừng nằm mơ!”

Vừa nghĩ tới nàng trở thành thê tử người khác, cười với nam nhân khác, nằm ở dưới nam nhân khác kiều mị nũng nịu như vậy, hơi thở hổn hển đòi được thương yêu.

Không! Không được!

Lần đầu tiên trong đời, lửa ghen mãnh liệt sôi trào trong ngực hắn, hắn đã sớm đem phái nam đình thiên lập địa của mình chống đỡ trước tiểu huyết ướt át của nàng, cố ý nhẹ nhàng ở nơi riêng tư của nàng ma sát, hải lòng nghe nàng hít thở mạnh.

Thanh âm của nàng tinh tế yếu ớt, phảng phất kêu gọi hắn mau đoạt lấy nàng, đem tự chủ hắn dồn đến cực điểm.

“Nàng là nữ nhân của ta, cả đời đều như vậy!” Tuyên bố chủ quyền với nàng, hắn không để ý tới nàng thét chói tai, đem dục vọng của mình xâm nhập vào tiểu huyết ướt át của nàng ——

“A! Đau quá.” Lệ cổ nén trong mắt cuối cùng vẫn lăn xuống. Nàng chỉ cảm thấy rất đau.

“Nàng? ! Nàng không phải nói.”

“Nói cái đại đầu quỷ nguoi! Ta nói nguoi cũng tin, vậy ta bảo nguoi thả ta, tại sao nguoi không ——”

Hắn bất ngờ che lại miệng nhỏ không ngừng nói của nàng, lần này không giống như trước thô bạo như vậy. Ngược lại tràn đầy thương tiếc cùng thương yêu.

Hắn sai rồi!

Thì ra là nàng không có bất kì nam nhân khác đi qua, nàng chỉ có một mình hắn!

Dừng lại ở trong cơ thể nàng, hắn cảm nhận được rất rõ ràng tiểu huyết chặt chẽ của nàng có một lực hút mạnh mẽ, thật là cực kỳ thoải mái.

“Ta sẽ thương yêu nàng thật nhiều, yên tâm.”

“Ta sẽ hận chết nguoi!” Nàng cắn hận nói, cũng không dám lộn xộn, bởi vì vừa động là đau đớn vô cùng.

“Thật xin lỗi.” Hắn lẩm bẩm nói trên môi nàng. Nàng đem bao bọc hắn chặt như vậy, hắn cũng không chịu được nữa rồi!

Hắn bắt đầu di động mình, mà mỗi một lần kéo ra đưa vào, khoái cảm cứ liên tục đến, làm hai người cũng không kiềm hãm được kêu thành tiếng.

“A. Cảm giác thật kỳ lạ.” Nàng không cách nào hình dung cảm giác đau đớn cùng khoái cảm này, chỉ biết đây là tư vị tiêu hồn trước nay

chưa thấy.

“Trời ạ! Nàng thật ngọt.”

Hắn giữ lấy eo thon của nàng, từ từ tăng nhanh tốc độ ra vào, nghe thanh âm yêu kiều hấp dẫn của nàng, bừa bãi hấp thụ ngọt ngào của nàng.

“Không muốn.” Từng trận khoái cảm che mất lý trí của nàng, nàng chỉ có thể vong tình thét chói tai.

Trốn trốn trốn, trốn nhanh lên một chút!

Giang Tiểu Mễ quyết định ngay cả châu báu nữ trang nàng mang đi cũng không cần, bởi vì thật sự nếu không trốn đi . . . , hắn sẽ coi nàng như món đồ chơi không mất tiền, chơi tới chơi lui.

Nếu như nói nàng là mèo con, vậy hắn chính là con cọp ăn tươi nuốt sống!

Vì tự do quý báu, nàng không thể làm gì khác hơn là hy sinh những vật ngoại thân kia — dù sao tiền kiếm lại là được mà!

Trong lòng nàng ngây thơ tính toán, không biết nhất cử nhất động của nàng đã rơi vào trong mắt của nam nhân sau lưng.

Con mèo nhỏ này không ngủ đi, lén lén lút lút muốn làm cái gì? Chẳng lẽ thật muốn chạy trốn sao?

Trong lòng Lôi Diệt Thiên chấn động, đang muốn đi lên trước ngăn cản nàng, lại nhìn thấy Hóa Vô Tình xuất hiện ở trước mặt nàng.

Giang Tiểu Mễ đang chân chừ trước hang chó, cân nhắc xem có nên đi từ nơi này, đột nhiên —

“Tiểu cô nương, nàng không sao chứ?”

Giang Tiểu Mễ sợ hết hồn. Nguy rồi, bị phát hiện rồi!

Nàng tựa như quả bóng cao su bị xì hết hơi, cúi đầu chậm rãi quay sang. “Không có sao.”

“Cần ta bồi nàng tâm sự không?”

“Không.” Nàng ngẩng đầu lên thấy nam nhân ở trước mắt, giọng nói lập tức thay đổi, “Rất cần! Ta đồng ý nói chuyện ngay!”

Oa! Con cọp đáng ghét kia bộ dạng đã rất đẹp rồi, nhưng mỹ nam tử trước mắt này nho nhã, phong độ càng thêm hợp khẩu vị nàng.

“Ngươi. Không phải cũng là sơn tặc chứ?”

Hắn không có trả lời, nhếch miệng mỉm cười.

Oa! Thật là thông minh, biết dùng nụ cười mà không nói, một chiêu này có thể tránh né vấn đề làm người ta lúng túng. Không giống xú sơn tặc đó thích gào thét người khác.

Hóa Vô Tình mang nàng đi tới hậu hoa viên, cũng ra lệnh thủ hạ chuẩn bị một chút trà bánh.

“Không ngờ rằng hang thỏ phí cũng có vườn hoa xinh đẹp như thế. A, thật xin lỗi, ta nói sai.” Nàng ngượng ngùng nói. Nếu như là Lôi Lão đại đó ngồi đối diện nàng, nhất định sẽ dùng ánh mắt lạnh như băng lườm nàng.

Đáng giận, Lão Nhị thế nào mà nàng lại nghĩ đến nam nhân đáng ghét đó?

“Nàng thích ăn đồ ngọt sao?” Hóa Vô Tình giọng nói ôn nhu hỏi. Thật ra thì hắn cũng không phải có bất kỳ ý đồ gì với Giang Tiểu Mễ, đây chỉ là cách thức hắn nói chuyện.

“Thích.” Giang Tiểu Mễ khẽ mỉm cười với hắn. Đây mới là người khiêm tốn nha! Không giống xú sơn tặc đó — Khoan đã! Giang Tiểu Mễ, không phải còn muốn xú nam nhân |

Cùng trò chuyện với Hóa Vô Tình, nàng biết thì ra hắn là đồng môn sư đệ với xú sơn tặc đó, gọi Hóa Vô Tình, còn có sư đệ gọi Thủy Tàn Tâm.

Nguyên lai là bốn thầy trò bọn họ cư trú tại ngọn núi này, mấy năm gần đây có nhiều dân chúng không biết đi đâu và đâu, còn có vô lâm nhân sĩ bị người hâm hại tới gia nhập vào bọn họ, dần dần tạo thành Cuồng Phong trại hôm nay.

Trong lúc nói chuyện với hắn, nàng nghe rất nhiều chuyện về Lôi Diệt Thiên, cũng càng ngày càng khó ghét hắn.

“Đại ca ta không thích nói chuyện, nhưng tâm địa rất công chính thiện lương.” Hóa Vô Tình nói tốt cho Lão đại nhà mình.

“Hắn sẽ không nói chuyện?” Giang Tiểu Mễ phản bác, lời nói xấu hổ tới hôm qua của hắn lần nữa hiện lên ở trong đầu nàng, hai khuôn mặt nhỏ của nàng càng ngày càng hồng.

“A, mặt nàng thật là đỏ. Nàng rất nóng sao?”

“Không. Mới vừa ăn đồ cay.”

Hỏa Vô Tình nhìn điểm tâm ngọt đầy bàn, trong lòng nghi hoặc — trên bàn này có loại nào là cay ?

“Thật ra thì ngươi bị bề ngoài đại ca ngươi lừa. Hắn thật ra là đại bại hoại ăn hiếp thiếu nữ thiện lương xinh đẹp!” Nàng tức giận nói, lại ăn một miếng bánh hoa quế.

“Phải không?” Hỏa Vô Tình vẻ mặt thản nhiên tiếp, “Vậy chắc chắn là nàng bị ăn hiếp.”

Nghe hắn vừa nói, tâm nàng cứng lại, miếng bánh hoa quế trong miệng hoàn toàn bị nghẹn lại.

“A.” Giang Tiểu Mễ cố gắng đấm ngực, muốn đem miếng bánh hoa quế đáng chết kia phun ra.

“Nàng không sao chứ?” Hỏa Vô Tình lo lắng nhìn sắc mặt của nàng từ đỏ biến thành trắng.

Đột nhiên, một bàn tay lớn vỗ một cái từ phía sau lưng nàng.

“A!” Thật là đau!

Là ai? Là ai dám ở sau lưng đả thương người? ! Nàng tức giận xoay người, nghênh đón một đôi hắc mâu tóe lửa.

Lôi Diệt Thiên!

“Đừng trợn mắt lớn như vậy. Nếu như không phải là ta, nàng đã nghẹn chết.” Lôi Diệt Thiên lạnh lùng gầm nhẹ.

“Ta tình nguyện nghẹn chết cũng không nguyện đói chết! Người ta biết ta cũng không được ăn ngon, hảo tâm mời ta ăn một bữa. Đâu như ngươi!” Nàng không cam lòng yếu thế quát lại.

“Nàng!”

Lôi Diệt Thiên muốn nói thêm gì đó, liếc lên Hỏa Vô Tình bên cạnh đang cười đến mặt mờ.

Đáng giận! Hắn cũng không muốn để cho người kia xem kịch vui.

“Theo ta trở về phòng.”

“Không muốn!”

“Đi!”

“Không muốn!”

Hắn tiến tới bên tai nàng, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ nàng muốn ta trói nàng về?”

Đầu nàng lập tức lắc lư mạnh.

“Vậy đi thôi.” Hắn vươn tay muốn dắt nàng, động tác hết sức tự nhiên, dường như hắn thường làm như vậy.

Giang Tiểu Mễ cúi đầu đáng thương đưa tay để cho hắn dắt, vừa đi vừa quay đầu lại trộm nhìn Hỏa Vô Tình.

Ô ô. Mặc dù nàng rất thích mỹ nam tử hào hoa phong nhã này, nhưng nàng đã mất đi trong sạch, hai người nhất định vô duyên.

Mà hết thảy này toàn bộ rơi vào trong mắt Lôi Diệt Thiên.

Lần đầu tiên trong đời, lửa ghen của hắn đã cháy lan khắp trong lòng.

Sau đó có người phải gặp xui xẻo rồi!

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Đi vào phòng Lôi Diệt Thiên, trên bàn đã bày đầy mỹ vị, trong lòng Giang Tiểu Mễ lập tức dâng lên cảm giác tội ác mãnh liệt.

Thì ra là hần vẫn nghĩ đến nàng.

“Oa! Có đồ ăn ngon nha!” Nàng cố tình thoải mái kêu, muốn dùng cái này dời đi lực chú ý, nhưng cái mông nàng còn chưa ngồi lên ghế, cả người đã bị hần xúc lên.

“Ngươi làm gì?”

“Nàng hần là đã ăn rất no chứ?” Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói, giọng nói quá chua, quá chua.

“Ta.” Đúng vậy. Nàng mới vừa ăn rất nhiều đồ ngọt đấy.

“Người khác vì nàng chuẩn bị đồ, nàng cũng không sợ có hay không bị hạ thuốc, lập tức ăn ngấu nghiến? !”

“Nhưng hần thoát nhìn lại không giống người xấu. Hơn nữa hần rất đẹp trai.”

“Cái gì? !” Hần rống giận thiếu chút nữa đánh vỡ màng nhĩ của nàng.

Nàng cũng tức giận. “Rõ ràng là đồng môn huynh đệ, thế nào nhân phẩm kém nhiều như vậy?”

Con người hần băng lạnh, đem cái miệng không ngăn chặn của con mèo hoang này kéo gần mình hơn, hơi thở nóng rực phun trên mặt nàng.

“Nàng sẽ không phải là có ý với Nhị đệ ta chứ?”

Có làm hay không? Hần làm gì mà như nàng tới đây câu dẫn nam nhân vậy? Giang Tiểu Mễ nàng là cô gái tùy tiện như vậy sao.

“Ài, ta đối với hần có thể nói là vừa thấy đã yêu. Hần có thể nói là là lang quân như ý, là giỏi nhất trong lòng nữ nhân rồi! Hơn nữa lúc hần nói chuyện với người khác thật nhẹ nhàng, tuyệt đối không giống người kia, thích hét thích rống, giống như hồ chấn ăn thịt người.” Nàng liếc hần một cái.

“Nàng!”

“Ta như thế nào?”

“Mới vừa rồi nếu như không phải là ta cứu nàng, nàng đã sớm chết ghen.” Hần nói xong đắc ý.

“Ai nói ? Hần sẽ cứu ta.”

“Hần sẽ cứu nàng?” Lôi Diệt Thiên cất tiếng cười to. “Hần nổi danh thấy chết mà không cứu! Hần sẽ quan tâm hỏi nàng có sao không, nhưng đừng vọng tưởng hần sẽ xuất thủ cứu nàng!”

Phải không? Bất quá suy nghĩ kỹ một chút, dường như đúng là như vậy. Hần khi đó chỉ hỏi thăm, nhưng không có xuất thủ cứu nàng.

Nàng vẫn mạnh mẽ, “Ai nói ? Chỉ cần chờ thêm chút nữa ——”

“Chờ thêm chút nữa, cái mạng nhỏ của nàng cũng không còn!”

Lôi Diệt Thiên một tay ôm lấy nàng, hai tay giữ lấy mặt nàng, cùng nàng mắt to lườm mắt bé.

“Nàng nghe rõ cho ta, nàng đã là nữ nhân của ta rồi, ta không cho phép nàng còn muốn những nam nhân khác, ngay cả huynh đệ của ta cũng không được!”

Nàng dùng sức đẩy hần ra, “Ngươi ở đây nói hươu nói vượn cái gì ? Nghĩ tới Giang Tiểu Mễ ta khả ái lại xinh đẹp như thế, bao nhiêu nam nhân vừa thấy ta liền không kìm được thân hồn điên đảo, ta đâu cần suy nghĩ nam nhân?”

Lời của nàng vừa mới dứt, nam nhân ở trước mắt đã cười không ngừng được.

Nàng tức giận đến xông lên nắm lấy cổ áo của hần, dữ tợn mắng, “Ngươi không nên quá phận đó!”

Lôi Diệt Thiên thật lâu không cười nên bụng cũng đau đớn. Không nghĩ tới tiểu mèo hoang này chỉ dễ dàng như vậy đã chọc cho hần cười đến như thế.

“Không được!” Nàng dùng sức lay hần, chỉ muốn phát tiết tức giận trong lòng.

“Ta. Ha ha ha.” Hấn đã rất nỗ lực, nhưng chỉ là không nhịn được cười.

“Ngươi!” Giang Tiểu Mễ gạt đến nước mắt không nhịn được lăn xuống, “Ngươi đáng ghét! Cũng chỉ biết khi dễ tiểu cô nhi ta đây không cha không mẹ.”

Nhìn thấy nước mắt của nàng, trong khoảng ngắn, hấn ngây ngẩn cả người.

“Tại sao nàng khóc?”

“Ngươi ăn hiếp ta.” Nàng rung rung nước mắt chỉ trích.

“Nàng.” Hấn muốn kháng nghị, nhưng nước mắt của nàng làm cho phản bác của hấn đều không nói ra được.

Hấn tự tay ôm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng. “Thật xin lỗi. Nàng đừng khóc, nàng khóc lòng của ta cũng đau.”

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ hướng về phía hấn, “Ta bình thường không khóc, bởi vì cha ta không thích con gái khóc. Thực tế, ông căn bản không thích nữ hài, ông vẫn hi vọng có thể có một nam hài thay ông nối dõi tông đường. Nhưng mẹ ta còn chưa kịp thay ông sinh con trai liền thăng thiên, sau đó cha ta cũng đi, chỉ còn lại ta một mình đơn độc. Ta đã rất đáng thương, ngươi còn khi dễ ta!” Nàng không quên đánh mạnh lên ngực hấn một cái, tiết hận.

“Thật xin lỗi.”

Một câu nói này rất thành khẩn, rất ôn nhu, rất làm cho người khác khó có thể kháng cự. Giang Tiểu Mễ ở dưới ánh mắt ám áp cùng đau lòng của hấn, tâm phòng bị dần dần hòa tan.

“Thật ra thì cũng không trách ngươi. Là số mệnh ta không tốt.” Nàng vừa nói, lệ cũng từng giọt rơi xuống.

Đầu hấn cúi xuống, ngăn lại môi của nàng.

Lần này nàng cũng không phản kháng, bởi vì hiện tại nàng cần phải có người an ủi, mà nàng không muốn những người khác, chỉ muốn hấn.

Phải là xú sơn tặc bá đạo lại thích ăn hiếp nàng này.

“Lôi Diệt Thiên.” Nàng đáng thương gọi, khuôn mặt nhỏ chôn ở cổ hấn, hai tay ôm hấn, như cô gái nhỏ muốn người thương yêu.

“Mèo con, về sau có ta ở đây, không có ai sẽ ăn hiếp nàng nữa, nàng cũng không còn là người cô đơn nữa.” Hấn bưng lấy mặt của nàng, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve cằm của nàng, âm điệu rất ôn nhu, lại mang theo khẳng định.

Nàng yên lặng ngưng mắt nhìn hấn. Nếu như hấn đối với nàng vẫn bá đạo lại phi lễ, nàng nhất định có thể cùng hấn chống cự.

Nhưng, nhu tình thế công cộng thêm khuôn mặt tuấn mỹ. Chỉ cần là nữ nhân, cũng rất khó không động tâm ?

“Mèo con.” Hấn chậm rãi đến gần nàng, hơi thở hai người thân mật chung một chỗ.

“Cái gì?”

“Ta nghĩ muốn nàng.”

Cái gì? !

“Ách, ta còn có chuyện, đi trước một bước.”

“Muốn chạy trốn? Không có cửa đâu!” Hấn lạnh tay lẹ mắt níu lấy nàng muốn lên chạy, lại đem nàng ôm lấy, sai bước đi, hướng đến giường lớn hai người đã từng triền miên.

Giang Tiểu Mễ thấy đầu giường vẫn còn dây đai lưng, vội vàng kêu to, “Lần này không cho phép ngươi trói chặt ta!”

“Không trói chặt nàng, nàng liền cho ta? Được!” Hấn bắt lấy sơ hở trong lời nói của nàng, đặt nàng trên giường lớn, muốn cỏi y phục của nàng.

“Không muốn nữa! Một lần là đủ rồi. Ngươi không ngán sao?” Nam nhân không phải đều là có mới nới cũ sao? Huống chi hấn khiến nàng đau quá!

“Đối với nàng, ta cả đời cũng sẽ không ngán.” Hấn hôn môi của nàng, lại dọc theo cổ rơi xuống từng cái hôn nhẹ.

“Không thể.” Nàng thở hổn hển cự tuyệt, nhịp tim lại không tự chủ được đập mạnh.

“Ta muốn. Cho ta.” Thanh âm hấn trầm thấp mê người trôi chảy.

“Không cho!” Nàng vẫn quạt cường kháng cự — bất quá cũng chỉ có miệng nói một chút, thân thể ngược lại rất phối hợp hần.

Trời ạ! Nàng không phải là bị nhiễm hần, trở thành một nữ nhân tham hoan háo sắc chứ?

“Cho ta! Ta sẽ cho nàng dục tiên dục tử”

Là để cho nàng đau chết! Nghĩ đến đau đớn lần trước, sự nhiệt tình của nàng liền biến mất hơn phân nửa.

“Lần đầu tiên sẽ đau, nàng không biết sao?”

“Nếu như ta biết, còn có thể để người tiện nghi sao?” Nàng vẫn là cô nương tốt giữ mình trong sạch!

Hần lại làm tướng ý của nàng nói là, nếu như nàng sớm biết giữa nam nữ là tiêu hôn thể này, đã sớm cùng người khác thấu hoan, đâu còn đến phiên hần!

“Nàng chỉ có thể có một nam nhân là ta, nghe không?” Hần thô bạo kéo y phục của nàng, ôn nhu vừa nẩy không thấy, hần lại biến trở về Sơn đại vương bá đạo lại chuyên chế đó.

“Lôi Diệt Thiên!” Nàng mở to mắt nhìn hần.

“Ta muốn nàng? !”

Hần không nói hai lời ngăn lại môi của nàng, bàn tay cũng sờ lên ngực đầy đặn co giãn của nàng, dùng một lực không mạnh cũng không nhẹ vuốt ve, tựa hồ cố ý hành hạ nàng.

“Ừm” Nàng muốn tránh khỏi hần, nhưng nửa thân cường tráng của hần ngăn chặn nàng, làm nàng không thể động đậy. Nàng muốn mở miệng kháng nghị, tiến lên lại là cái lưỡi nóng rực của hần, bá đạo cùng nàng dây dưa không rõ.

“Thật là ngọt ngào, tiểu mèo hoang Thật muốn một miếng nuốt nàng vào trong bụng!” Hần thờ dõng nói, trong cơ thể dục hỏa tựa như ngọn lửa cuồng liệt, làm hần hết sức khó chịu.

Bàn tay to của hần ở trên người nàng nghịch ngợm khắp nơi, đi tới trước ngực của nàng, ngón tay tà ác còn lôi kéo nhũ hoa nhạy cảm của nàng.

“Không được như vậy. Người làm nhục còn chưa đủ sao?” Nàng cắn răng cắn lợi nói, cố gắng không để cho mình phát ra tiếng rên rỉ làm người ta xấu hổ.

“Làm nhục?” Hần khiêu mi nhìn chăm chú vào nàng, giọng nói rót vào một tia nguy hiểm.

“Chẳng lẽ cùng son tặc lên giường là một việc rất vinh hạnh?”

Lời của nàng lại chọc giận hần, hần dùng lực nắm lấy ngực mềm mại của nàng, làm nàng đau đến nhũ mào. “Đau quá. Người buông ta ra!”

“Nếu như chọc giận ta, ta sẽ khiến nàng đau hơn!” Hần không cười, đối lại là vẻ mặt lạnh lẽo.

Giang Tiểu Mễ cảm thấy có chút sợ. A a, nhưng hần là Sơn Đại vương giết người không chớp mắt

“Cứu mạng —” Sợ hãi làm cho nàng giống như con mèo nhỏ nỏ con điên đưa tay bắt mặt của hần.

Lôi Diệt Thiên kêu đau một tiếng, thô phỉ phò kêu lên, “Ta khách khí với nàng, nàng lại cười lên đầu ta? !”

Hần không hề khách khí nữa, bàn tay đi vào giữa hai chân của nàng, dùng một lực gần như trừng phạt nàng chà đạp lên cánh hoa của nàng, tiếp đó ngón tay đã nhanh chóng tiến vào cơ thể nàng.

“A. Dừng tay.”

Ngón tay của hần nhịp nhàng ra vào trong cơ thể nàng, thỉnh thoảng nhẹ xoa nắn, nàng dưới sự mon trớn tuyệt vời của hần, thân thể đã sớm không nghe nàng sai bảo.

“Bộ dáng như vậy rất thoải mái đó.” Hần đề xuống dục vọng mình sắp phát tiết ra, ngón tay không chút khách khí kích thích bên trong tiểu huyết non nớt kia, trêu đùa kích tình cất giấu trong cơ thể nàng.

“Không.”

“Nói láo.”

“Ta không có. A!” Nàng muốn kẹp lại hai chân tránh khỏi xâm lược mãnh liệt kia, nhưng càng giấy dựa, ngón tay của hần càng xâm nhập, mang đến nhiều khoái cảm hơn làm nàng càng vô lực kháng cự.

“Tại sao nàng luôn không chịu ngoan ngoãn?” Hần cũng không dừng lại động tác ngón tay, ngược lại, hần còn cúi đầu ngậm nhũ hoa run rẩy của nàng,

dùng sức mút nó, chơi đùa nó.

“A.” Hắn ra vào phải nhanh hơn, làm nàng cảm giác sắp hô hấp không nổi.

Không! Không thể! Trong lòng nàng kêu gọi, nhưng là —

“Thật thoải mái. A.” Nàng rốt cục không kìm hãm được kêu lên, thở hổn hển, thân thể không kềm chế được theo vuốt ve của hắn mà kiều mị giãy dụa.

Hắn gọi lên một nụ cười đắc ý, ngón tay không còn như vừa nãy cuồng liệt rút ra đưa vào, ngược lại đôi ngón cái tìm kiếm trong cánh hoa non mềm kia.

“A!”

Giang Tiểu Mễ tựa hồ bị điện giật, thân thể run rẩy hơn. Lôi Diệt Thiên biết đây là nơi mẫn cảm nhất trên người nàng, cho nên hắn càng thêm ôn nhu, càng thêm vỗ về lại giãy vò người kia một chút.

“Xú son tặc. Ngươi.” Nàng rất muốn nói, nhưng mở miệng nói là lại đứt quãng thờ dốc.

Nàng đã hoàn toàn vứt bỏ, mặc cho mình từ từ chìm vào trong vui thích.

Nàng chưa bao giờ biết giữa nam nữ sẽ có kích tình mãnh liệt như thế, mà nàng cũng vạn lần không nghĩ tới mình bị hắn đối xử cuồng vọng vô lễ thế, lại vẫn có phản ứng với hắn!

“A.” Ngón tay hắn không ngừng trêu chọc bôi mềm mại phiếm hồng kia, khi hắn xoa nhẹ, tùy theo mà từng đợt từng đợt sóng kéo đến, không ngừng chảy ra ái dịch.

Lôi Diệt Thiên kéo hai chân nàng ra, ánh mắt nóng rực mê muội nhìn chăm chú vào hoa huyết màu hồng của nàng, mà hoa huyết nhỏ nhỏ kia đang chảy ra dịch trong suốt.

“Xú son tặc.”

“Gọi ta Thiên!” Hắn ra lệnh, cúi đầu chôn ở giữa hai chân nàng.

“Không! Không thể! Thật bẩn.” Nàng xấu hổ muốn ngăn cản hắn, nhưng hắn cũng không để ý tới, cái lưỡi linh hoạt khẽ liếm cánh hoa xinh đẹp của nàng, một lát thấm dỏ vào khe hẹp kia.

“Nàng thật ngọt.” Hắn vội vàng hút chất mật mê người của nàng, hai tay cũng vuốt ve ngực nàng.

Dưới sự trêu đùa, nàng cho là mình sẽ phải chết ngất trong khoái cảm kích thích ở nơi này.

“Đừng.” Tay của nàng vốn là muốn đẩy hắn ra, tuy nhiên nó ngược lại cắm vào hắn mái tóc dày của hắn, hướng hắn về phía mình, đòi hỏi nhiều hơn.

Thân thể của nàng kịch liệt run rẩy, hai tay dùng sức ấn đầu của hắn, đạt tới cực hạn —

Nàng vong tình kêu to, trước mắt trống rỗng, thân thể tựa hồ bị người không ngừng đẩy đi lên, cho đến điểm cao nhất.

Tia lửa trong cơ thể muốn nổ tung, cả người nàng như mất đi trụ cột, thân thể xụi lơ ở trên giường.

Lôi Diệt Thiên nhìn nữ thể khắp người đỏ mề hôi kia, ngực trắng nõn phập phồng, không còn để nén dục vọng của mình nữa.

Nàng thoải mái rồi, hiện tại đòi lại hắn.

“Mèo con, kịch hay lên sàn rồi!”

Hắn đem hai chân nàng đặt lên vai của mình, thả vật nam tình của mình đã sớm đứng thẳng.

“Không. Sẽ đau.” Nàng nghĩ đến đau đớn lần trước, trong lòng vẫn có chút e ngại.

Nhưng ham muốn đã sớm dâng cao, hắn đã cố được rất nhiều — nếu không tiến vào nàng, hắn sẽ hỏng mất !

Hắn dùng lực một cái, Giang Tiểu Mễ có thể cảm giác được có một vật nóng bỏng chen lấn đi vào, làm tràn đầy tiểu huyết của nàng.

Thân thể của nàng không tự chủ được ngọạ nguậy, “Thiên. Yêu ta.”

Tiếng cầu khẩn của nàng kiều mị như vậy lại làm người ta mất hồn, nay hắn không tiếp tục cách khống chế mình —

“Mèo con, ta sẽ yêu nàng thật nhiều!”

Hắn bắt đầu ở tiểu huyết mềm mại của nàng ra vào, mỗi một lần ra vào lại mang cho nàng tư vị tuyệt vời khó nói lên lời.

“A.” Vui sướng mãnh liệt làm nàng không tự chủ được thét lên chói tai. Nàng cố gắng nắm chặt cái mền, cảm giác mình cơ hồ không cách nào chịu đựng cảm giác như thế.

Mà giờ khắc này Lôi Diệt Thiên đã bị tình dục khống chế, càng giống một con dã thú đói khát khó nhịn, chỉ muốn thỏa thích chà đạp tiểu bạch miêu trước mắt này.

Bàn tay hắn cảm nhũ hoa đang lay động của nàng mà vuốt ve, đồng thời cũng đang đưa thắt lưng, quên mình cuồng liệt tiến lên trong cơ thể nàng, làm nàng yêu kiều cuồng quít, trần trụi khoái cảm xông thẳng óc.

Nàng không biết đạt tới bao nhiêu lần cao trào, nhưng bộ dạng hắn tựa hồ như không có chịu bỏ qua.

“Ta không thể.” Nàng vô lực lắc đầu, giống như búp bê vải mặc cho hắn định đoạt.

“Không được, ta muốn nàng còn chưa đủ!”

Hắn đem cả người nàng lật qua, nâng cái mông nhỏ nàng lên, từ phía sau của nàng nhập vào thật sâu ——

“Úm!” Nàng buồn bực kêu một tiếng, cảm giác hắn càng thêm xâm nhập, trong cơ thể nàng mang đến từng trận khoái cảm đến khó thở.

“A.” Nàng điên cuồng ngênh hợp hắn, mà hai tay của hắn từ phía sau lại đến ngực của nàng, tìm được nhũ hoa lay động kia, ngón tay ở đó nhẹ kéo điểm nhô lên, kích thích ham muốn của nàng, cũng thỏa mãn mình.

“A.” Miệng anh đào của nàng phát ra tiếng kêu âm đặng, lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lên, kiều mị vạn phần.

Trong nháy mắt, nàng có cảm giác bị chinh phục ——

Lôi Diệt Thiên tăng tốc độ hông mình, khi nàng đang ở đỉnh cao, đồng thời hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, thật sâu đi lên phía trước đỉnh, mạnh mẽ đưa nham móng ấm nóng tràn đầy nàng.

Kích tình đi qua, hai người cũng mệt mỏi vô cùng, hắn nằm ở trên thân thể mềm mại của nàng mà thở dốc, hai tay ôm chặt lấy nàng, không rời đi.

“Này, người rất nặng!”

“Ta biết.”

“Biết còn nằm ở trên người ta?” Nàng vừa tức lại không thể làm gì.

“Ta nghỉ ngơi một chút, sau đó lại lần nữa.”

“Cái gì? !”

Nghe được hắn nói muốn một lần nữa, nàng bị dọa cho sợ đến hoa dung thất sắc, muốn đem hắn đạp khỏi giường, nhưng hắn vẫn bám chặt trên người nàng, cũng không nhúc nhích.

“Xú son tặc, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

“Ta chỉ muốn cứ như vậy ôm nàng.” Như vậy hắn cũng rất thỏa mãn.

Nghe được hắn những lời này, lòng của nàng không cách nào kháng cự mà mềm đi.

Nàng thật sự mệt mỏi.

Mà ngực của hắn ấm áp như thế, an toàn như thế, phảng phất tất cả bên ngoài cũng không ảnh hưởng nàng được nữa.

Được rồi! Nàng trước hết tha thứ hắn. Trong lòng nàng nghĩ như vậy, con buồn ngủ kéo đến, ánh mắt của nàng đã nhanh chóng không mở ra được.

Bất quá trước khi nàng ngủ, trong đầu nàng có một thanh âm nho nhỏ đang cảnh cáo nàng, phải cẩn thận bảo vệ tâm của mình.

Nếu không có lẽ nàng sẽ rất nhanh khuất phục trong tay Sơn đại vương. Dù sao hắn là một nam nhân rất dễ dàng làm cho người ta yêu.

Vô cùng, vô cùng dễ dàng.

Chương 5

Lôi Diệt Thiên biết tiểu mèo hoang được hấn cướp về kia cũng khát vọng hấn, chẳng qua là nàng một mực kháng cự sự thật này.

Muốn thì muốn, thích thì thích, cần gì kháng cự?

Giống như hấn, một khắc kia nhìn thấy nàng, dũng khí của nàng cùng quật cường liền khơi dậy hứng thú của hấn, sau hấn phát hiện nàng khả ái cùng thân thể làm người ta mất hồn kia, hấn cũng hưởng hết thân thể mềm mại của nàng, nơi mang đến khoái cảm.

Nàng khơi dậy khát vọng hấn đối với nữ nhân

Ánh mắt Lôi Diệt Thiên tràn đầy tình cảm nhìn chăm chú vào Giang Tiểu Mễ đang đi ra phía sau rừng cây, khoe miệng không tự chủ được cong lên một nụ cười vô cùng hạnh phúc.

“Xem ra quả ót nhỏ này đối với Lão đại huynh thật hợp khẩu vị.” Hòa Vô Tình bất ngờ ở bên cạnh hấn phun ra câu này nghe có chút chán ghét.

Lôi Diệt Thiên liếc hấn một cái, dùng giọng nói lạnh lẽo cảnh cáo hấn, “Nàng là của ta, đừng đến quá gần nàng.”

Hòa Vô Tình khẽ mỉm cười, “Lão đại, huynh cũng biết dạ dày không tốt, không ăn được cay. Hơn nữa, ta không thể nào đối với Giang cô nương có ý nghĩ không an phận.” Hấn cũng không phải là sống không nhẫn nhịn được!

“Nếu Lão đại thích, vậy chúng ta chuẩn bị mọi chuyện là đúng rồi.” Hòa Vô Tình lại bỏ tức một câu.

“Chuẩn bị?” Lôi Diệt Thiên nhăn mày, “Đúng rồi, gần đây người trong trại thần thần bí bí, có phải là có chuyện gì gạt ta hay không?”

“Đúng. Là chuyện vui.”

“Chuyện vui?”

“Chẳng lẽ huynh đối với Giang tiểu cô nương chẳng qua là tâm tính vui đùa một chút? Huynh không muốn cưới nàng làm vợ?” Hòa Vô Tình không tin hấn sẽ nhìn lầm tính cảm đại ca đối với Giang Tiểu Mễ.

“Cưới nàng?” Lôi Diệt Thiên vừa nhìn về phía nữ nhân nhỏ nhắn đó, mê muội nhìn nụ cười sáng lạn của nàng, không khỏi cao hứng với ý niệm cùng nàng cả đời.

Có lẽ người khác cho rằng nàng mạnh mẽ, cổ chấp, nhưng hấn biết bề ngoài quật cường, nàng là tiểu nữ nhân đa sầu đa cảm, cần người thương yêu.

“Lão đại, kể từ sau lần ra ngoài đó, huynh có sinh khí hơn nhiều.”

“Ta trước kia là người chết sao?” Hấn tức giận trừng người kia một cái.

“Không khác lắm. Bất quá bây giờ bất đồng. Mà tất cả công lao này đều thuộc về Tiểu Mễ cô nương.” Hòa Vô Tình phát ra một tiếng than thở, “Tiểu Mễ thật là một tiểu cô nương khả ái lại xinh đẹp, có thể lấy được nàng là kiếp trước đã tu luyện phúc khí.”

Không sai! Lôi Diệt Thiên cũng rất đồng ý.

Hòa Vô Tình chậm rãi mở miệng, “Nếu như ta —”

“Nàng là của ta!” Lôi Diệt Thiên dữ tợn cắt đứt lời của hấn.

“Nha!” Hòa Vô Tình hơi cảm thấy vô tội. Hấn bất quá là muốn nói, nếu như đại ca có thể cưới được nàng, vậy thật tốt quá.

“À!”

Đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng hét chói tai của Giang Tiểu Mễ.

Tâm Lôi Diệt Thiên đột nhiên chấn động, không chút nghĩ ngợi liền hướng phía thanh âm xông đến. “Tiểu Mễ!”

Hấn thấy nàng thì nàng đã ngã nhào trên đất, trên mũi dính đất, trên tóc cũng có mấy lá cây, thoạt nhìn giống như lăn lộn trên mặt đất.

“Nàng lăn lộn trên mặt đất sao?”

“Ta nào có lăn lộn trên mặt đất? Ta bị ngã! Còn không mau kéo ta đứng lên!” Miệng nàng hét to..

Lôi Diệt Thiên vội vàng đỡ nàng dậy, ôm nàng ngồi ở trên đùi của mình, vùi sâu vào tóc của nàng, ngửi hương thơm của nàng.

Giang Tiểu Mễ giãy giụa để cho hai người giữ một chút khoảng cách, bởi vì khi thân thể ẩm áp vững chắc của hắn đến gần, đầu óc của nàng căn bản là rất khó suy nghĩ.

Lôi Diệt Thiên mặc kệ nàng kháng cự, một phen nắm lấy cằm của nàng, bá đạo hôn nàng.

Không! Nàng đã quyết tâm, không thể để cho hắn đến gần nữa, không thể để cho hắn hôn nữa, không thể nữa ——

Nhưng kỹ xảo hôn của hắn thật tuyệt! Chỉ đơn giản là một cái hôn, lại để cho giác quan toàn thân nàng tỉnh giấc

“Tiểu Mễ, ta lại muốn” Thanh âm hắn khàn khàn.

“Muốn cái gì?”

“Nàng nói sao?”

Giang Tiểu Mễ không nhịn được liếc mắt một cái. Giờ là ban ngày ban mặt đấy!

“Đừng hòng mơ tưởng!” Nàng dùng sức đẩy hắn một cái, nhảy dựng lên bỏ chạy.

Lôi Diệt Thiên trong lòng cảm thấy buồn cười, bất quá vẫn là cùng nàng chơi trò nàng chạy ta đuổi, nàng trốn ta tìm.

Hai người chơi đùa theo gió tung bay, mọi người cũng lây vui vẻ của bọn họ, vung lên hạnh phúc mỉm cười.

Giang Tiểu Mễ chạy một mạch, đi tới một nơi xa lạ, nàng quay đầu nhìn lại, không thấy bóng dáng Lôi Diệt Thiên đâu.

Nàng tìm chỗ ngồi xuống thở, trong lòng lầu bầu, nam nhân này cũng thật quá kém cỏi.

Nàng mới xuất một phần ba công lực mà thôi, hắn liền không đuổi kịp? Xem ra hắn cần huấn luyện nữa, nếu không sẽ dễ dàng bị quan binh đuổi theo, vậy cũng không được.

Lúc này, nàng tựa hồ nghe được có nữ tử đang gọi cứu mạng.

Nàng tìm nơi phát ra thanh âm, phát hiện hình như là từ một cây đại thụ phía sau truyền tới.

Ý niệm đầu tiên của nàng là trở về gọi viện binh, nhưng cẩn thận vừa nghĩ tiếp, vạn nhất trong lúc nàng đi gọi viện binh, nàng kia liền gặp bất trắc.

Cứu người trước quan trọng hơn!

Giang Tiểu Mễ cẩn thận đến gần đại thụ, thân thể giấu ở sau cái cây, ghé đầu ngó nhìn ——

Vừa nhìn, cả người nàng liền lạnh toát.

Nàng nhìn thấy có một nam nhân đang ngăn trước mặt một thiếu nữ, y sam thiếu nữ đã bị xé tan, thoát nhìn thật đáng thương.

“Van cầu người. Tha cho ta đi.” Thiếu nữ suy yếu cầu khẩn.

“Đừng mơ tưởng! Người hôm nay không thỏa mãn ta, ta liền giết người!” Nam nhân âm uy hiếp.

“Không muốn. A!” Nàng lắc đầu muốn cự tuyệt, nhưng đôi phương kéo sợi dây trên cổ nàng, làm nàng đau kêu thành tiếng.

“Mau!” Hắn hung ác nói.

“Không.”

Chỉ thấy nam nhân xấu xí đó sắc mặt biến đổi, đưa tay dùng sức nắm lấy ngực của nàng, thiếu nữ đau đến nước mắt không nhịn được rơi xuống.

“Khóc cái gì mà khóc? Đáng chết!” Hắn một tay kéo nàng xuống, sau đó mở bắp đùi trắng nõn của nàng ra, muốn đem thứ ghê tởm kia đâm vào thân thể của nàng.

“Đừng ——” Thiếu nữ phát ra tiếng kêu tuyệt vọng.

Giang Tiểu Mễ trong lòng tức giận khó chịu. Tên dân tộc này! Ban ngày ban mặt ăn hiếp thiếu nữ, nàng phải sửa chữa hắn!

Nàng tìm vũ khí xung quanh, rốt cục để cho nàng tìm được một cành cây lớn.

Hít sâu một hơi, nàng xông lên hướng tên đâm tặc dùng sức đánh một hồi.

“Đâm tặc! Hạ lưu! Vô sỉ! Ta đem ngươi đánh cho đầu đầy túi, xem ngươi còn dám hay không ăn hiếp người!”

Đôi phương đau đến kêu toáng lên, “Nữ nhân điên, ngươi dùng tay cho ta!”

Hắn một phát bắt được cành cây trên tay nàng, hung ác nhìn chăm chăm nàng.

“Ta biết ngươi! Ngươi là nữ nhân trại chủ tiết dục!”

Nói gì vậy? ! Giang Tiểu Mễ giận đến thiếu chút nữa hộc máu.

Thiếu nữ nhân cơ hội muốn chạy đi, lại bị hắn dùng sợi dây không chế được, ngã dưới chân hắn.

“Cô nương. Van cầu nàng. Cứu cứu ta.” Thiếu nữ nước mắt giàn giụa cầu khẩn nói, thoát nhìn thật đáng thương. “Đâm tặc đáng chết, ngươi thả nàng ra!”

“Hắc hắc! Ta không những không thả, ta còn muốn. Cả ngươi cùng lên!” Hắn đột nhiên dùng sức kéo, Giang Tiểu Mễ không có chú ý, lại rơi vào trong tay của hắn.

“Buông ta ra! Nếu không ngươi nhất định phải chết!” Giang Tiểu Mễ tức giận kêu to.

“Chờ ta lên, nàng nhất định sẽ được ta làm cho dục tiên dục tử.” Hắn dâm đãng cười.

A! Nàng vốn cho là Lôi Diệt Thiên đã rất vô lại rồi, hiện tại gặp nam nhân này, nàng mới hiểu được cái gì là quân tử, cái gì là tiểu nhân!

Nam nhân này căn bản ngay cả một sợi lông chân của Lôi Diệt Thiên cũng không bằng!

“Vậy ngươi cũng phải có bản lĩnh!” Nàng không nói hai lời liền hướng cánh tay của hắn hung hăng cắn một cái.

“Tiện nữ nhân!” Hắn dùng lực quăng nàng một cái bật tai, đánh cho nàng ngã nhào trên đất, trước mắt toát ra sao vàng, gương mặt thật là đau.

“Khó trách Lão đại đối với ngươi mê muội như vậy. Bộ dạng ngươi thật đáng yêu!” Ánh mắt của hắn rơi vào bắp đùi tuyết trắng không cẩn thận lộ ra của nàng, nước miếng cũng mau chảy xuống.

“Ngươi dám đụng một sợi lông của ta, Lôi Diệt Thiên nhất định sẽ đem ngươi chặt thành tám khúc, ném cho chó ăn. Không, ngay cả chó cũng không thèm!”

“Ngươi.” Hắn cực kỳ tức giận, sắc mặt một hồi đen một hồi trắng, “Muốn chết!”

Hắn tiến lên muốn đập bẹp nàng, Giang Tiểu Mễ sợ hãi, theo bản năng kêu to —

“Lôi Diệt Thiên!”

“Kêu trời cũng vô dụng!”

Hắn đã vuron một tay ra, đột nhiên một thanh kiếm sắc bén đặt trên cổ hắn, làm hắn im tại chỗ không dám động đậy.

“Ai nói vô dụng?”

Thanh âm Lôi Diệt Thiên lạnh lùng mang theo sát khí vang lên sau lưng hắn.

“Đứng! Lần này ngươi nhất định phải chết!” Giang Tiểu Mễ nhiều toan tính, đang muốn di chuyển, lại cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, sau đó một mảnh trời đen đánh về phía nàng.

Nàng vậy mà bị dọa cho sợ đến té xỉu.

Nàng biết hắn là sơn tặc.

Nàng biết hắn là Lão đại Cuồng Phong trại.

Nàng biết hắn ở trước mặt những người khác không thích nói chuyện, thích bày ra bộ mặt băng sơn.

Nhưng biết thì cứ biết, khi nàng “Tự thử nghiệm”, nàng lại bị dọa sợ.

Hiện tại trong đại sảnh tụ tập một nhóm người, đang thăm vấn tên cận bã cường bạo thiếu nữ đó.

Nàng không biết son tặc cũng có loại thăm phán này, cho nên lúc nghe tin tức nàng hưng phấn quá, còn muốn “Dự thính”*, nhưng hần lại không cho phép.

*Dự thính: tham gia hội nghị nhưng không được phát biểu và biểu quyết.

Quý hạp hòi!

Hừ, nếu hần không để cho nàng quang minh chánh đại dự thính, nàng liền nghe lén!

Nam tử quý gối giữa đại sảnh với bộ dáng không có chuyện gì. “Lão đại, chúng ta là son tặc, nữ tử bị chúng ta bắt về không phải là để cung cấp chúng ta tiết dục sao?”

Nói cái gì? ! Giang Tiểu Mễ núp ở cạnh cửa tròn to mắt, trong lòng đem tên cận bã kia mắng một trận.

Đã vậy tên hái hoa tặc còn nói: “Lão Đại, chính ngươi không phải cũng bắt về. Một con mèo rất cứng đầu sao? Nếu như ngươi chơi đùa, đừng quên những huynh đệ chúng ta khổ cực bán mạng vì ngươi!”

Nàng muốn giết người! Thật không ngờ dám phỉ báng nàng!

Nhưng Sự thật có vẻ đúng là như thế.

Nói một cách thẳng thắn, nàng cũng là bị bắt về làm món đồ chơi tiết dục của hần mà thôi.

Mà bây giờ, nam nhân đó hại nàng bị người ta nhìn như vậy nhưng không có thay nàng nói chuyện, chỉ là vẫn giả bộ lãnh khốc, ngay cả thanh âm cũng không phát ra.

Cảm xúc thương tâm không nhịn được bùng lên, nàng không muốn nghe tiếp nữa, xoay người chạy về trong phòng, nhào lên giường khóc.

Đáng ghét! Cắn đây nàng thể nào trở nên thích khóc như vậy?

Nàng lấy tay lau khô nước mắt, trách cứ mình vì một xú son tặc mà chảy lệ, thật là không đáng.

Nàng nhìn bốn phía một chút, phát hiện cũng không có người trông chừng, có thể tất cả mọi người đã đi xem kịch hay rồi.

Lúc này không trốn, còn đợi khi nào mới đi.

Giang Tiểu Mễ tuần tra một vòng, mang theo vài thứ đáng giá, nhân cơ hội chạy trốn.

Không biết đi bao lâu rồi, Giang Tiểu Mễ mới dừng lại tới lấy hơi.

Nàng mệt quá! Cũng Thật đói!

Nàng tìm kiếm trong cái bao lớn của mình, “Ăn. Ăn. Không thể nào? !” Nàng cái gì cũng mang đi, lại quên mang đồ ăn đi?!

Trời ạ! Giang Tiểu Mễ, nàng thật là đầu heo!

Bụng không ngừng kêu réo, nhưng nơi này là hoang giao dã ngoại, không thấy bất luận kẻ nào.

Đợi chút! Hình như nàng ngửi thấy mùi bánh bao thịt!

Ha! Được cứu rồi! Nàng vội vàng kéo bọc quần áo hương nơi phát ra mùi thơm.

Quả nhiên, đất trống phía trước có một quán trà nhỏ, trước quán có một lồng hấp bánh bao, mùi thơm phiêu tán ra làm người ta chảy nước miếng.

“Ông chủ, cho ta bánh bao!”

“Cô nương, nàng ngồi trước, tới ngay!” Ông chủ ân cần chào hỏi, không có coi thường mỹ mạo cùng vóc người yếu điệu của nàng, dĩ nhiên còn có bên người nàng chính là cái bọc lớn kia.

Hắc hắc! Sau đó là có thể có cả người và của.

Giang Tiểu Mễ không nghi ngờ chút nào, há miệng to ăn bánh bao thịt thơm phức, còn có trà nóng thơm ngọt, thỏa mãn cái bụng nhỏ đang đói của mình.

Đợi ăn no “tút”, Giang Tiểu Mễ đứng lên, “Ông chủ, tiền ở trên bàn!”

Nàng muốn cầm bọc vải của mình lên, lại phát hiện mình có chút không làm được.

Kỳ quái. Nàng nhìn hai tay của mình, phát hiện dường như có nhiều tay. Là nàng hoa mắt sao?

Nàng lắc lắc đầu, cũng là một hồi quay cuồng, mới phát hiện mình bị hạ độc.

“Lão bản, người.”

“Tiểu cô nương, coi như nàng bất hạnh, nơi này chính là địa bàn Đại Đầu trại!” Lão bản rút cục lộ ra bản chất thật.

“Cái gì Đại Đầu tiểu đầu?” Đầu nàng đang dần mê muội, căn bản cũng không nghĩ được cái gì, chỉ biết là đại sự không ổn.

“Ha ha ha.”

Kèm theo tiếng cười bọn đàn ông đáng ghét kia, một đám người ăn mặc thô phi bao vây quanh nàng.

“Các người nếu dám đụng đến một sợi lông của ra, ta chết cũng sẽ không bỏ qua cho các người!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, lại không ngăn cản được chóng mặt tựa như đợt sóng hướng nàng bao phủ.

Trong nháy mắt trước lúc nàng bất tỉnh, nàng gọi tên người nàng cho là mình rất thông hận ——

“Lôi Diệt Thiên! Cứu ta.”

Lôi Diệt Thiên dùng nhóm lớn thủ hạ tìm Giang Tiểu Mễ, đi tới cây trúc phạm vi Đại Đầu trại thì dừng lại.

“Đại đương gia, đi qua chính là địa bàn của xứ Đại Đầu đó.” Huỳnh đệ Cuồng Phong trại bẩm báo.

Nói đến Lý Đại Đầu, có thể nói là cường đạo xuất thân thế gia, bất quá bản nhân là nhất như chuột, đối với Lôi Diệt Thiên kính sợ vạn phần, căn bản không dám đối với Cuồng Phong trại có bất kỳ ý đồ bất chính gì.

Dĩ nhiên, Lôi Diệt Thiên cũng không đem Đại Đầu trại đặt ở trong mắt. Vào giờ phút này, hắn chỉ muốn tìm được một người.

Một tiểu mèo hoang cơ hồ đem phòng của hắn dọn sạch ——

Hắn vốn cho là đoạt lấy thân thể của nàng, nàng sẽ chấp nhận ngoan ngoãn ở lại Cuồng Phong trại, ở lại bên cạnh hắn.

Vậy mà hắn mới rời khỏi nàng đi xử lý một chút chuyện, nàng liền “cuốn gói chạy trốn”, hơn nữa cả Cuồng Phong trại không có một người phát hiện!

Hắn thật sự tức giận!

Chúng huynh đệ Cuồng Phong trại mặc dù từ trên mặt Lôi Diệt Thiên không nhìn ra bất kỳ tâm tình nào, nhưng cả người hắn tản ra tức giận làm mọi người không dám manh động.

Tựa như buổi sáng, cái tên không biết sống chết kia, lại dám đem Giang cô nương cùng Đại đương gia quan hệ để che dấu hành vi không bằng cảm thú của mình, đơn giản là động thủ trên đầu thái tử, nhổ lông ngoài miệng cọp!

Cho nên, kết quả của hắn phải Chết.

Đây là lần đầu tiên Đại đương gia vì một nữ nhân mà giết người, lần này trong trại từ trên xuống dưới không ai dám hoài nghi tình cảm Đại đương gia đối với nàng.

Vốn là Nhị đương gia cũng đã phân phó đại gia chuẩn bị chuyện vui, chỉ bất quá bây giờ tân nương chạy trốn.

“Đại ca, có muốn đi Đại Đầu trại xem một chút hay không?”

“Đương nhiên ——”

Nhưng vào lúc này, truyền đến thanh âm cô gái gọi Lôi Diệt Thiên, tất cả mọi người hướng phương hướng của thanh âm nhìn sang.

“Đi!” Lôi Diệt Thiên lạnh lùng hạ một chữ này, liền giục ngựa lao đi nhanh như gió, hắn không thể chờ đợi muốn gặp được người yêu mà ——

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nàng nhất định là chết lênh bà lênh bênh

Giang Tiểu Mễ mở hai mắt ra, lông mi thật dài chớp chớp, lại nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra, chỉ thấy — một mảng bóng tối.

Thì ra là thế giới người sau khi chết là bóng tối, hoàn toàn không có một tia màu sắc.

Ô! Không nghĩ tới tánh mạng của nàng vừa mới bắt đầu, liền biến thành hắc bạch Nàng không chịu!

Giang Tiểu Mễ lật thân, đổi lại tư thế chuẩn bị khóc một trận lớn, ai ngờ còn chưa có khóc thành tiếng, đã bị thân thể bên cạnh hù dọa

“A! Có quý!”

“A!” Đồng thời tiếng một nam nhân vang lên.

Nghe được tiếng thét chói tai của đối phương, nàng bị dọa sợ làm cho càng lớn tiếng.

“Chuyện gì?” Tiếng thét của hai người đã dẫn toàn bộ người bên ngoài đi vào. Ngọn đèn dầu trong tay bọn họ mang tới ánh sáng, cũng làm cho Giang Tiểu Mễ thấy rõ người tới.

“Hóa đại ca?” Cảm đầu là hấn sao? “Ta rõ ràng là ở nơi đại đầu tiểu đầu gì mà, bọn họ còn hạ thuốc mê với ta. . . .” Nàng nhìn bày biện bên trong phòng một cái, nhận ra đó là gian phòng của Sơn đại vương Lôi Diệt Thiên.

“Đại ca huynh đâu?” Giang Tiểu Mễ hỏi, hỏa khí bỗng nhiên bốc lên.

Nói gì mà nàng là nữ nhân của hấn —

Lúc tính mạng nàng bị đe dọa thì hấn ở đâu?

Hiện tại nàng bình an vô sự rồi, hấn ở đâu?

Nam nhân đó, tuyệt không thể tin tưởng!

“Quên đi, ta không muốn gặp lại hấn.” Nàng tức giận nói.

Hỏa Vô Tình nhú mày, cùng những người khác nhìn nhau, vẻ mặt có chút cổ quái.

“Làm sao?” Nàng kiêu ngạo hất cằm lên, “Không muốn gặp hấn không được sao?”

“Không được.” Mọi người trăm miệng một lời nói, giống như được huấn luyện đặc biệt.

“Tại sao?”

“Bởi vì, ta ở phía sau nàng!” Một thanh âm lạnh lùng từ sau lưng của nàng truyền đến, nàng lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh từ xương sống đi lên.

Không thể nào? ! Thì ra “nhân thể” vừa mới hù dọa nàng chính là con cộp núm sẽ ăn thịt người.

“Các người đi ra ngoài.” Lôi Diệt Thiên ra lệnh, ánh mắt lạnh lẽo từ trên người nàng dòi đi

Hấn cùng nàng có thể phải tính sổ cho hết!

Tất cả mọi người ném cho Giang Tiểu Mễ một ánh mắt đồng cảm, sau đó lấy tốc độ cái mòng đang bị hỏa thiêu rời khỏi hiện trường. Để tránh gặp phải liên lụy.

Giang Tiểu Mễ thấy mọi người rời đi, nàng muốn xông về cửa lớn, nhưng lại bị nam nhân phía sau nhìn thấu ý đồ.

“Nàng đứng lại cho ta!” Hấn một phát kéo lấy cổ áo của nàng.

“Người buông ta ra! Không được đụng ta!” Giang Tiểu Mễ mắt thấy trốn không thoát, dứt khoát trước hãy đánh hấn một trận, phát tiết lửa giận trong lòng nàng.

“Nàng làm gì đánh loạn người?” Hấn gầm nhẹ, bả vai bị thương cũng bởi vì muốn ngăn cản nàng giương nanh múa vuốt mà rách, rịn ra tia máu, chỉ bắt quá bên trong nhà ánh sáng mờ mờ, Giang Tiểu Mễ không nhìn thấy.

Cho nên hấn vẫn toàn tâm toàn ý đánh lung tung một trận trên người hấn, chỉ muốn đem uy khuất cùng lửa giận của mình phát tiết trên người hấn.

“Đau quá!” Lôi Diệt Thiên không thể nhịn được nữa kêu lên.

“Ngươi là sơn tặc không sợ trời không sợ đất, làm sao lại sợ đau? Hừ, ngươi là cùng một dạng với sơn tặc đại đầu tiêu đầu đó, cũng làm chút trộm đạo, chuyện người không thấy được!”

Hắn bắt được tay phải của nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bọn họ là bọn họ! Người Cuồng Phong trại chúng ta có nguyên tắc!”

“Giả dối! Nếu là có nguyên tắc, ngươi sẽ đem ta bắt lên núi, hủy danh tiết của ta? Hạnh phúc của ta tất cả đều hủy trên tay ngươi, ngươi còn uy hiếp ta!” Nàng đã có chút tranh cãi vô lý.

“Thế thì thế nào? Hơn nữa nàng đã là nữ nhân của ta rồi, nên ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, chứ không phải đem phòng của ta vợ vét không còn gì, cuốn gói trốn đi!”

“Ngươi cũng thật ngốc! Chạy trốn đương nhiên là phải mang theo tiền! Hơn nữa ta mới lấy của ngươi có một chút vụn vặt, ngươi liền tiếc rẻ?”

“Ta nào có?” Đây là lần đầu tiên trong đời muốn bóp chết một nữ nhân!

“Không có? Ta biết, ngươi bởi vì không có nữ nhân có thể tạo điều kiện cho ngươi tiết dục, cho nên ngươi ——”

“Nàng càng nói càng quá đáng!” Hắn cũng không nhịn được nữa, một tay đè nàng ở dưới thân, cúi đầu hôn nàng, ngăn cản nàng hãy nói chuyện vu oan cho hắn.

“Không”

“Ta chưa từng xem nàng là nữ nhân tiết dục, nàng tự xác định địa vị của mình. Vậy ta cũng không cần khách khí với nàng nữa!” Nói xong, bàn tay to của hắn bắt đầu kéo quần áo trên người nàng.

“Dừng tay! Ngươi muốn làm cái gì? !”

“Ta muốn để cho nàng biết, nữ nhân ta tiết dục bộ dạng gì, phải làm những gì!” Hắn lạnh lùng nói, tâm đã bị nàng làm thương tổn thật sâu.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn không thể không thừa nhận đối với nàng có tình cảm đặc biệt.

Có lẽ là từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn cũng đã yêu nàng.

Nhưng, hắn tuyệt đối sẽ không nói ra khỏi miệng —— ít nhất không phải là hiện tại. Bởi vì nàng thật sự chọc giận hắn!

“Ngươi dám đụng ta.”

“Ta mạn phép muốn!” Hắn đưa tay nắm lấy của nàng, ép nàng đối mặt hắn. “Ta đối với nàng tốt như vậy, nàng lại rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.”

“Ta không uống rượu!” Nàng quát lại, một chút không biết mình đang từng bước một đi về đồng lửa mình đốt lên, nhóm lửa tự thiêu.

“Nàng!” Sắc mặt của hắn xanh mét, thoát nhìn thật là dọa người.

“Ngươi. Ngươi đừng làm loạn!” Nàng cũng không muốn chết !

“Giang Tiểu Mễ, nàng nghe rõ cho ta?” Hắn bá đạo ra lệnh, “Nếu như nàng còn dám trốn đi, có tin hay không ta có biện pháp trị nàng!”

“Ai nha, muốn đánh mông sao? Ta thật sợ đó.” Nàng chê giễu nói, căn bản không đem lời của hắn để ở trong lòng.

Hắn đột nhiên lật người nàng, để cho nàng nằm ở trên đùi của hắn, bộ dạng chuẩn bị đánh người.

“Ngươi dám? !” Nàng có chút luống cuống.

Hắn không có trả lời, bàn tay giương lên, roi vào cái mông tròn nhỏ của nàng, làm nàng đau đến kêu toáng lên.

“Đau quá! Ngươi khốn kiếp, đánh nữ nhân! Ngươi heo cầu—— A!” Nàng lại bị đánh một cái.

Không được, nàng muốn mắng!

“Ta càng muốn muốn rời khỏi ngươi! Ta sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội chạy trốn —— A!” Lại nữa.

“Ngươi đánh nữ nhân! Ngươi không phải là nam nhân.” Nước mắt cũng nhịn không được nữa mà rơi xuống, nàng khóc thút thít.

“Nếu nàng thật sự không ngoan, ta liền đánh tiếp!” Hắn uy hiếp, thật ra thì bàn tay đánh vào mông nàng, đau đớn của hắn so với nàng cũng không kém.

Đánh vào thân nàng, lòng hấn đau!

Giang Tiểu Mễ càng khóc càng đau lòng. Từ nhỏ đến lớn, nàng nào có chịu phạt nhục nhã thế này? ! Vậy mà gặp phải hấn, tất cả những chuyện mất mặt nhất của nữ nhân đều phát sinh trên người nàng. Hấn thật là khắc tinh của nàng!

“Ngươi cũng ăn hiếp ta. Ngươi rốt cuộc coi ta là cái gì?”

“Nàng tự mình nói ta coi nàng thành công cụ tiết dục, không phải sao?”

“Ta nào có. A!”

Nàng ngay cả kháng nghị cũng không kịp, hấn đã đem y phục của nàng lột sạch, đẩy ngã ờ trên giường.

“Không được tới.” Nàng nước mắt giàn giụa nói.

“Vậy thì thỏa mãn ta cho tốt!” Hấn phải hao tổn tinh thần rất nhiều mới có thể làm cho mình coi thường nước mắt của nàng. “Nàng khóc chết cũng vô ích! Ai bảo nàng muốn chạy trốn khỏi ta!”

“Ngươi quản ta! Tại sao ngươi lại giam lỏng ta?” Nàng lớn tiếng khóc kêu.

“Bằng ta là nam nhân của nàng!

“Ta không thừa nhận!”

“Ta sẽ làm cho nàng thừa nhận.”

“Không —”

Nàng nhớ tới bản thân, lại bị thân thể cao lớn cường tráng của hấn ngăn chặn, thiếu chút nữa thở không thông.

“Ngươi không thể đánh ta!” Nàng kinh hoảng kêu lên.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của hấn gọi lên nụ cười xấu xa. “Thực tế, ta cũng không thích đánh nữ nhân.”

“Vậy rất tốt. Thả ta ra đi!”

“Đừng mơ tưởng! Ta muốn dùng phương pháp của ta trừng phạt nàng!”

“Không.”

Hấn cúi đầu, liềm linh che lại môi của nàng, cũng ngăn lại kháng nghị của nàng, hôn nàng cơ hồ thở không nổi.

Cho đến nàng sắp bất tỉnh, hấn mới buông nàng ra. Nàng vội vàng mở miệng hít thở, nhưng còn chưa hít thở được thuận lợi, tay của hấn đã vuốt ve bộ ngực của nàng.

“Không được! Xú son tặc.”

Nàng trái một câu xú son tặc, phải một câu xú son tặc, làm hấn hết sức tức giận.

“Hôm nay không để cho nàng lớn tiếng cầu xin tha thứ, ta liền giải tán Cuồng Phong trại!”

Giang Tiểu Mễ bị hấn rống giận giật mình, vội vàng che hai lỗ tai.

“Nàng phải ngoan ngoan, không được phản kháng, mới không bị thương.” Hấn mềm giọng nói.

“Không muốn.” Nàng muốn khước từ hấn, nhưng hấn đã cúi đầu xuống ngậm vào nhũ hoa màu hồng của nàng, dùng sức mút, giống như tiểu nam hài tham lam.

Song nhũ của nàng mịn màng như tuyết, phía trên điểm thêm hai tiểu anh đào xinh xắn động lòng người, hấn vừa lấy tay vuốt ve, bên kia là ngậm mút, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi treu chọc nó, khi thì lại dùng hàm răng nhẹ gặm nó.

“Không muốn.” Nàng muốn đẩy hấn ra, nhưng sự mon trớn của hấn thật tuyệt vời, mang cho nàng kích thích vô cùng.

“Thoải mái sao?” Hấn ở trên đỉnh ngọc nữ phong tình tế thay phiên liếm mút.

“A.” Giang Tiểu Mễ toàn thân đắm chìm trong khoái cảm tê tê đại đại, nàng rất muốn kháng cự, nhưng, mở miệng cũng không có chút ý nghĩa nào.

Hắn biết nàng đã động tình.

Sau khi trải qua những tiêu hồn của nam nữ, muốn kháng cự là rất khó. Huống chi hắn trăm phương ngàn kế ở thân thể của nàng, linh hồn, trong trí nhớ của nàng gieo sự ham muốn với hắn, muốn nàng một lần lại một lần bị tình dục chiếm cứ, muốn ngừng mà không được.

Lôi Diệt Thiên trong mũi người được mùi thơm đặc biệt thiếu nữ, bàn tay lướt qua vùng bụng bằng phẳng, đi tới hai chân của nàng.

“Không được.” Nàng lập tức kẹp chặt hai chân, gương mặt hồng hồng xấu hổ hiện đầy kiên quyết. “Không thể.”

“Mở chân ra.”

Hắn nói mở ra liền mở ra sao? “Tại sao ngươi không tự mở ra?”

Chỉ thấy Lôi Diệt Thiên nhú mày, khoe miệng hiện lên một tia cười làm người ta hết sức bất an. Giang Tiểu Mễ trong lòng toát ra sự không yên, tên hèn hạ biến thái này nhất định là sẽ lại làm ra chuyện rất biến thái!

Quả nhiên ——

“Ngươi. Ngươi.” Giang Tiểu Mễ đối mặt với thân thể trần truồng của phái nam, bị dọa đến đầu trống rỗng.

Mặc dù bọn họ đã sớm đã làm, nhưng nàng cho tới bây giờ cũng không có nhìn kỹ thân thể của hắn ——

Vóc người to lớn khỏe mạnh, vai rộng rãi cường tráng, cái mông ngao nghể ưỡn lên, hai chân mạnh mẽ có lực, da thịt màu đồng, còn có, còn có.

“Thật nhỏ.” Nàng bật thốt lên. Trong trí nhớ của nàng không có nhỏ như vậy.

Nàng vẫn còn trong suy tư của mình, mưu tính đáp trả, tự ái phái nam của người trước mắt bị đá kích đã xanh cả mặt, mau chuyển thành màu đen.

Thật nhỏ? !

Trên đời có người nam nhân nào có thể dễ dàng tha thứ hai chữ này xuất hiện ở thời khắc này? !

“Giang Tiểu Mễ, nàng nói lại lần nữa!” Khẩu khí của hắn ân hàm sát khí nặng nề.

“Ta nói, ngươi thế nào lại nhỏ như vậy?” Nàng không suy nghĩ nói lại lần nữa. “Ta nhớ được.”

Nàng còn muốn giải thích, nhưng Lôi Diệt Thiên đã nghe không nổi nữa.

“Giang Tiểu Mễ!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, thô bạo bắt lấy nàng, đem nàng kéo đến trên người mình. “Nàng ngại nó nhỏ, đó là bởi vì nó còn chưa tỉnh!”

“Phải không?” Nàng cũng cảm nhận được mình tựa hồ nói sai chộc giận hắn, chẳng qua là nàng không biết mình nói sai cái gì. “Ta.”

“Ngậm.”

Nàng sùng sốt một chút, hai mắt thật to chớp chớp, thoát nhìn khá ái vô cùng.

“Ngậm cái gì?”

Hắn bắt được tay của nàng đi tới bên eo của hắn, đập vào mắt nàng chính là đặc thù phái nam chưa tỉnh của hắn.

“Ngậm nó, sẽ biết nó lớn hay nhỏ!” Hắn nghiêng răng nói. Sau đó hắn sẽ để cho nàng vì lời nói của mình mà trả giá thật lớn!

“Ta không muốn!”

“Vậy nàng liền chuẩn bị đi tiếp những nam nhân khác!”

“Cái gì? .”

“Nếu như nàng không phục vụ ta, thỏa mãn ta, ta liền đem nàng thưởng cho thù hạ của ta!”

“Ngươi không phải nói chỉ cần một mình ta, cũng như là nam nhân duy nhất của ta? !” Chẳng lẽ hắn nói đều là gạt người? !

“Chính nàng cự tuyệt.”

“Ta.” Đúng vậy, là chính nàng nói không muốn. Nhưng, hắn cũng không thể dùng cái này uy hiếp nàng!

Xú sơn tặc!

“Phục vụ ta thật tốt, ta chẳng những sẽ làm nàng dục tiên dục tử, hơn nữa bảo đảm sẽ không có những người khác động tới một sợi lông của nàng.” Ngực khí của hắn mang theo mệnh lệnh không tha cho những ai dám xen vào.

Giang Tiểu Mễ liếc hắn một cái, hỏa khí cũng nổi lên.

Hừ, ngâm thì ngâm, ai sợ ai!

Dù như thế nào đi nữa, “Nó” cũng sẽ không lớn lên.

Giang Tiểu Mễ đưa tay nắm dục vọng của hắn, cảm nhận được trên người hắn có cỗ nhiệt khí truyền tới, tựa hồ. Sẽ nóng người.

“Sờ nó, vuốt nó.” Hắn chỉ đạo nói.

“Đâm nó?” Nàng dùng đầu ngón tay đâm nó một cái, làm hắn đau kêu một tiếng.

“Là xoa, không phải là đâm!” Hắn nghiêng răng nói, thiếu chút nữa bị nàng đả thương. “Nơi này của nam nhân rất yếu ớt!”

“A!” Giang Tiểu Mễ đáp một tiếng, bắt đầu nghiên cứu “Vật thể” đặc biệt kia, đầu tiên là nhẹ nhàng sờ, lại dùng lực kéo lôi kéo.

Cấu tạo thật là kỳ quái, nó không có. Giang Tiểu Mễ trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Nàng mở to miệng ngâm đỉnh nó vào, Lôi Diệt Thiên thở hắt vì kinh ngạc, trong miệng nhẹ bật ra rên rỉ thật thấp.

Rất thoải mái sao? Giang Tiểu Mễ khốn hoặc suy nghĩ, lại dùng đầu lưỡi nhỏ nhẹ nhàng liếm nó, hai tay cũng nhẹ nhàng xoa xoa, giống như một tiểu nữ hài, muốn biết động tác của nàng đối với hắn có ảnh hưởng gì.

“Ừ.” Hắn hai mắt nhắm lại, cảm thấy trần trần tê dại khoái cảm xông thẳng óc — mặc dù động tác của nàng căn bản có thể nói không có chút kỹ xảo nào.

Nàng phát hiện cây gậy kia có cái gì phình lên, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, nàng cũng vuốt ve chỗ đó.

“A.”

Nghe được hắn phát ra thanh âm tựa hồ rất thoải mái, nàng phát hiện rất thích mình có năng lực này, có thể nắm hắn trong tay, nếu không mỗi một lần đều là hắn ép nàng cầu xin tha thứ.

Nàng đem hắn thành xoắn kẹo hồ lô mà liếm, cái miệng hồng nộn khuấy động trên dưới, vốn là phái nam cúi đầu ủ rũ từ từ trở nên to lớn, nóng rực mà cứng rắn.

Biến thành như vậy làm nàng hết sức giật mình. “Lớn rồi.”

“Hiện tại nàng còn cảm thấy nó thật nhỏ sao?”

Nàng lắc đầu một cái, tin tưởng mặt mình nhất định là rất đỏ.

“Vậy tiếp tục.”

“Còn phải sao?”

“Không muốn liền đến lượt ta.”

“Được rồi!” Nàng vội vàng đáp ứng, tay miệng cùng sử dụng khuấy động vật cứng rắn của hắn.

“Ừm.” Hắn vong tình phát ra rên rỉ.

“Thoải mái sao?” Nàng học khẩu khí của hắn hỏi, không nghĩ tới hắn đã vượt qua nhẫn nại cực hạn, bắn ra —

Lượng lớn chất lỏng màu trắng phun ra trên mặt và trên ngực của nàng.

Lôi Diệt Thiên thoải mái gầm nhẹ một tiếng, tê liệt ngã xuống ở trên giường.

Giang Tiểu Mễ bị hắn phun ra chất lỏng màu trắng làm cho sợ ngây người, động cũng không dám động.

Lôi Diệt Thiên nhìn nhân nhi trước mắt, dùng y phục của mình nhẹ nhàng lau cho nàng. “Mèo con, nàng thật là khắc tinh của ta.”

Lời của hắn làm trong lòng nàng chấn động, nàng muốn rời đi, lại bị hắn ôm cổ, đè ở trên giường.

“Xú son tặc.”

“Gọi ta Thiên.” Hấn ở ngực của nàng rơi xuống cái hôn đốt người.

“A. Thiên.” Hai tay nàng không nhìn được vòng trên cổ hấn, trong cơ thể nhiệt tình càng không thể ngừng.

“Tiểu Mễ! Tiểu Mễ của ta.” Tay của hấn ở trên người nàng vuốt ve, làm toàn thân nàng run rẩy, nhịp tim như sấm, từng dòng nhiệt nóng chạy loạn khắp tứ chi.

Hấn cúi đầu ngậm nhũ hoa của nàng, đầu lưỡi nóng bỏng cuồng liệt lật khuấy, còn dùng hàm răng khê cắn lồi kéo.

“A. Nóng quá. Thật thoải mái.” Cả người nàng nhanh chóng hòa tan trong ngực hấn, miệng anh đào nhỏ phát ra tiếng có chút âm đặng lại khả ái yêu kiều.

“Tiểu Mễ, nàng thật là ngọt ngào không thể ngờ! Giống như một ngọn lửa.” Hấn thở hổn hển nói.

“Xú son tặc. Ta. Ta muốn.”

“Muốn ta sao?” Hấn bàn tay dùng sức xoa nắn ngực của nàng.

“Muốn.”

Hấn rất hài lòng câu trả lời của nàng, đem thân thể của nàng lật qua, để cho nàng nằm ở trên giường, như một con mèo nhỏ hấp dẫn mê người.

“Xú son tặc.” Nàng hoang mang tại sao hấn muốn đem nàng bày thành như vậy, vấn đề còn chưa kịp xuất khẩu, bàn tay to lớn của hấn đã cầm eo mảnh khảnh của nàng, đem vật cứng rắn của mình tiến vào tiểu huyết ướt át của nàng.

“A ——” Nàng khó chịu kêu một tiếng, hai tay giữ chặt lấy cái mền, cố gắng thích ứng sự hiện hữu của hấn.

Thật to, thật nóng.

“Thiên.” Hấn vẫn luôn bất động, làm dục hóa trong cơ thể nàng rục rịch, chỉ có thể nhẹ nhàng giãy dụa hông nàng. “Nóng quá. Ta muốn.”

“Muốn sao?” Hấn chậm rãi lui khỏi, lại từ từ đi vào, một lần vào một lần ra mang đến khoái cảm làm người ra cơ hồ muốn ngất đi.

“Muốn! Ta muốn.”

Nàng biết hấn căn bản là có ý muốn hành hạ nàng, nhưng vào giờ phút này, hấn nói gì, nàng sẽ theo hấn.

“Muốn ta như thế nào?”

“Ta không biết.” Nàng chỉ cảm thấy toàn thân giống như kiến bò, tiểu huyết trống không, hết sức khó chịu.

“Muốn ta bắt đầu di chuyển sao?” Hấn ở nàng bên tai nhỏ giọng nói, hai tay nắm ở ngực trắng mềm mại kia.

Nàng kim lòng không đậu đem ngọc thể mềm mại như tuyết hướng vào hấn, bắt đầu đung đưa thân thể của mình.

Lôi Diệt Thiên biết nàng đã rất khát vọng hấn, nhưng cũng không thích quyền làm chủ ở trên người nàng.

“Mèo con, chuyện như vậy ta mới thỏa nguyện.” Nói xong, hấn ôm lấy nàng, bắt đầu ở trong cơ thể nàng triển khai di chuyển.

Giang Tiểu Mễ từng tiếng khẽ ngâm, phát ra âm đặng lại mang chút e lệ rên rỉ. Lôi Diệt Thiên ôm nàng, bừa bãi ở trên thân thể kiều mị của nàng chạy nhanh, một lần lại một lần xâm nhập.

“A ——”

Cuồng liệt khoái cảm làm hai người vong tình kêu to, Lôi Diệt Thiên một lần cuối cùng dùng sức chạy nước rút, sau đó run rẩy hạ xuống, mới bình tĩnh lại.

Hấn lại đè ở trên người nàng! Giang Tiểu Mễ phát hiện dường như hấn đè ép nàng đã thành thói quen.

Mà nàng tựa hồ cũng quen nhiệt độ của hấn, sức nặng của hấn, mùi của hấn.

Chẳng lẽ nàng đã yêu hấn sao?

Không, sẽ không. Nàng không thể yêu một cường đạo! Hơn nữa, hấn chỉ coi là một công cụ tiết dục.

Vừa nghĩ tới điểm này, nước mắt ứa khuất cũng không nhận được từ khóe mắt lăn xuống.

“Tiểu Mễ. Nàng đang khóc sao?” Lôi Diệt Thiên phát hiện nàng có cái gì không đúng, muốn nhìn một chút nàng thế nào, nhưng nàng lại đem mặt của mình vùi sâu vào gối đầu, không để cho hắn nhìn.

“Tiểu Mễ?” Thấy nàng không để ý tới hắn, hắn vừa tức vừa vội. Tại sao nàng không mềm mại giống những nữ nhân khác, tính khí phải quật cường như vậy? “Ta làm đau nàng sao?”

Nàng vẫn không trả lời, chỉ có hai vai run rẩy biểu lộ cảm xúc nàng.

“Nếu như nàng đau, đó cũng là nàng xứng đáng. Ai bảo nàng muốn rời khỏi ta.”

Nàng đột nhiên đẩy hắn từ trên người nàng xuống, khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt đối mặt với hắn, “Lôi Diệt Thiên, ngươi là đại khốn kiếp!”

Sắc mặt hắn trong nháy mắt trầm xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

“Ngươi có thể chiếm được thân thể của ta, nhưng tuyệt đối sẽ không có được tâm của ta. Ta cả đời sẽ không thích ngươi!”

“Ta làm nàng ghét như vậy sao?”

“Đúng!” Nàng hận hắn đem nàng thành vật tiết dục, càng hận mình hơn, đối với hắn không chỉ có hận nữa, còn có thêm chút tâm tình mà nàng cũng không hiểu.

“Ta không hiểu. Ta đối với nàng tốt như vậy.”

“Ta không cần ngươi tốt với ta, ta chỉ muốn ngươi thả ta.”

“Đây chính là ý muốn của nàng?” Lôi Diệt Thiên nhìn chằm chằm nữ tử trước mắt.

Khi hắn phát hiện không thấy nàng, hắn hoảng hốt lại sợ —— Trước khi gặp nàng, hắn không hiểu cái gì gọi là sợ.

Nhưng nàng chẳng những cự tuyệt thương yêu của hắn, còn xem hắn không đáng giá một đồng ——

Hắn có cái gì không tốt ? Hắn có tài có quyền, đáng đáp lại đẹp, nữ nhân đều tự động đưa tới cửa, nhưng hắn cũng không muốn, chỉ cần nàng.

Nhưng nàng thì sao?

Ngươi trước mắt thoát nhìn thiện lương, điềm đạm đáng yêu như thế, như một đóa hoa nhỏ yếu ớt, nhưng, lòng nàng so với đá còn cứng hơn.

Trên vai truyền tới đau nhức càng thêm nhắc nhở tàn nhẫn của nàng, hắn ngu ngốc —— vì cứu nàng, hắn không tiếc đỡ một đao kia, mà nàng ngay cả tiếng cảm ơn cũng không nói, càng đừng nói lời quan tâm.

“Giang Tiểu Mễ, ta một lần nữa nói cho nàng —— Theo ta, nàng cả đời ăn hương hát lạt (ý ảnh là theo ảnh sẽ được sung sướng ^^). Nếu nàng muốn ta sẽ thả nàng!”

Giang Tiểu Mễ trong lòng cả kinh, ngẩng đầu nhìn hắn một cái. Lúc này hắn đã xuống giường, đốt ngọn nến trên bàn, ánh sáng tràn ngập trong phòng.

Nàng nhìn thấy vai hắn quần vải, đã rỉ ra vết máu, trong lòng có chút khó khăn, “Ngươi bị thương?”

“Không cần nàng quan!” Giọng nói hắn nguội lạnh.

Giang Tiểu Mễ tiếp xúc được hắn vô cùng sắc bén lại không có so lạnh lẽo ánh mắt chạm phải ánh mắt sắc bén lại vô cùng lạnh lẽo, không khỏi rung mình một cái.

Hắn thoát nhìn thật xa lạ, cùng Lôi Diệt Thiên nàng biết hoàn toàn khác nhau.

Nhưng nàng vẫn lấy dũng khí nói: “Ngươi thả ta, ta bảo đảm không báo quan, tất cả đều sẽ không nói ra, ngươi không cần sợ phiền toái trên người.” Nàng nghĩ có lẽ hắn là sợ nàng đi báo quan, cho nên mới không thả nàng ra.

“Nói đi nói lại, nàng chính là không muốn ở bên cạnh ta?” Trong mắt hắn cơ hồ muốn phun ra lửa.

Giang Tiểu Mễ hít sâu một hơi, ngàn vạn lần không muốn gật đầu.

Nếu như nàng đáp ứng lưu lại, nàng đời này cũng chỉ là bạn giường của hắn; nếu như có một ngày hắn chán nàng, không muốn nàng, nàng làm sao bây giờ?

“A ——” Lôi Diệt Thiên gào lên. Giống như một dã thú bị thương. Hắn dùng lực xé vải băng vết thương, mặc cho máu chảy ra.

Giang Tiểu Mễ sợ ngây người, không dám động đậy.

Lôi Diệt Thiên sai bước hướng phía nàng, kéo tay phải của nàng đặt lên vết thương của hắn, nàng muốn rút tay về, nhưng hắn không cho phép.

“Ngươi chảy máu! Mau gọi đại phu.”

“Một đao kia là vì nàng chịu, máu này cũng là vì nàng chảy! Trách ta tự mình đa tình, cho là ta có thể để cho nàng yêu ta, ở lại bên cạnh ta.” Thanh âm của hắn mang theo nặng nề đau đớn. “Lại không nghĩ rằng, nàng chưa từng vứt bỏ ý nghĩ rời khỏi ta!”

“Ta. Không có.” Nàng hoa dung thất sắc nhìn máu của hắn đang chảy qua kẽ tay nàng.

“Nàng muốn tự do?” Hắn bắt được vai của nàng điên cuồng dùng sức lay động nàng. Rống to. “Đừng mơ tưởng!”

Hắn dùng lực đẩy nàng ngã ở trên giường, nàng đau đến kêu thành tiếng, tái nhợt nhìn hắn, “Ngươi làm gì?”

“Nàng nghe kỹ cho ta! Cả đời này, nàng vĩnh viễn là nữ nhân của ta!”

“Lôi Diệt Thiên, ngươi muốn giảng đạo lý.”

“Không! Ta không muốn!” Hắn bắt hai vai của nàng, lực đạo to lớn, tựa hồ muốn đem nàng bóp vỡ. Hắn hai tròng mắt nhìn chăm chăm nàng, “Ta còn chơi chưa thỏa mãn, nàng đừng mơ tưởng thoát khỏi ta!”

Nói xong, hắn liền bỏ lại nàng đi.

Giang Tiểu Mễ ngơ ngác nằm ở trên giường, đầu trống rỗng.

Hắn thật sự giận. Ánh mắt của nàng rơi vào bàn tay phải nhuộm máu của nàng. Đây là máu của hắn, mà hắn nói là vì nàng mới bị một đao.

Nàng cũng không nhận được nước mắt nữa, máu đỏ tươi trên tay phẳng phất như ngọn lửa đốt cháy nàng, mà nàng lại không nghĩ ra bất kỳ cách nào ngăn cản nó.

Xú sơn tặc! Ô ô. Nàng cũng không phải là cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Phu Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

áng sớm hôm sau, Giang Tiểu Mễ rửa mặt xong liền muốn ra ngoài. Nàng muốn đi tìm hắn! Ít nhất cũng phải xem vết thương hắn có được băng bó tốt hay không.

Nghĩ đến hắn chảy rất nhiều máu, lòng của nàng liền bất an cực độ.

Nhưng nàng vừa ra khỏi cửa liền bị người ngăn cản.

“Giang cô nương, Đại đương gia có lệnh, nàng không được rời khỏi phòng một bước.”

“Ta bây giờ muốn đi tìm hắn. Hắn ở nơi nào?” Nàng nhìn thẳng hai người chặn đường.

“Đại đương gia nói.”

“Hắn nói gì?”

“Ngài nói bất kể nàng yêu cầu như thế nào, ngài cũng sẽ không gặp nàng.” Tiếng người nói chuyện càng ngày càng nhỏ, bởi vì hắn bây giờ rất khó coi thường tiểu nữ nhân bản ra ánh mắt giết người trước mắt.

Hai đại nam nhân nhìn nhau một cái, nuốt một ngụm nước bọt, “Cho nên Giang cô nương, mời nàng trở về.”

Giang Tiểu Mễ trừng mắt hai gã, trong lòng lửa giận tỏa ra.

Hắn không gặp nàng?

Hừ, chỉ có nàng không gặp người, đầu đến phiên người khác không thấy nàng!

“Các người cho là bảo ta không ra khỏi cửa, ta liền sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao?” Nàng cứ thế đi về phía trước.

“Giang cô nương!” Hai đại nam nhân vội vàng vọt tới trước mặt nàng, giang hai cánh tay ngăn cản đường đi của nàng.

“Tránh ra!”

“Đại đương gia có lệnh.”

“Ta mặc kệ hần nói gì! Có chuyện ta gánh chịu!”

“Các người lui xuống trước đi.” Một thanh âm nhẹ nhàng cắt đứt tranh chấp bọn họ.

Ánh mắt ba người toàn bộ rơi vào trên người Hỏa Vô Tình.

Hôm nay hần một thân trường bào màu lam, trong tay một cây quạt, thoạt nhìn ôn văn nho nhã, tuấn lãng phi phàm.

“Nơi này để ta là được rồi.”

“Đạ.” Hai tráng hần không thể chờ đợi bỏ rơi cái phiên toái khổ giải quyết này, chỉ chớp mắt người đã không thấy tăm hơi.

“Giang cô nương.” Hỏa Vô Tình mở miệng.

“Gọi ta Tiểu Mễ là được.” Nàng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. Thật kỳ quái, trước thấy hần thì tim nàng nhảy loạn, nhưng hiện tại

Nàng một cái chớp mắt cũng không thêm chú ý hần, rốt cuộc cũng không tìm được cảm giác lúc trước, chỉ cảm thấy đáng đáp hần tuần tú văn nhã, nếu so với xú son tặc, dường như còn kém một chút.

“Muốn gặp đại ca?” Hỏa Vô Tình cắt đứt suy nghĩ của nàng

“Ừ.” Nàng dùng sức gật đầu.

“Chỉ sợ nàng. Sẽ không muốn thấy hần vào lúc này.” Hần ra về.

“Ta muốn gặp hần, ngay bây giờ.” Nàng khẳng định nói. Bởi vì lo lắng thương thế của hần, tối hôm qua nàng ngủ không ngon.

“Ta biết nàng hiện tại lương tâm vô cùng bất an, dù sao đại ca vì cứu nàng, bả vai bị người chém một đao, nhưng nàng tối hôm qua chẳng những không có cảm tạ hần, còn cùng hần cãi cọ một trận lớn. Ta chưa từng thấy qua đại ca phát lửa lớn như vậy.”

Giang Tiểu Mễ ngờ ngạc nhìn hần, “Người không phải đêm không ngủ, núp ở ngoài cửa nghe lén chứ?”

Hỏa Vô Tình sùng sốt một chút. Sau đó bật cười lắc đầu một cái. “Chuyện này đã sớm truyền khắp cả sơn trại.”

Mặt nàng đỏ lên. Thì ra là tối qua đại gia đã nghe rõ chuyện bọn họ.

“Tóm lại, ta muốn gặp hần. Ít nhất ta nên nói với hần tiếng xin lỗi.” Đây là nàng nên làm.

“Vậy. Ta đưa nàng đi.”

“Cám ơn nàng.” Nàng vui vẻ theo hần đi, không có phát hiện thần sắc khác thường của hần.

Dọc theo đường đi, Hỏa Vô Tình cũng không nói lời nào, Giang Tiểu Mễ cũng không có. Nàng toàn tâm toàn ý chỉ muốn nhìn thấy hần, thay hần bôi kim sang dược gia truyền của nàng.

“Đây là cái gì?” Hỏa Vô Tình phát hiện bình nhỏ trên tay nàng.

“Ta muốn để cho hần thử một chút kim sang dược gia truyền nhà ta.”

“Ta nghĩ, có thể không cần.”

“Tại sao?”

“Bởi vì.” Ánh mắt của hần rơi vào hậu hoa viên trong lương đình.

Giang Tiểu Mễ theo ánh mắt của hần nhìn theo, trong lòng lửa ghen bùng lên.

Chỉ thấy một mỹ nữ đang ngồi trên đùi Lôi Diệt Thiên khoe khoang phong tình với hần, một mỹ nữ khác đang thay thuốc cho hần. Hần thoạt nhìn

rất là tiêu dao tự tại, vô cùng hưởng thụ.

Giang Tiểu Mễ nhìn ba người trong đình, chỉ thấy xú sơn tắc đó kéo một mỹ nữ qua, ở trên môi của nàng ẩn xuống một cái hôn, một mỹ nữ khác lập tức hôn đổi, muốn hán đổi đãi công bình.

Lửa ghen mãnh liệt ở trong máu nàng bốc lên, đủ để đem sắt thép đốt chảy ra.

Hòa Vô Tình lẳng lặng nhìn chăm chú vào Giang Tiểu Mễ, nhìn tức giận trên mặt nàng, đáy mắt đau đớn, hán rõ ràng biết nàng yêu đại ca.

Hán đã từng ở trên người đại ca thấy loại thông khổ vì yêu nàng, về mặt tức giận. Tất cả đều là bởi vì yêu một người, lại không có được chấp nhận.

Hán không hiểu, hai người kia rõ ràng đều yêu nhau, rồi lại vì sĩ diện mà tổn thương nhau, để rồi hiện tại là như thế này.

“Xem ra đại ca cần giải thích rất nhiều.”

“Không cần giải thích!”

Giang Tiểu Mễ bỏ lại một câu như vậy, ưỡn ngực, hát cầm lên, đề xuống lửa ghen trong lòng, đi tới trước mặt Lôi Diệt Thiên.

Sự xuất hiện của nàng làm nữ tử đang vui đùa âm ỉ ngừng lại, ánh mắt Lôi Diệt Thiên cũng rơi vào trên người nàng.

Đôi mắt ngăm đen của Lôi Diệt Thiên lóe lên tình cảm thật sâu, nhưng rất nhanh liền bị băng lãnh giấu đi.

Hán quay đầu đi chỗ khác tiếp tục cùng hai nữ nhân bên cạnh liếc mắt đưa tình, một chút cũng không để ý đến nàng.

Đồ đáng ghét! Muốn cho nàng khó chịu?

Được! Mọi người cùng nhau tới, ai sợ ai!

Giang Tiểu Mễ giậm chân một cái, xoay người rời đi.

Lôi Diệt Thiên bị hành động của nàng làm sợ hết hồn. mèo con này giận đến chạy mất, chứng minh nàng vẫn quan tâm hán.

Nhưng nghĩ đến tối hôm qua nàng nói, tim của hán vẫn đau đớn không dứt.

Hán sẽ không dễ dàng tha thứ nàng như thế!

Bất kể nàng đối với hán hết lời cầu khẩn hoặc dùng mỹ nhân kế, hán lấy lòng tự ái nam nhân thề, tuyệt sẽ không tha thứ nàng tàn nhẫn vô tình!

Hán hướng nữ nhân bên cạnh lộ ra nụ cười khiêu gợi, đang muốn hưởng thụ niềm vui thú trái ôm phải ấp ——

“Cẩn thận hán có bệnh.”

Giang Tiểu Mễ đi rồi quay lại phun ra một câu như vậy, làm hai nữ nhân bị dọa cho sợ đến vội vàng cách xa Lôi Diệt Thiên.

Gương mặt tuấn tú của Lôi Diệt Thiên chìm xuống, mắt lạnh nhìn chăm chăm Giang Tiểu Mễ đang xách giỏ ngồi đối diện hán, không hiểu nàng đang làm gì.

Nàng nói hán có bệnh? ! Nữ nhân điên này.

“Đại đương gia có bệnh? Nhưng nhìn không ra.” Sau khi hết khiếp sợ, lý trí thoáng trở lại trong đầu nữ nhân.

Giang Tiểu Mễ phải mất sức của chín trâu hai hổ mới đề xuống lửa ghen, không xông lên đem hai nữ nhân này đẩy tới cái hồ bên cạnh, sau đó sẽ thiến cái này của xú sơn tắc ——

“Có tin hay không tùy nàng!” Nàng chậm rãi ung dung lấy kim trong giỏ ra, vá lại y phục.

“Này! Nàng, nữ nhân này không nhìn tình cảnh sao? Chúng ta đang ——”

“Người bận rộn là chuyện của người, ta có thói quen ở chỗ này làm việc của ta. Yên tâm, ta sẽ không quấy rầy các người.” Nàng hết sức chăm chú may vá ở trên tay, căn bản không đem Lôi Diệt Thiên cùng hai con hồ ly tính để ở trong mắt.

Đúng, nàng chính là cố ý, như thế nào? !

Lôi Diệt Thiên biết nàng cố ý. Bất quá, hán cũng sẽ không cứ như vậy nhận thua.

Ngược lại, hán càng thêm nhiệt tình ôm lấy hai mỹ nữ, bộ dạng hoa hoa công tử, “Mặc kệ nàng, chúng ta tiếp tục.”

“Được. Ai hừm, Đại đương gia, lần này tên ra tay thật ác độc, vết thương lớn lại sâu, dọa chết người!” Liễu Mỹ giúp hắn thay thuốc kinh ngạc nói.

Giang Tiểu Mễ không nhìn được liếc trộm, tuy nhiên nó bị bộ ngực lớn xinh đẹp chặn lại. Ghê tởm!

“Đường như rất đau đây. Có đau không?” Xuân Kiều nhẹ kêu, thật giống như chém vào thân hắn, đau ở tâm nang.

“Vết thương nhỏ thôi mà, có cái gì đáng ngạc nhiên?” Giang Tiểu Mễ lạnh lùng toát ra một câu, đưa tới cái nhìn của ba người.

“Ta nói, ta bị kim đâm, vết thương nhỏ mà thôi, không cần quá lo lắng.” Nàng cười đến thật ngọt.

“Ai quan tâm vết thương nhỏ của nàng chứ?” Xuân Kiều không vui nói.

“Đừng vậy!” Liễu Mỹ thấy Lôi Diệt Thiên cũng không có ngăn cản các nàng “chỉnh sửa” nữ tử trước mắt này, nói chuyện lại càng không khách khí.

“Nàng cắt đi! Ở chỗ này làm trở ngại chúng ta cùng Đại đương gia hưởng thụ.”

“Các người cứ tự nhiên, ta cũng sẽ không quấy rầy các người. Huống chi người ở đây có thể tới, ta thích ở chỗ này, các người không thích có thể đi!” Nói đến xỏ lá, nàng cũng không thua bất luận kẻ nào.

Ánh mắt Giang Tiểu Mễ khiêu khích không chút khách khí nghênh đón Lôi Diệt Thiên. Mất hứng? Cắn ta đi!

Ta hảo tâm cầm thuốc gia truyền tới bôi cho người, bày tỏ áy náy của ta, không nghĩ tới người lại cùng hai hồ ly tinh ở chỗ này nàng nàng ta ta.

Quá ghê tởm! Đáng đời vết thương bị rách ra!

Nàng cầm trong tay y phục coi là hắn, cầm kim dùng sức đâm đâm đâm—

Lôi Diệt Thiên đối với Giang Tiểu Mễ lộ ra nụ cười lạnh, “Nếu nàng không ngại, vậy ta cũng không cần. . .xấu hổ nữa.”

Hắn đang nói cái gì?

Giang Tiểu Mễ còn chưa hiểu rõ ý tứ của hắn, hắn đã động thủ cởi y phục Xuân Kiều, đối với nàng hết sờ lại hôn.

Phần lộ thiêu đốt đáy mắt Giang Tiểu Mễ, đôi môi bởi vì giận dữ mà mím chặt, nhìn thẳng hắn, không thể tin được hắn lại ở trước mặt nàng cùng nữ nhân khác thân thiết.

Nàng cố gắng hít sâu, tự nói với mình nhất định phải nhịn được.

Nàng cũng muốn xem một chút, hắn có thể không biết xấu hổ tới trình độ nào!

“Ừm. Đại đương gia.” Xuân Kiều râm rì.

Chắc, thanh âm của cô ta nghe ghét cực kỳ. Là bụng đau sao?

Giang Tiểu Mễ liếc chết dùng ánh mắt cảnh cáo Lôi Diệt Thiên, lại phát hiện hắn không những không dừng lại, còn ngày càng tệ hại hơn, rõ ràng chính là muốn làm nhục nàng.

“Đại đương gia, ta cũng muốn.” Liễu Mỹ đã dính vào trên người hắn, hai tay không ngừng sờ ngực hắn, vuốt ve.

Thật là muốn. Thật là muốn giết người! Giang Tiểu Mễ hai tay nắm chặt, miễn cưỡng cúi đầu mình.

Hắn muốn dùng loại hành động ngây thơ này?

Được lắm. Nàng bồi đến cùng!

Lôi Diệt Thiên nhìn động tác của nàng, cũng tức giận.

Chưa từng thấy nữ nhân nào cố chấp quật cường như vậy! Nàng ra vẻ ghen một chút xiu thì như thế nào?

Vì vậy hắn càng thêm ra sức bày ra mị lực phái nam với hai nữ nhân trong ngực. Nữ nhân hắn còn nhiều, rất nhiều, không nhất định phải nàng!

Rốt cục, Giang Tiểu Mễ cũng không nhịn được nữa, đứng dậy đứng ở trước mặt ba người, trong mắt đốt hai ngọn lửa hừng hực.

“Nếu như những thứ người như kĩ nữ có thể thỏa mãn người, vậy cũng thả ta đi chứ?”

“Nàng là nữ nhân ta bắt tới, không có quyền yêu cầu ta thả nàng đi!” Thanh âm của hắn nghiêm nghị.

“Người không thả ta đi, rồi lại tổn thương ta như thế. Người thật là quá đáng!” Giang Tiểu Mễ m thanh lên án nói.

Lôi Diệt Thiên chấn động thân thể, chậm rãi đẩy nữ nhân trong ngực ra, con mắt ngăm đen lảng lảng nhìn chăm chú vào nàng, muốn nhìn thấu tâm tư của nàng.

“Nàng bị thương sao?” Ánh mắt hần sáng long lanh, như một con báo đen rình mồi, từng bước một tiến gần tới con mèo con hần ưa thích.

Đúng, lòng của nàng bị thương!

Bất quá, đừng mơ tưởng nàng nói ra khỏi miệng!

“Ta bị thương hay không liên quan gì tới ngươi? Ngươi muốn sáng khoái cứ tiếp tục, ta đi chuẩn bị quần áo, lập tức biến khỏi tầm mắt của ngươi!” Nàng nhắm mắt làm ngơ có thể chứ!

“Nàng ——”

Lôi Diệt Thiên ngay cả lời nói cũng không kịp nói, nàng đã xoay người chạy đi. Mà nàng lúc rời đi, không cẩn thận làm rơi cái giỏ nàng mang đến, đồ vật bên trong đổ đầy đất.

Một bình thuốc nhỏ lăn đến trước mặt Lôi Diệt Thiên, hần cúi người xuống nhặt nó lên.

Đây là.

Hần xem một chút bình thuốc trong tay, trong lòng nổi lên một tia tội ác không thôi.

Chẳng lẽ nàng đến giúp hần thay thuốc sao?

Luôn miệng nói không quan tâm, nhưng, đây chẳng qua là nàng ngoài miệng nói một chút, cùng suy nghĩ trong lòng nàng đều không giống nhau.

Nữ nhân thế nào như thích khẩu thị tâm phi như vậy? (khẩu thị tâm phi: nói một đằng suy nghĩ một nẻo)

Nắm chặt bình thuốc trong tay, hần bỏ lại hai nữ hoa si, quyết định đi tìm con mèo nhỏ thích khẩu thị tâm phi kia.

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Từ một tiệm trong thành truyền ra tiếng hát làm người ta hồn phi phách tán, đem toàn bộ khách dọa chạy.

“Đại tiểu thư của ta ơi, van cầu con đừng hát nữa.” Điem trường quý ở trước mặt Giang Tiểu Mễ đau khổ cầu khẩn.

“Chương quý, không phải là ông không quan tâm ta chứ?” Giang Tiểu Mễ thả đàn tỳ bà trong tay ra, khăn trương hỏi.

“Không phải là ta không quan tâm con, mà là.”

“Ông đừng quên năm đó ông lưu lạc tha hương, bởi vì đói bụng đi trộm bánh bao người khác, thiếu chút nữa bị người đánh cho gần chết, kết quả là gặp phải cha ta hảo tâm cứu ông một mạng, lại giới thiệu công việc tốt cho ông, hiện tại ông mới có thể nở mày nở mặt. . . . Ông đừng có lấy oán báo ân!”

Điem chương quý nặng nề thở dài một cái, “Tiểu Mễ à! Đừng trách Vụ bá, thật xin lỗi con. Thật ra thì con có thể từ từ ở nhà đợi, ta có thể nuôi con.”

“Không được! Không được!” Nàng lắc đầu, “Cha ta nói thiên hạ không có uống phí bữa ăn trưa. Cho nên ta sẽ hát thật hay, để cho ông buồn bán thịnh vượng, tiền tài cuốn cuộn tới ——”

“Tiểu Mễ.” Vụ bá vô tình cắt đứt nàng, “Vấn đề là con ca hát, khách nhân của ta liền ít đi một nửa. Tiếp tục như vậy nữa, chi sợ không phải là ta nuôi con, mà là con nuôi ta rồi!”

“Nhưng, ta muốn sống bằng sức mình.” Nàng đáng thương nói.

“Tiểu Mễ, ta biết con rất biết vờn lên, nhưng xin con, đừng hù dọa khách nhân của ta chạy nữa!”

“Nhưng ta” Giang Tiểu Mễ càng nói càng nhỏ, cực ghét loại cảm giác miễn cưỡng chiều ý này.

Mấy ngày trước nàng vô cùng ủy khuất vụng trộm từ cầu động đó xuống núi, tìm đường đi tới nơi này của bằng hữu cha nàng, muốn có thể tạm thời có một chỗ an thân. Không nghĩ tới lại bị người ta ghét bỏ.

“Tiểu Mễ, những ngân lượng này con cầm đi, đủ cho con dùng một chút. Chỗ này của ta không thể cho Đại tiểu thư con ở được, con vẫn là nên đi thôi.”

“Vưu bá, ông muốn đuổi ta đi? Không được, ta không có nơi để đi.”

“Ta cũng không có biện pháp. Không ai có thể nghe con ca hát, cũng không có ai dám nghe con ca hát?”

“Ta.”

Giang Tiểu Mễ gấp đến độ muốn khóc lên, một thanh âm làm nàng vừa yêu vừa hận vang lên ở cửa ——

“Ta nghe.”

Là hần? !

Giang Tiểu Mễ đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Lôi Diệt Thiên đó làm nàng thật đau lòng, thật đau lòng nam nhân đang đứng ở cửa.

Chạy mau!

Nàng đang muốn chạy ra, liền bị người bắt.

“Muốn chạy đi đâu?” Hần cất bước, đưa tay liền bắt được cánh tay của nàng, bàn tay giống như kim sắt, giữ chặt nàng.

“Chạy tới nơi không thấy được người!” Nàng cắn răng cắn lợi nói.

“Cái gì?” Hần dùng sức.

“Người đi mà tìm hai hồ ly tinh kia ! Tôi tìm ta làm gì. Này, người muốn kéo ta đi nơi nào?”

“Nàng tốt nhất ngoan ngoãn đi theo ta. Ta cùng nàng có món nợ lớn phải xử lý!” Hần cắn răng nói.

“Đau quá.” Nàng cước bộ lao đảo đi theo hần, giống như tù phạm bị áp giải.

Lôi Diệt Thiên xanh mặt, cũng không quan tâm có thể hay không làm đau nàng, một đường kéo nàng hướng phòng trong khách điểm đi vào.

Vừa vào cửa, hần không chút nào thương hương tiếc ngọc mà đẩy mạnh nàng vào, nàng không cẩn thận đụng phải cái bàn, đau đến cau mày.

“Người còn tới tìm ta làm cái gì? Người không phải là có hai nữ nhân kia cùng người là được rồi sao?” Nàng tức giận nói, trong giọng nói lơ đãng toát ra ghen tức.

Khóe miệng hần chậm rãi nhếch lên nụ cười tà mị. “Nàng đang ghen phải không?”

“Ta vì người ghen? Người ít làm đẹp cho mình đi!” Nàng vẫn còn vệt chết mạnh miệng.

“Nàng ——” Hần hung hăng nhìn chăm chăm nàng, giận đến nói không ra lời.

Những ngày qua vì tìm nàng, ngày đêm nào hần cũng đứng ngồi không yên, một mặt nhớ nàng, một mặt lại lo lắng nàng có thể hay không xảy ra chuyện gì.

Có thể thấy nàng vẫn là mạnh mẽ mạnh mẽ như vậy, dường như tuyệt không nhớ hần, thậm chí đem hần coi là rắn độc mãnh thú.

Điều này người không thể không nổi giận!

Hần chậm rãi tiến về phía trước, môi cơ hồ muốn dán lên nàng. “Nàng càng muốn trốn, ta càng phải dính chặt vào nàng!”

Trên người nàng truyền tới hương thơm thiếu nữ làm thức tỉnh ham muốn trong trí nhớ, hần nhớ tới ôm nàng thì giống như mặt ong, ấm áp, hương vị ngọt ngào, lại cuồng dã.

Mấy ngày nay không có ôm nàng, cùng nàng cãi vã tán tỉnh, hần chuyện gì cũng làm không tốt, ăn cũng không vô, nước cũng uống không nhiều, cảm giác cũng không ngủ được.

Đây trong đầu chỉ có nàng, chỉ muốn nàng!

“Người không có tư cách, càng không có quyền ——”

Hắn đột nhiên kéo lấy cổ áo của nàng, xấu xa nói: “Muốn quyền lợi, muốn tư cách phải không?”

A! Quả chuông cảnh báo trong lòng Giang Tiểu Mễ vang lớn. Mỗi lần hắn dùng giọng nói này nói chuyện, nàng không có kết quả tốt.

“Ngươi muốn làm gì?” Nàng bắt được hai tay của hắn, không để cho hắn di chuyển.

“Cho nàng xem một chút quyền lợi cùng nghĩa vụ của ta!”

“Không muốn. A!” Nàng hét lên một tiếng, bởi vì hắn lại thô lỗ xé y phục nàng ra, lộ ra cái yếm màu đỏ cùng hơn phân nửa da thịt trắng như tuyết.

“Ngươi xú son tặc này, trong mắt có còn vương pháp hay không?” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi trách cứ. Quan phủ này rốt cuộc có làm việc hay không chứ? Son tặc trong thành ăn hiếp tiểu nữ nhân thiện lương ngày thơ lại đáng yêu, cũng không có ai để ý quan tâm.

“Hiện tại ta không nghĩ tới vương pháp, ta chỉ có thể nghĩ tới nàng.”

“Vô si!” Nàng bật hắn một câu.

“Tóm lại, hôm nay nàng phải đem khoản nợ mấy ngày nay trả sạch.” Hắn hôm nay phải hoàn toàn có được thỏa mãn mới bỏ qua cho nàng!

“Ngươi đừng mơ tưởng.”

Nàng nghĩ muốn nắn hắn một bữa, nhưng đôi môi bá đạo của hắn đã rơi xuống, ngăn chặn nàng chửi mắng.

Nàng vùng mạnh tay dùng sức đánh hắn, vẫn không ngăn cản được hắn mạnh mẽ tiến vào trong miệng của nàng, cưỡng bách cái lưỡi đỉnh hương của nàng cùng hắn dây dưa.

“Ta muốn phạt nàng, tiểu nữ nhân luôn không nghe lời này! Phạt cái miệng nhỏ của nàng nói chuyện không tha người này. Tin tưởng ta, ta tuyệt đối sẽ làm cho nàng ngoan ngoãn nghe lời.” Môi của hắn hôn lên cổ của nàng, dùng hàm răng khê cắn, làm tâm nàng không tự chủ được cuồng loạn.

“Ta. Ta muốn hét to!” Nơi này không phải là Cuồng Phong trại, hắn không thể đối với nàng muốn làm gì thì làm!

“Nàng cho là ở chỗ này ta sẽ sợ sao?” Hắn cúi đầu lại muốn hôn nàng, lại bị nàng tránh thoát.

“Ngươi rốt cuộc coi ta thành cái gì? Muốn như thế nào liền như thế. Ngươi có hay không suy nghĩ cho ta một chút?”

“Ta vừa không có như thế nào.” Hắn ngược lại một bộ vô tội.

Hắn lại đem hết thầy đều đẩy đi sạch sẽ ? ! Nước mắt ủy khuất không nhịn được xông lên hốc mắt, nhưng nàng cố gắng không để cho nó lăn xuống.

“Tóm lại, không cho phép ngươi dùng miệng đã hôn nữ nhân khác hôn ta, không cho phép ngươi dùng tay chạm qua nữ nhân khác chạm ta, sẽ làm ta cảm thấy rất ghê tởm!” Nói xong lời cuối cùng, nước mắt của nàng cũng không cầm được nữa mà lăn xuống.

“Mèo con.”

“Không được gọi ta mèo con! Ta không phải là mèo con của ngươi! Ngươi không phải là thích hồ ly tinh lẳng lơ sao? Đi tìm các nàng đi! Thả ta ra! Xin ngươi.” Nàng ngồi chồm hồm xuống ôm lấy đầu gối của mình, khóc đến hết sức thương tâm.

Thấy nàng khóc giống như tiểu cô nương, nhưng hắn cực kỳ không đành lòng. “Tiểu Mễ.”

“Ta ghét ngươi! Ta hận ngươi! Ngươi, hái hoa tặc này, đại dâm tặc!” Giang Tiểu Mễ đã bị lửa ghen đốt cháy sạch không lựa lời nói.

Nàng đã sớm nhận thấy được mình động tâm với hắn, nàng đã yêu hắn.

Nhưng còn hắn?

Chẳng qua là đem nàng bắt về làm nữ nhân, chơi đùa một chút, một chút thành tâm cũng không có.

Nàng lấy tay lau nước mắt, đáng thương yêu cầu, “Nếu như. Nếu như ta ở trong lòng ngươi không đáng, vậy xin ngươi thả ta ra? Thả ta, giữa chúng ta sẽ không có bất kỳ quan hệ gì, đây đối với ngươi và ta đều là một loại giải thoát.”

Lôi Diệt Thiên đột nhiên đưa tay cầm hai vai mảnh khảnh của nàng, cặp mắt nóng rực lóe tia sáng, lẳng lặng nói: “Giải thoát? Cho nên nàng dùng những lời lạnh lùng như vậy? Ta đối với nàng không tốt sao? Ta cùng hai nữ nhân kia ở chung chỉ là vì tức nàng mà thôi, nữ nhân ta muốn chỉ có mình nàng, ta biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng sao?”

“Ngươi thích thế nào thì thế đó, ta có tư cách gì?” Nàng khỏ sở nói.

“Nàng có tư cách gì? Nàng có!” Hắn vội lắc lắc nàng.

“Ta có sao?” Nàng tức giận nói.

“Nàng cho là ta là loại đâm tặc chỉ biết ở trên nữ nhân sao?” Hắn cũng tức giận.

“Ngươi chính là.” Lời của nàng còn chưa nói hết, liền bị hắn kéo vào trong ngực bá đạo hôn.

“Không.” Nàng không thể mặc hắn muốn làm gì thì làm nữa! Nhưng nụ hôn của hắn nóng bỏng như vậy, lý trí của nàng lần nữa bị nụ hôn của hắn đốt tan ra.

“Nàng có thể giãy giụa phản kháng, có thể kêu to hơn, dù sao cuối cùng nàng sẽ khuất phục ở trong ngực của ta.” Hắn nói tự tin.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đột nhiên phồng hồng, “Không có khả năng.”

“Vậy chúng ta sẽ thử một chút!” Trong mắt hắn lóe ra tia hưng phấn. “Hơn nữa nàng hại ta mấy ngày nay không có cách ngủ ngon, cho nên nàng phải ngủ cùng ta.”

“Ta nói rồi, muốn bồi ngươi ngủ ngươi có thể đi tìm người khác.”

“Ta không muốn. Ta chỉ muốn ngủ cùng nữ nhân ta yêu.”

Lời của hắn làm nàng sùng sốt một chút, trong đầu nhất thời không phản ứng kịp.

Hắn vừa nói nữ nhân hắn yêu là nàng?

Nàng vẫn còn suy tư lời của hắn, hắn đã áp lại thân thể mềm mại của nàng, cũng nhanh chóng cõng xuống y phục trên người nàng.

“Dừng tay.” Nàng lắc đầu, lại không ngăn cản được bàn tay to của hắn che trên ngực ngực tròn trịa của nàng, tà tứ vuốt ve, ngón tay trêu chọc nhũ hoa phồng hồng, để cho nàng không nhịn được phát ra tiếng thờ gấp.

“Ngươi. Ngươi mới vừa nói.”

“Ta hiện tại không muốn nói, ta chỉ muốn yêu nàng thật nhiều.” Hắn cúi đầu xuống ngậm nhũ hoa run rẩy của nàng.

“A.”

“Ta rất nhớ, rất nhớ nàng. Nàng biết không?” Hơi thở ấm áp của hắn phun trên ngực nàng, càng làm nàng thêm khó thở, nhịp tim tăng nhanh.

“Ngươi đừng như vậy.” Nàng suy yếu la hét, muốn giãy giụa, nhưng thân thể nặng nề bèn chắc của hắn ngăn chặn nàng, nàng căn bản không phản kháng được, cũng vô lực phản kháng.

“Nàng biết là nàng không phản kháng được ta.” Thanh âm hắn trầm thấp mang theo khát vọng vô hạn, bàn tay dùng dùng lực nhẹ lời kéo, ngón tay còn nhẹ nhàng cạo trên điểm nhỏ nhô ra của nàng.

Từng trận khoái cảm mãnh liệt len qua tứ chi, nàng theo bản năng giãy dụa một cái.

Nàng vừa động, ngọn lửa dục vọng trong nháy mắt lan tràn thành đại hỏa, càng không thể thu mang.

“Đừng như vậy. Ngươi ép ta không thở nổi.” Nàng nhẹ nhàng cầu khẩn.

“Như vậy làm nàng không thoải mái sao?” Bàn tay thô ráp của hắn mon men mỗi một tác da thịt mịn màng của nàng, thanh âm trầm thấp ở trước ngực nàng vang lên, “Như thế nào, rất thoải mái chứ?”

Nam nhân đáng giận, dùng mỹ nam kế! Nhưng. Nàng cũng vô cùng hưởng thụ.

“Tiểu Mễ, nàng là của ta! Chỉ thuộc về một mình ta!”

“Mới không.” Nàng mở ra hai mắt tràn đầy tình dục, đón nhận hắc mâu sáng như sao của hắn.

Trong lúc nhất thời, tất cả tự ái, phòng bị, phản kháng giống như là băng gặp phải lửa, tan rã hầu như không còn.

“Bất kể nàng có muốn hay không, ta đều muốn cưới nàng, muốn nàng làm áp trại phu nhân của ta!”

“Cái gì?”

Hắn. Muốn cưới nàng?

Giang Tiểu Mễ muốn hỏi rõ ràng, nhưng tay của hắn đã đi tới giữa hai chân nàng, tách hai chân bạch ngọc của nàng ra, để cho cánh hoa mềm mại không

chút nào cất giữ, nở rộ ở trước mặt hắn.

“Không.” Nàng e lệ muốn kháng cự, nhưng là nam nhân đã cúi đầu, cái lưỡi nóng thân mật liếm láp khe nhỏ ngọt ngào kia, đưa tới từng trận khoái cảm xông lên đầu.

“A.” Toàn bộ lý trí bị dục vọng bao phủ, nàng nặng nề thở gấp, ngọc thủ vô ý thức vuốt ve hắn.

Đầu lưỡi Lôi Diệt Thiên không ngừng đi tới, thử dò xét, một mặt hút ái dịch chảy ra như thủy triều, vừa dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn hoa hạc nhạy cảm của nàng.

Giang Tiểu Mễ toàn thân tràn đầy khoái cảm trước nay chưa có. Mặc dù tư thế này làm người ta mặt đỏ tới mang tai, nhưng nàng cảm giác thật thoải mái.

“A.” Nàng vong tình phát ra tiếng rên rỉ mất hồn, truyền vào trong tai hắn như một liều thuốc thúc giục.

“Muốn ta sao?”

Muốn, rất muốn! Nàng hi vọng hắn có thể nhanh một chút đoạt lấy nàng, dẫn dắt nàng đến dục giới.

“Thiên. Đừng hành hạ ta nữa.” Nàng đáng thương cầu xin, sắp bị dục vọng cuồng mãnh bao phủ.

Nghe được nàng cầu khẩn, hắn cũng không nhẫn nại nữa.

Hắn cỡi y phục ra, lộ ra thân thể phái nam cường tráng xinh đẹp, đặc thù giữa hai chân phái nam cũng đã đứng lên, hung mãnh vô cùng.

Hắn chống đỡ khát vọng của hắn trước huyết nhỏ ẩm ướt ẩm áp, dùng lực đi vào —

“A.” Nàng nhẹ bật ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Hắn rõ ràng nhìn nàng chịu đựng, vẻ mặt xấu hổ lại mang theo khát vọng vô cùng, vẻ mặt như vậy đồng thời thỏa mãn cùng chinh phục hắn, hắn không nhận được ở trên môi của nàng rơi xuống cái hôn, nàng cũng vòng hai tay ở cổ hắn, nhiệt tình nghênh hợp hắn.

Bắt đầu vận động, mồ hôi cùng ái dịch giao dung, lông mày nàng hơi nhíu, môi đỏ mọng phát ra từng tiếng rên rỉ vừa dâm dăng vừa đáng yêu.

Lôi Diệt Thiên dùng tất cả để lấy lòng nàng, cái miệng cũng càng lúc càng tăng nhanh tốc độ, hai tay cùng lúc vuốt ve ngực trắng nõn.

Mãnh liệt đồng thời bị kích thích như thế làm nàng hoàn toàn không thể nói, chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng vong tình.

Bỗng chốc, nàng thét lên chói tai, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, leo lên đến đỉnh cực lạc —

Nhưng Lôi Diệt Thiên cũng không dừng lại, nàng chỉ có thể toàn thân vô lực nằm ở trên giường, mặc cho hắn một lần lại một lần đoạt lấy.

“Thiên. A. Không cần.” Trên người nàng tràn đầy mồ hôi, cả người bị khoái cảm vô hạn bao vây, đã không biết đạt tới mấy lần cao trào.

Bàn tay Lôi Diệt Thiên vươn ra nắm lấy hai luồng tròn mềm đung đưa, tùy ý ở trong cơ thể nàng chạy nhanh, ở cuối cùng mãnh liệt ra vào, hô lên tiếng lòng của mình —

“Mèo con, ta yêu nàng!”

Thỏa mãn, hắn buông lỏng nằm ở trên người nàng, mà nàng cũng quyến luyến cảm giác chặt chẽ cùng hắn, còn có sức nặng cùng mùi của hắn.

“Lôi Diệt Thiên, người nói thật cho ta.” Nàng mắt híp ném ra một câu.

“Ừ?” Hắn thỏa mãn chôn ở cổ của nàng, “Nói thật cái gì?”

“Nói. Nói.” Nam nhân này không muốn thừa nhận sao? Nàng vừa mới nghe rõ ràng hắn nói yêu nàng.

“Nói ta yêu nàng, ta muốn cưới nàng, nàng nhất định gả cho ta?” Hắn vừa nói vừa ở cổ của nàng rơi xuống liên tiếp cái hôn.

Giang Tiểu Mễ tự nói với mình không thể khóc, nhưng nàng vẫn không nhận được trong lòng cảm động.

“Tiểu Mễ?” Hắn cảm nhận được nàng có cái gì không đúng, muốn ngẩng đầu lên nhìn nàng một chút, nhưng nàng dùng sức ôm lấy hắn, không để cho hắn nhìn thấy mặt của nàng.

“Tiểu Mễ, nàng đang khóc sao?”

“Không có.” Một tiếng của nàng đã sớm tiết lộ hết thảy.

Hắn quay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đau lòng vì nàng lau lệ. “Ta nói ta yêu nàng, ta muốn cưới nàng, nhưng nàng lại khóc. Tại sao?”

Nàng nào biết tại sao? Nàng chỉ biết là trong lòng tràn đầy cảm động, nước mắt không nhịn được.

“Chẳng lẽ. Nàng không muốn?” Hắn chớp mắt một cái, nhìn chăm chú vào nàng, bây giờ rất sợ nàng sẽ nói ra lời cự tuyệt.

“Cho dù nàng không thương ta, ta cũng mặc kệ! Ta ——”

Nàng đột nhiên ôm lấy cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở cổ của hắn, “Ta yêu người.”

“Tiểu Mễ?”

“Ta yêu người! Yêu người yêu người.” Nàng nói một hơi nhiều lần, đôi mắt ngập nước lóa ra tia sáng mê người, gương mặt hồng hồng xấu hổ mang theo nụ cười e lệ.

A! Nữ nhân đáng yêu như thế, hắn thật là yêu chết nàng!

“Ta cũng yêu nàng! Yêu nàng yêu nàng.”

Nguyên buổi tối, hai người yêu nhau cứ vô vị như vậy —— Ách, nói lời ân ái ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

au ba ngày, hai người trải qua cuộc sống ao ước như thiên tiên. Ban ngày hắn mang nàng đi chơi khắp nơi, buổi tối hai người còn lại là nhiệt tình triền miên. “Son Đại vương, chúng ta lúc nào thì thành thân?” Giang Tiểu Mễ vui ở trong ngực hắn, hưởng thụ đích thân hắn vì nàng bóc vỏ, ăn ở trong miệng, ngọt ở trong lòng.

“Chúng ta trở về liền lập tức thành thân.”

“Có thật không?”

“Sự thực, là giả.”

Khuôn mặt tươi cười của nàng lập tức trầm xuống, dùng sức đẩy hắn ra, ô ô khóc nói: “Ta biết! Đàn ông các người đều là có mới nói cũ. Ta còn tưởng rằng người sẽ không giống như vậy, không nghĩ tới cả thiên hạ đều là một đám quạ đen! Ta hôm nay coi như đã nhìn rõ người.”

Hắn đột nhiên ôm chặt nàng, “Nàng chỉ thích suy nghĩ lung tung.”

“Ta nào có?” Nàng biu môi muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn không những không buông ra, còn ôm chặt hơn.

“Ta còn chưa nói hết. Ta nói trở về mới thành thân là giả, hiện tại cùng nàng động phòng mới là thật.” Nói xong, hắn ở trên mặt nàng lại hôn lại hôn, chọc cho nàng ha ha cười không ngừng.

“Nuông tử, chúng ta tới thân thiết.”

“Không muốn nữa! Ban ngày.” Nàng thẹn thùng nói, đầu cúi thật thấp, rất ra vẻ bộ dạng tiểu cô nương.

“Thật không muốn? Vậy coi như.” Hắn nghĩ, lại phát hiện tay áo của mình bị nắm thật chặt, hắn cúi đầu vừa nhìn, phát hiện tay nhỏ bé của nàng bắt hắn.

“Tiểu Mễ?” Hắn nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng, “Có muốn không?”

Chết tiệt! Đồ đáng ghét. Trước kia bất kể nàng có muốn hay không, hắn không phải luôn ép buộc, nào có khách khí như hôm nay?

Nàng liếc hắn một cái, làm hắn cười ha ha.

Hắn ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói với nàng: “Vậy chúng ta trở về phòng đi !”

“Ừ.” Nàng thẹn thùng gật đầu.

Nàng biến thành một nữ nhân dân đảng. Hết thầy đều là hán làm hại!

Nhưng, nàng kháng cự hán không được.

Nàng muốn hán, nàng cần hán, nàng khát vọng hán.

Nằm dài trên giường, nàng liền ôm lấy hán, đem môi đỏ mọng áp lại hán.

“Nhất định là do rượu!” Nàng đem tất cả cử chỉ khác thường đổ cho vừa mới uống rượu.

Lôi Diệt Thiên ở trong lòng cười thầm con mèo nhỏ sĩ diện này, nhưng hán yêu nàng như thế, muốn cả đời cùng nàng ở chung một chỗ.

“Mèo con, ta yêu nàng.” Hán chống vai của nàng lăm bắm nói nhỏ, giọng nói tràn đầy tình cảm.

“Ta cũng yêu ngươi.” Nàng ưm hưởng ứng, vong tình cùng hán bước vào thế giới nhân tình.

Kể từ khi xác định tâm ý của nhau, nàng ở phương diện này không hề cự tuyệt hán nữa, thậm chí giống như cô gái nhỏ, vẫn muốn hán dạy nàng một chút tư thế tương đối đặc biệt, để cho nàng khai mở nhãn giới.

“Ta cuối cùng có một ngày sẽ bị nàng ép buộc.” Hán nặng nề thở dài một cái, đối với nàng vừa yêu lại không thể làm gì.

Nàng không vui chu cái miệng nhỏ. “Không thích thì thôi!”

Lại dám nói như vậy? Muốn chết!

Nàng muốn đứng dậy, lại bị hán kéo trở về, không để cho nàng đi. “Tiểu Mễ.”

“Trừ phi ngươi làm ta vui vẻ.”

“Làm nàng vui thế nào?”

Nàng nghiêng đầu nhỏ rất nghiêm túc, đột nhiên quát to một tiếng. “Ta muốn ăn gà nướng ngươi tự mình đi mua!”

“Cái đó phải đi Thành Tây mua!” Hiện tại hán đã dục hóa đốt người, nào có có thể lại đi Thành Tây giúp nàng mua gà nướng!

“Không chịu sao?” Nàng đá mắt mèo nhìn hán, “Thì ra ngươi căn bản cũng không yêu ta!”

Hán vừa bực mình vừa buồn cười. Như vậy coi như không thương nàng sao? “Ngày mai ta bồi nàng đi ăn. Hiện tại ta ——”

“Ta phải ăn bây giờ!”

Hán trừng nàng, nàng cũng dùng sức trừng lại, hai người tròn mắt nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng, Lôi Diệt Thiên nặng nề thở dài một cái.

“Được, ta đi mua.”

Vì ái ân, dù khổ cực thế nào cũng phải đi. Hơn nữa vạn nhất nàng giận thật, không cùng hán thân thiết làm sao bây giờ? Hán cắn răng một cái, ba bước cũng biến thành hai bước chạy ra bên ngoài, chọn con ngựa yêu thích của hán xông thẳng Thành Tây.

Qua một canh giờ ——

“Mua về rồi!”

Giang Tiểu Mễ nghe được thanh âm của hán, vui vẻ xông lên trước, “Oa! Thật giỏi. Thiên, ta biết ngươi yêu ta nhất!” Nàng vui vẻ ở trên môi hán in lại một nụ hôn nóng bỏng.

Lôi Diệt Thiên lộ ra nụ cười, đưa tay muốn ôm nàng ——

“Nếu như có thể được uống nữ nhi hồng thượng đẳng ở Thành Đông thì càng tuyệt.” Ánh mắt cầu xin của nàng lại rơi vào trên người hán.

“Ta đi mua.” Hán chấp nhận ra ngoài.

Ai bảo hán yêu nàng đây? Cực khổ nữa cũng đáng giá.

Giang Tiểu Mễ đứng ở cửa chăm chú nhìn vào bóng lưng hán rời đi, lại nhìn con gà nướng ở trên bàn, mùi thơm hấp dẫn kia truyền vào trong mũi nàng, giống như mùi của hạnh phúc.

Nàng chỉ muốn thử một chút hán có yêu nàng nhiều, cung chịu nàng nhiều không, mà bây giờ, nàng không cần hoài nghi nữa.

Khóe miệng nàng nâng lên nụ cười ngọt ngào.

Nàng ngoan ngoãn ngồi ở trước bàn chờ hán trở về, chờ hai người cùng nhau ăn sạch con gà này, uống nữ nhi hồng xong, sẽ cùng hán thân thiết.

Nhưng, nàng chờ, thế mà đợi đến ngủ thiếp đi.

Cuối cùng, nam nhân bị bắt đi mua rượu đã trở về.

Lôi Diệt Thiên vừa vào cửa, đập vào mắt chính là hình ảnh nàng ngủ vô cùng ngây thơ, vốn là oán khí trong nháy mắt này biến mất vô ảnh vô tung.

Ai! Tình yêu ơi tình yêu, thật là hại chết nam nhân.

Hán rón rén đến gần, ôm ngang nàng,

Giang Tiểu Mễ bởi vì động tác của hán khẽ mở đôi mắt mơ mơ màng, “Ngươi về rồi!”

“Ừ. Nàng muốn gì ta giúp nàng mua về. Ta nói cho nàng, đừng cho rằng ta yêu nàng, mà nàng có thể muốn làm gì thì làm. Ta.”

Hán lời nói còn chưa nói xong, Giang Tiểu Mễ đã kéo cổ hán xuống cho hán một cái hôn thâm tình. “Ta cũng vậy thật yêu thật yêu thật yêu ngươi.”

Lời của nàng như ánh sáng ấm áp, sưởi ấm trái tim hán, cũng hóa đi bất mãn vừa mới ở trong lòng.

Hán đặt nàng ở trên giường, nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, sờ sờ đầu của nàng, rất ôn nhu nói: “Mèo con, ngoan ngoãn ngủ đi.”

Thấy nàng ngủ, hán in lại trên trán nàng một cái hôn cung chiều, sau đó lại trở về trước bàn.

Mùi gà nướng thơm xông vào mũi cùng mùi rượu nữ nhi hồng làm cho hán thực thèm, hán cũng không nghĩ quá nhiều, hai ba lần liền đem con gà kia xé ăn sạch vào bụng.

Gà nướng nhà này ăn ngon thật!

Còn có nữ nhi hồng thượng đẳng, vừa thơm vừa nguyên chất!

Nhưng vào lúc này —

“Ngươi. Ngươi ngươi ngươi.”

“Tiểu Mễ?”

Chỉ thấy Giang Tiểu Mễ tức giận vọt tới trước mặt hán nhìn trên bàn đầy xương gà, còn có nữ nhi hồng bị hán uống sạch.

Nàng một tay đoạt lấy, uống sạch. “Không cho ngươi uống!”

Lôi Diệt Thiên sừng sốt một chút, “Mèo con, nàng không được uống rượu, sẽ say.”

“Ta dễ say như vậy sao? Từ lượng của ta kém như vậy sao?” Nàng vừa nói hé ra khuôn mặt nhỏ càng ngày càng hồng.

“Mèo con.”

“Ngươi xấu xa! Ngươi đem gà của người ta ăn sạch, trả lại cho ta!” Nàng vọt tới trước mặt hán, vung mạnh tay đánh vào ngực hán. “Trả ta trả ta.”

“Trả nàng thì trả nàng!” Hán kéo nàng vào ngực, sau đó ôm lấy nàng sai bước đi về phía giường, đặt nàng ở trên giường, dùng thân thể ngăn chặn nàng. “Nàng muốn ăn gà, vậy ta cũng có! Tối hôm nay tha hồ nàng ăn!”

Giang Tiểu Mễ cảm thấy mặt mình thật là nóng. Người nam nhân này! Dám ở trước mặt thiếu nữ xinh đẹp ngây thơ như nàng nói những lời hai nghĩa mắc cỡ chết người này!

“Ngươi ít làm đẹp cho mình thôi, ngươi lại ăn.” Ai a, nàng nói cái gì vậy?

Chết tiệt! Nàng thật đã bị lây nhiễm hán.

“Không biết, nàng thử một chút.” Hán dụ dỗ, ở bên tai nàng nhẹ nhàng thổi khí, làm nàng toàn thân tê dại.

“Không muốn.” Nàng cố gắng tránh gương mặt tuấn tú không ngừng đến gần. Nàng mới không trúng mỹ nam kế của hán!

“Ta bảo đảm nàng ăn rồi còn muốn ăn nữa.”

“Không cho phép ngươi nói nữa!” Nàng xấu hổ khước từ, rượu còn trong cơ thể nhanh chóng phát huy tác dụng, cả người nàng thấy bay bổng.

“Tiểu Mễ, mau lại đây ăn ta đi!” Hấn yêu cầu.

“Không muốn nữa.” Nàng lúng túng uốn éo người.

Nàng vừa uốn người một cái, hấn lập tức như hồ điệp nhào tới.

“A!”

Giang Tiểu Mễ đầu tiên là phát ra một tiếng thét chói tai, kế tiếp là tiếng thờ đốc đứt quãng.

Sáng sớm hôm sau —

“Giang cô nương, có người muốn gặp nàng.” Điểm tiểu nhị ngăn cản nàng chuẩn bị cùng Lôi Diệt Thiên trở về Cuồng Phong trại.

“Là ai?” Ai muốn gặp nàng?

“Là ta.”

Một thanh âm rất quen tai từ cửa phòng truyền đến, nàng ngẩng đầu lên. Lại thấy người cả đời này nàng không muốn thấy nhất —

Mẹ kế nàng!

“Tiểu nhị ca, cảm ơn.” Nàng đưa chút ngân lượng cho tiểu nhị.

“Hừm! Giàu rồi sao?”

Mẹ kế nhìn thấy nàng rộng lượng như vậy, trong lòng có thể nói là đủ điều.

“Ban đầu ngươi mang tất cả tiền bạc đi, bỏ lại một mình ta, ngươi thật đúng là không có lương tâm!”

Giang Tiểu Mễ lạnh lùng cười một tiếng, “Những tiền kia vốn là của ta. Hơn nữa, là bà bắt nhân với ta trước, đừng trách ta bất nghĩa. Dù sao bà cũng hiểu được cách sinh tồn, không phải sao?”

Mẹ kế tức giận nhìn chằm chằm Giang Tiểu Mễ. Từ đầu bà đã không thích đứa trẻ này, hận không thể tróc da của nàng, ăn thịt nàng!

“Đúng vậy, nếu không ta sao có thể đứng ở trước mặt ngươi nói chuyện. . . . Ta nói con gái à, trong thời gian ngươi không có ở đây, nương của ngươi đã hao hết khổ cực cùng cố gắng, rốt cục cũng có thành quả nho nhỏ.”

“Bà thì có thành quả gì chứ?” Nàng đối với những lời của mẹ kế thật coi thường. “Bất quá bà cũng không cần nói cho ta biết, ta cùng bà đã không có quan hệ. Không có chuyện gì, mời bà về cho.” Nàng đi về phía cửa, chò tiền khách.

Mẹ kế cũng không đơn giản như vậy bỏ qua nàng. “Ta nói con gái, ta thì không sao, bất quá là ngươi có chuyện.”

“Ta có chuyện gì?”

“Ngươi còn nhớ vị đại gia lúc đầu phải gả cho không? Hấn chẳng những không ngại ngươi đào hôn, còn nói chỉ cần ngươi hồi tâm chuyển ý, hấn cũng không đòi lại những sính kim kia nữa.”

“Ta nói rồi, ta chưa từng có đáp ứng hôn sự này. Người nào đáp ứng người đó tự đi gả!”

Cặp mắt mẹ kế đột nhiên mở to, thanh âm trở nên bèn nhọn, “Chẳng lẽ ngươi tình nguyện làm vật cho son tặc kia tiết dục? ! “

Giang Tiểu Mễ sắc mặt trắng nhợt, giận đến nghiến răng, “Chúng ta sắp thành thân rồi, chàng yêu ta!”

Mẹ kế lạnh lùng cười một tiếng, “Ngươi ít tự mãn đi! Nếu như hấn yêu ngươi, còn có thể đi Hoa Văn Lâu tìm hoa văn liêu sao?”

“Hoa Văn Lâu gì?”

“Nó là kỹ viện chuyên để nam nhân vui đùa, mà theo đúng lời nói thì nam nhân yêu ngươi hiện đang ở đó!”

“Ta không tin! Bà tận mắt nhìn thấy sao?”

“Dĩ nhiên. Bởi vì Hoa Văn Lâu là ta mở!”

“Bà. Bà cố ý nói láo, chia rẽ tình cảm chúng ta!” Nàng sẽ không để bị lừa gạt dễ dàng như vậy.

“Không tin? Đi với ta xem một chút chẳng phải sẽ biết?”

“Được, ta cùng bà đi!” Nàng không tin nam nhân kia thật dám đối đãi với nàng như vậy!

“Tiểu Mễ, chúng ta đi thôi! Ta mua cho nàng rất nhiều phấn son.” Thanh âm Lôi Diệt Thiên đột nhiên biến mất. Người đâu?

Hắn nhìn bên trong nhà bọc quần áo đang chuẩn bị được một nửa, dự cảm bất tường ở trong lòng nổi lên.

Hắn lập tức xông ra. “Người đâu!”

Một đám hắc y nhân vô thanh vô tức xông ra, “Có thuộc hạ!”

“Lập tức tìm ra Giang cô nương!”

“Dạ!”

Lôi Diệt Thiên biết lần này nàng không phải là chạy trốn, bởi vì hắn đều muốn cùng nàng thành thân.

Hắn cảm thật chặt hộp phấn mua cho nàng. Nàng ngàn vạn lần đừng có chuyện gì ngoài ý muốn.

Hắn đã không thể không có nàng.

Đi theo mẹ kế muốn tới bắt kẻ thông dân, Giang Tiểu Mễ đi tới một gian nhà kẻ hoa lâu, dọc theo đường đi phương khách đến tìm những thứ kia cười đăm chiêu với nàng, làm cho nàng thật muốn móc mắt bọn họ ra.

Nhưng nàng nhịn xuống, trước tìm được Lôi Diệt Thiên hãy nói.

“Người đâu?” Nàng vội vàng hỏi.

Mẹ kế cười rất âm hiểm, làm Giang Tiểu Mễ cảm thấy có cái gì không đúng, tựa hồ có âm mưu gì đang tiến hành.

Nàng cũng không nói thêm nữa, xoay người muốn rời đi, nhưng mẹ kế nhanh hơn một bước chặn lại đường đi của nàng.

“Đi đâu? Ngươi không muốn nhìn xem bộ dạng tên son tặc trên hoa ghẹo nguyệt sau lưng nàng?”

“Không muốn. Ta và hắn muốn thành hôn, giữa phu thê là phải tin tưởng lẫn nhau.”

“Tin tưởng?” Mẹ kế khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Bà không hiểu, ta cũng không trách bà. Dù sao bà và cha ta ngay cả tình cảm cũng không có, chớ nói chi là tín nhiệm lẫn nhau.” Giang Tiểu Mễ toan tính nói, làm mẹ kế giận đến trên mặt lúc trắng lúc xanh. “Cho dù hắn ở bên trong, ta tin cũng là có nguyên nhân. Cho nên ta muốn đi về.”

Nàng muốn bước một bước nữa, lại vẫn bị mẹ kế ngăn trở. “Thật không nghĩ tới ngươi lại tin tưởng hắn như thế. Xem ra nha đầu chết tiết nhà ngươi là thật tâm thích son tặc giết người không chớp mắt đó!”

Giang Tiểu Mễ nhún nhún mi, “Ta không giống bà.”

“Ngươi!” Ngươi thật đúng là một nữ hài sống chết còn không biết ngậm miệng lại! Bất quá. Hắc hắc! Ngươi cũng không chắc ý được bao lâu!

“Ngươi nơi nào cũng không được đi. Đi vào cho ta!” Mẹ kế nói xong, hung hăng đẩy nàng vào trong một gian phòng.

Giang Tiểu Mễ bị bà ta đẩy như vậy, mạnh mẽ ngã vào bên trong nhà, té lăn trên đất, đau đến nàng kêu thành tiếng.

“Hắc hắc! Tiểu mỹ nhân của ta, ta đã đợi nàng thật lâu.”

Giang Tiểu Mễ ngẩng đầu nhìn lên, mặt liền biến sắc. “Ngươi là ai?”

Chỉ thấy một lão nhân vừa già vừa xấu xí cười rất đậm đàng, “Ngã có đau không? Ta đỡ nàng.”

“Không được chạm vào ta! Ngươi là ai?” Giang Tiểu Mễ đề phòng hỏi.

“Hắn chính là người ngươi phải thành thân đó!” Mẹ kế ở sau lưng nàng lạnh lùng nói, không có hảo ý nhìn nàng.

Giang Tiểu Mễ vội vàng đứng lên, nhìn mẹ kế một chút, lại nhìn lão nam nhân có thể đáng làm cha nàng.

“Thì ra thật sự là bà đang gạt ta!” Nàng lớn tiếng kêu.

Mẹ kế lạnh lùng cười, sau đó quay đầu đối với lão nam nhân kia nói: “Đại gia, tiểu tân nương đã mang đến cho ngài. Nàng muốn cưới hay không cũng không còn quan hệ, bắt quá tiền của ngài cho không thể thu hồi đó!”

“Dĩ nhiên! Bắt quá ta trước phải chơi hòa vốn mới được!”

Đủ rồi! Hai người không biết xấu hổ này lại coi nàng thành vật phẩm!

“Ai dám đụng một sợi lông của ta, ta sẽ cho hắn chết rất thảm!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, xoay người muốn rời khỏi nơi ghê tởm này.

Nhưng nàng mới đi mấy bước, lại cảm thấy một hồi quay cuồng — “Bà làm gì với ta? !”

“Ồ trong kỹ viện, vì để cho khách nhân cùng nữ nhi của ta vui vẻ được tận hưởng, sẽ đốt hương có tác dụng kích thích.”

“Vậy tại sao bà không sao?”

“Ta có ăn giải được! Đừng lo lắng, loại hương này đối với người không có gây hại.”

“Đừng hòng.” Cho dù phải bỏ đi, nàng cũng muốn bỏ khỏi nơi này!

“Tiểu mỹ nhân, chớ phản kháng. Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta!” Lão nam nhân ôm cổ nàng, hơi thở ghê tởm phun trên mặt nàng, làm nàng buồn nôn.

“Người cút ngay!” Nàng dùng một tia khí lực cuối cùng đẩy hắn ra, nhưng đi chưa được mấy bước liền bị mẹ kế đẩy vào trong ngực lão nam nhân kia.

Lão nam nhân vội vàng ôm lấy thân thể thơm mát của nàng, ôm thật chặt, không buông ra.

“Đại gia, từ từ hưởng thụ!” Mẹ kế vừa nói, còn xấu xa nhìn Giang Tiểu Mễ một cái, dương dương đắc ý cười với nàng, sau đó ra khỏi phòng, vẫn không quên khóa trái cửa phòng.

“Canh kỹ cho ta, không được để cho bất luận kẻ nào vào quấy rầy!” Bà ta lạnh lùng ra lệnh quân nô.

Hừ! Giang Tiểu Mễ, người hại ta thảm như vậy, hôm nay chính là báo ứng của người!

Mẹ kế càng nghĩ càng vui vẻ, không tự chủ được nở nụ cười.

Đột nhiên, một người bóng người cao lớn ngăn trước mặt bà, dọa bà giật mình.

“Ai a, người muốn hù chết người sao?” Bà sợ đến vỡ ngực.

Chỉ thấy đối phương nhanh chóng rút kiếm đặt trên cổ bà, lạnh lùng hỏi —

“Thê tử của ta ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Không được.” Giang Tiểu Mễ cố gắng giãy giụa, nhưng nàng toàn thân mềm yếu, căn bản không làm được gì.

“Tiểu mỹ nhân, đừng phản kháng nữa, nàng càng giãy dụa, càng làm được tác dụng nhanh hơn.” Lão nam nhân ôm nàng lên giường, đắp đui nói.

“Người không được đụng ta, nếu không ta liền cắn lưỡi tự vẫn, biến thành quỷ ác tới tìm người!” Nàng cố gắng duy trì lý trí, muốn cho hắn giữa đường bỏ cuộc.

Chẳng qua là, sắc dục hun tâm lão nam nhân kia sao nghe lọt?

“Đã như vậy, ta không thể làm gì khác hơn là trói nàng lại.” Lão nam nhân cười thật hạ lưu.

“Đừng”

Giang Tiểu Mễ dù có ngàn vạn không muốn, cũng chỉ có thể giống như oa nhi mặc cho hán định đoạt. Nước mắt nhệch nhả trào ra vành mắt nàng, muốn rơi xuống.

“Ngươi nam nhân đáng chết này, già như vậy còn muốn sao? Ngươi ở trước mặt ta gắng sức đã là xấu hổ rồi, ta sẽ cười chết ngươi, ta còn ra ngoài loan truyền, đến lúc đó — Uhm”

Nàng nói trúng nhược điểm của hán, cho nên hán thẹn quá thành giận dùng vải nhét miệng của nàng, không để cho nàng nói thêm nữa.

“Ta vốn còn muốn nghe một chút thanh âm yêu kiều dâm đãng của nàng, bất quá nàng mở miệng là không đáng yêu Đúng rồi, ngay cả ánh mắt cũng mơ hồ, như vậy mới kích thích!”

Cái gì thanh âm dâm đãng yêu kiều? Không có mắng tổ tông mười tám đời nhà ngươi đã rất khách khí rồi! Giang Tiểu Mễ ở trong lòng rộng to, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Ô! Nàng nhớ tới lần đầu tiên của mình cũng bị xú sơn tặc đó trói chặt. Cũng là trói chặt, nhưng đối tượng khác nhau nhiều như vậy, nàng thật sự cảm thấy sống không bằng chết!

Lôi Diệt Thiên, mau tới cứu ta.

Vào giờ phút này, bất kể nàng kiên cường như thế nào nữa, nước mắt tức giận và xấu hổ cứ liên tục rơi xuống.

Lão nam nhân kéo đai lưng nàng ra, hai tay cởi áo khoác nàng, lộ ra cái yếm màu trắng cùng bờ vai trắng mịn, ôm trọn bộ ngực rất tròn tạo thành đường cong mê người.

“Hắc hắc! Tiểu mỹ nhân, da nàng thật là trắng. . . .”

Giang Tiểu Mễ nhắm mắt lại, muốn cắn lưỡi tự vẫn, nhưng không có biện pháp.

Lão nam nhân dùng sức tháo cái yếm của nàng ra, còi tiết khổ màu trắng, nữ thể lung linh trong nháy mắt hiện ra trước mắt hán.

Da thịt kia trắng nõn mà non mịn, như ôn ngọc thượng hạng, không có chút tỳ vết nào, tinh xảo đặc sắc.

Ôm trọn ngọc phong pháp phòng không ngừng, phía trên điểm thêm hai tiểu hồng làm người ta muốn cắn một miếng. Cái bụng bằng phẳng, hai chân thon dài, còn có nơi bí mật làm người ta nghĩ xa xôi. Có thể nói là vu vật khó gặp!

“Ta quả nhiên không có nhìn nhìn lầm, hoa này thật đáng giá! Tiểu mỹ nhân, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, ta. Chờ một chút.”

Hán muốn trước ăn một thứ trắng dương gì đó, để làm nàng chết đi sống lại, mới không bị nàng coi thường!

Lão nam nhân xoay người, lấy bình thuốc ở trên bàn uống một viên dược hoàn, muốn tìm nước trà lại không tìm được.

Hán lập tức vọt tới cửa phòng, mở cửa ra gọi người —

Nào biết cửa vừa mở ra, thì có một cái tay ghim chặt cổ của hán, tiếp có người hung hăng đập đầu hán một cái —

Ô.

Bên trong nhà truyền tới tiếng một cô gái nức nở nghẹn ngào.

Lúc này, cửa bị người đẩy ra, lập tức đóng lại.

Ô ô. Lôi Diệt Thiên, mau tới cứu ta Giang Tiểu Mễ trong lòng điên cuồng la khóc, như thế nào cũng tránh thoát không được.

Nàng cảm thấy chỉ hoảng sợ cùng thống khổ trước nay chưa có, kế tiếp càng thêm đủ nhệch nhả để nàng cắn lưỡi tự vẫn —

Đáng hận chính là, nàng ngay cả cơ hội cắn lưỡi tự vẫn cũng không có!

Trời ạ! Ai tới cứu nàng.

Vừa lúc đó, một đôi bàn tay sờ lên ngực của nàng, vuốt ve trên bộ ngực sữa của nàng.

Không! Không muốn! Giang Tiểu Mễ trên mặt hiện đầy kinh hoàng, nước mắt nhệch nhả không nhịn được lăn xuống.

Đột nhiên, nam nhân ngậm tiểu anh đào của nàng mà mút, một tay kia xấu xa đưa vào giữa hai chân nàng.

“Ư.”

Nàng không ngừng lắc đầu, nhưng nàng bị trói chặt căn bản không cách nào ngăn cản hấn xâm lấn.

Lôi Diệt Thiên, xú sơn tặc, ngươi ở đâu? Mau tới cứu ta. Giang Tiểu Mễ ở trong lòng liễu chết reo hò, hi vọng con ác mộng này có thể nhanh một chút tỉnh lại..

Ngón tay của nam nhân ở giữa hai chân nàng mon trón, muốn trêu chọc ra ham muốn ẩn núp. Mặc dù Giang Tiểu Mễ có ngàn vạn không muốn, nhưng bản năng của thân thể không nghe nàng.

Nàng cả người không ngừng run rẩy, mặt đỏ bừng, giữa hai chân chậm rãi chảy ra ái dịch trong suốt.

Nam nhân vuốt ve cánh hoa của nàng, không ngừng kích thích ra nhiều ái dịch hơn, ngón giữa thỉnh thoảng cắm vào hoa kính của nàng.

“Ưm——” Nàng rên lên một tiếng, nước mắt chảy nhiều hơn. Lý trí của nàng liễu chết kháng cự, nhưng bị mê hương khống chế thân thể lại bị hấn trêu đùa làm cho chủ động nghiêng hợp, khoái cảm mãnh liệt lan tràn toàn thân.

Không! Nàng tại sao có thể có phản ứng?

Cả đời này, nàng chỉ biết có phản ứng với xú sơn tặc đó, bởi vì nàng thương hấn, cho nên sẽ khát vọng hấn, muốn hấn, mà thân thiết cũng là chuyện hạnh phúc nhất trong thiên địa.

Nhưng, đối với những nam nhân khác. Tuyệt đối không thể!

Nhưng theo hấn mút nhũ hoa của nàng, đồng thời ngón tay ở trong tiểu huyết nàng ra vào, xuân dược đã làm một tia lý trí cuối cùng của nàng biến mất.

Nàng không tự chủ được phát ra tiếng cầu khẩn, cho thấy hấn cũng khát vọng.

Đối phương thấy nàng chuẩn bị xong, mở hai chân nàng ra, chuẩn bị xâm nhập trong cơ thể nàng.

Động tác của hấn kéo trở về một tia lý trí của nàng, nàng liễu lĩnh phản kháng, chết cũng không để cho hấn được như ý.

Hành động vô cùng dữ dội làm cho miệng vào trong miệng nàng bật ra, nàng kêu to, “Đừng!”

Nhưng, nàng căn bản không ngăn cản được.

Hết thấy đều xong rồi.

Nước mắt nhục nhã từ hốc mắt lặng lẽ lăn xuống. Nàng rất hi vọng đây chỉ là một con ác mộng dài, mà ngày mai nàng tỉnh lại, sau đó, nàng vẫn là tiểu nữ nhân hạnh phúc đó.

Nhưng vật cự đại một lần lại một lần ra vào trong cơ thể nàng đã đập vỡ hy vọng của nàng. Nàng cắn môi dưới, cắn mạnh như vậy, cắn đến ra máu.

Hấn có thể làm bản thân thể nàng, nhưng hấn không chạm được lòng của nàng, tình yêu nàng đối với Lôi Diệt Thiên!

“Thiên, ta yêu ngươi! Ta vĩnh viễn yêu ngươi!” Lên tiếng kêu to, kêu lên tình cảm sâu nhất trong lòng nàng.

Nam nhân ở trên người nàng chấn động, nhưng bên hông truyền đến khoái cảm mãnh liệt khiến cho hấn không cách nào nói chuyện.

Hấn gia tốc ở trên người nàng, đạt tới cao trào, phát ra một tiếng gầm nhẹ, đem tất cả mầm móng của mình cũng bắn vào trong cơ thể nàng, tràn đầy từ cung của nàng.

Giang Tiểu Mễ cũng đồng thời ngất đi. Bất quá nam nhân cũng không phát hiện, còn tưởng rằng nàng chẳng qua là mệt muốn chết rồi.

“Mèo con, đây là trừng phạt nàng không tin tưởng ta, dễ dàng để người ta lừa gạt chạy đi!” Lôi Diệt Thiên ở bên tai nàng nhỏ giọng nói.

Vốn là hấn là vọt vào cửa phải cứu nàng, nhưng vừa thấy được bộ dáng nàng mê người như thế, trong lòng hấn liền dâng lên hai ngọn lửa.

Một là lửa ghen. Hấn quyết định đem lão đầu tử đó chặt tay móc mắt.

Một lửa khác dục hóa. Ngọc thể tuyết trắng mê người của nàng cứ như vậy hiện ra trước mắt hấn, phảng phất một đôi tay vô hình trêu chọc ham muốn của hấn.

Mà hấn cũng muốn trừng phạt nàng một chút, cho nên quyết định không giúp nàng cởi trói, không để cho nàng biết hấn là ai, dọa nàng một chút.

Hấn ở trên mặt nàng ấn xuống nụ hôn nhẹ, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng đã vỡ tung.

Nàng rốt cục lại trở về trong ngực hấn rồi!

Hắn ôm lấy ngọc thể thơm mát của nàng, nghĩ tới ngày mai mới giải thích với nàng. Hiện tại hắn chỉ muốn hưởng thụ nhuyễn ngọc ôn hương nàng.

Chẳng qua là hắn không nghĩ tới nửa đêm hắn nhất định phải rời khỏi nàng đi xử lý việc gấp, thiếu chút nữa vì vậy mà phát sinh thảm kịch không cách nào挽回——

Hừng sáng, trong phòng, ba thước lụa trắng chậm chậm bị người ta vắt lên xà nhà.

Giang Tiểu Mễ đứng trên cái ghế băng nhỏ, buộc miếng lụa trắng lại, nước mắt không cầm được lăn xuống.

Trải qua trận ác mộng tối hôm qua, nàng không có mặt mũi tạm biệt nam nhân mình yêu.

Giang Tiểu Mễ hai tay run rẩy kéo thẳng tấm lụa, đưa đầu vào, trong lòng ngàn vạn lần không nỡ.

Nàng yêu hắn còn chưa đủ! Nàng thật hối hận mình trước kia đối với hắn không tốt, không quan tâm dịu dàng với hắn, không có Nàng thật không cam lòng——

Nàng nhắm hai mắt, hai chân đá một cái, mắt thấy sẽ có một luồng hương hồn châu trời——

Một thanh đao nhanh chóng bắn về phía lụa trắng. Giang Tiểu Mễ cả người ngã vào trong lồng ngực cường tráng quen thuộc.

“Giang Tiểu Mễ, nàng đang làm gì?!” Hắn vừa tức vừa vội.

“Ta thật xin lỗi ngươi, ngươi để cho ta chết đi!”

“Làm gì mà chết?”

“Ta đã. Đã. Tóm lại, ta đã không xứng với ngươi!” Nàng khóc sụt sùi ôm cổ hắn.

Hắn đau lòng bưng lấy mặt của nàng, không đành lòng thấy nàng khóc như một tiểu hoa miêu. “Đừng khóc.”

“Ta không nên. Không nên nghi ngờ ngươi, cho là ngươi ở sau lưng ta tới hoa lâu.”

“Nàng cho là ta tới đó?” Hắn giận đến nói không ra lời.

“Nhưng ta vừa đến cửa liền hối hận. Ta không nên tin tưởng nữ nhân ghê tởm đó, lại hoài nghi nam nhân mình yêu mến.”

“Đúng vậy, nàng tại sao có thể không tin ta?” Hắn dùng lực gạt đầu, “Thật đáng đánh vào mông!”

“Ta biết sai rồi. Nhưng. Tất cả đã không kịp. Ngươi để cho ta chết đi!”

Nói xong, nàng lại muốn giành kiếm của hắn, nhưng được hắn kịp thời ngăn cản. Hắn vút qua một bên, hai tay bắt được vai của nàng, dùng sức lắc lắc, “Nàng điên rồi sao? Ta không có cho phép nàng chết, nàng đừng nghĩ chết!”

“Cho dù ta không chết, ta cũng không còn mặt mũi ở bên cạnh ngươi.” Nước mắt không ngừng từ mắt của nàng lăn xuống, thế nào cũng không ngừng được.

“Tại sao?”

“Bởi vì ta. Ta. Ta đã. Thất thân!” Nàng oa khóc thành tiếng, lại nhào vào trong ngực hắn. “Ta cũng muốn phản kháng, nhưng ta ngại thấy mê hương, toàn thân lại bị trời chặt. Ta vẫn là nên chết!”

Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn lại giữ nàng lại, tay bưng lấy mặt nàng, cúi đầu xuống bá đạo hôn nàng.

Nàng nhiệt tình hưởng ứng hắn, trong lòng lại tràn đầy tuyệt vọng.

Hắn qua một lúc lâu mới lưu luyến rời khỏi đôi môi ngọt ngào của nàng. “Nàng dễ dàng phí hoài bản thân mình như thế, tuyệt không yêu ta!”

“Ta không phải.”

“Nếu như nàng thật yêu ta, nên sống thật khỏe mạnh, coi trọng mình, thương yêu mình, như vậy mới có thể để cho ta thương, để cho ta yêu.”

“Ngươi không hiểu! Thân thể của ta. Đã. Không sạch, ngươi sẽ không yêu ta nữa.” Nàng kinh ngạc nhìn thẳng vào hắn, “Ngươi nói lại lần nữa!”

“Ngươi tối hôm qua chính là ta.”

“Ta vừa nghĩ tới liền. Ngươi nói cái gì?”

“Người hôm qua cùng nàng thân thiết là ta.”

Lệ nàng lần nữa chảy xuống. “Ngươi không cần vì để cho ta tốt hơn một chút mà nói dối. Nếu như ngươi không quan tâm ta, ta cũng sẽ không trách ngươi.”

“Ta sao lừa gạt nàng? Lão đầu tử đó, con cóc muốn ăn thịt thiên nga. Ai dám đụng một sợi lông của nàng, ta nhất định sẽ làm cho hắn không được chết từ tế!”

“Nhưng, ngày hôm qua rõ ràng.”

“Lúc hắn đi ra cửa thì bị ta đánh bất tỉnh rồi đóng cửa lại. Sau đó ta vào nhà muốn cứu nàng, lại thấy được hình ảnh hoạt sắc sinh hương, ta nhất thời không khống chế được. Cho nên.”

“Cho nên sau lại. Là ngươi?”

“Đúng.”

“Ngươi!” Nàng đột nhiên như nổi điên đánh hắn, lúc nàng giận dữ đánh người thật đúng là đau.

“Tiểu Mễ, ta không phải cố ý! Ta nghĩ nàng biết là ta.”

“Ta nào biết? ! Ta khi đó cả người hỗn loạn, ta chỉ muốn chết! Ngươi biết chàng thiếu chút nữa hại ta treo ngược không? Ngươi thiếu chút nữa hại ta không thể yêu ngươi nữa! Ngươi làm gì treu cọt ta như thế?”

“Ta sai rồi, ta sai rồi! Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Hắn ôm chặt lấy nàng, giọng nói tràn đầy áy náy. “Nàng đừng giận ta.”

“Ngươi đem danh tiết quan trọng nhất của nữ nhân treu đùa! Ngươi ——”

Hắn đột nhiên hung hăng đánh mình một bạt tai.

“Ngươi làm cái gì?” Nàng giữ lấy tay của hắn, nước mắt giàn giụa nhìn hắn.

“Ta tự đánh mình. Ta không nên để nàng như vậy.” Trong lòng hắn cũng hết sức khó chịu. “Nàng tha thứ ta đi. Ta thật yêu nàng, không thể không có nàng.”

Nàng vẫn lghen ngào, “Ta cũng yêu ngươi. Nhưng. Hắn nhìn qua ta. Ô ô.”

“Không sao, hắn đã được báo ứng.”

“Cái gì?”

“Ta đem hắn cùng mẹ kế vô tâm của nàng giam chung một chỗ, ai biết hai người thế mà hợp lại, làm một buổi tối, kết quả hắn sung sướng quá. treo.”

“Treo? !”

“Đúng vậy. Mẹ kế vô lương tâm của nàng cũng bị bắt đến nha môn.”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Cái này gọi là ác giả ác báo. Trời ạ!” Hắn ôm chặt lấy nàng, “Ta thiếu chút nữa liền mất đi nàng.”

“Chỉ tại ta không đủ tin tưởng ngươi, tất cả đều là ta đáng đời.” Nàng rúc vào ngực của hắn, âm ách nói.

“Tiểu Mễ, Tiểu Mễ.” Hắn nhẹ cắt đứt lời nói nàng, “Nàng nguyện ý cùng một son tặc cả đời, cùng kết chung sao?”

“Ngươi bây giờ còn hỏi như thế? Có phải ngươi hối hận không?”

“Không! Chỉ là tâm của ta vừa cũng bị nàng treo ngược, ta sợ đây hết thảy không phải là chân thật.”

Thì ra đại nam nhân luôn không sợ trời không sợ đất này cũng có lúc bất an.

Thật đáng yêu!

“Ta yêu ngươi! Ta yêu ngươi! Ta yêu ngươi!” Nàng ôm hắn, liên tục nói. “Ta cả đời đều dựa vào ngươi!”

“Chúng ta về nhà đi.” Hắn nhẹ nhàng nói.

“Ừ!” Nàng dùng sức gật đầu.

Nhà, là từ đẹp biết bao! Mà nàng cũng hiểu, chỉ cần nơi nào có hắt, cũng chính là nhà của nàng.

Nàng chưa bao giờ vui vẻ, hạnh phúc giống như bây giờ. Mà nàng biết, trong cuộc sống tương lai, nàng càng thêm hạnh phúc!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.